

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 79

Dimecres, 13 de maig de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 55, primera reunió

Í N D E X

Constitució

de la Mesa de la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983

Proposició de llei

de creació del Consell Català de Sostenibilitat (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de l'article 51 de la Llei 15/1985, d'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya, en relació amb llur obra social (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra

Interpellació

al Consell Executiu sobre les telecomunicacions

Interpellació

al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre el tractament dels residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política turística

Interpellació

al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia TGV

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'escola pública

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

1. Constitució de la Mesa de la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983 (10:09)

El president comunica la constitució de la Mesa la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic CCRTV i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya.

5415

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de la interpellació corresponent al punt tercer de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.

5416

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (Tram. 202-00098/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:11)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

5416

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5418

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

5419

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

5420

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

5420

El Sr. Aige i Sánchez (P) intervé per allusions.

5422

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas.

5422

Votació (11:02): rebutjada per 47 vots a favor, 50 en contra i 13 abstencions.

5423

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de l'article 51 de la Llei 15/1985, d'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya, en relació amb llur obra social (Tram. 202-00106/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:02)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S).

5423

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5425

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

5426

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

5427

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

5429

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

5429

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació (11:56): rebutjada per 41 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

5430

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida (Tram. 300-00357/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:57)

Formulació: Sr. Sirera i Bellés (P).

5431

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

5432

Rèplica: Sr. Sirera i Bellés (P).

5434

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

5435

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts cinquè i novè, la qual és aprovada per assentiment.

5436

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra (Tram. 300-00276/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:28)

Formulació: Sr. Corbacho Chaves (S).

5436

Resposta: conseller de Governació.

5438

Rèplica: Sr. Corbacho Chaves (S).

5439

Contrarèplica: conseller de Governació.

5440

6. Interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions (Tram. 300-00358/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (13:00)

Formulació: Sr. Carbonell i Abelló (S).

5440

Resposta: conseller de la Presidència.

5442

Rèplica: Sr. Carbonell i Abelló (S). 5443
Contrarèplica: conseller de la Presidència. 5444

7. Interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació
 (Tram. 300-00356/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (13:29)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M). 5444
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5446
Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M). 5447
Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5448

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

8. Preguntes (Punt vintè de l'ordre del dia.) (16:33)

Pregunta al president de la Generalitat sobre el model i el calendari d'implantació del desplegament territorial de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (Tram. 317-00499/05)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 5449
Resposta: president de la Generalitat. 5449
Repregunta: Sr. Ridao i Martín (ERC). 5450
Segona resposta: president de la Generalitat. 5450

Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb l'escola pública de Catalunya (Tram. 317-00500/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 5451
Resposta: president de la Generalitat. 5451
Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 5451
Segona resposta: president de la Generalitat. 5451

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència de Catalunya a l'Expo de Lisboa (Tram. 317-00503/05)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M). 5452
Resposta: president de la Generalitat. 5452
Repregunta: Sr. Morera i Tanyà (M). 5452
Segona resposta: president de la Generalitat. 5453

Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera oportú matisar les crítiques fetes al Defensor del Poble per no comptar amb el Síndic de Greuges a l'hora de redactar l'informe relatiu a la Llei de política lingüística (Tram. 317-00506/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P). 5453
Resposta: president de la Generalitat. 5453
Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P). 5454
Segona resposta: president de la Generalitat. 5454

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que la política d'habitatge ha tingut en la ciutat de Barcelona (Tram. 317-00509/05)

Formulació: Sr. Pont i Puntigam (CiU). 5454
Resposta: president de la Generalitat. 5455

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les quantitats de les inversions fetes pel Govern de l'Estat a Catalunya durant el 1997 i les previstes per al 1998 (Tram. 317-00513/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 5455
Resposta: president de la Generalitat. 5455
Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 5456
Segona resposta: president de la Generalitat. 5456
El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions. 5457
El Sr. Camp i Batalla (CiU), el Sr. Clotas i Cierco (S), el Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) i el Sr. Curto i Casadó (P) intervenen per una qüestió d'ordre. 5457

Preguntes al Consell Executiu sobre la signatura de convenis de col·laboració entre a Policia Nacional i la policia local a Catalunya (Tram. 310-00365/05) i sobre quin coneixement té de l'existència de convenis de col·laboració subscrits per la Federació

Española de Municipios y Provincias i el Ministeri de l'Interior per a coordinar les policies Nacional i local de Catalunya (Tram. 310-00366/05)

Formulació: Sr. Corbacho Chaves (S). 5458

Resposta: conseller de Governació. 5459

Repregunta: Sr. Corbacho Chaves (S). 5459

Segona resposta: conseller de Governació. 5459

Preguntes al Consell Executiu sobre com valora la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al recurs presentat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú (Garraf), relatiu a la concessió del tram Sitges - el Vendrell de l'autopista A-16 (Tram. 310-00371/05) i sobre les accions a prendre en relació amb la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al recurs presentat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú (Garraf) relatiu a la concessió del tram Sitges - el Vendrell de l'autopista A-16 (Tram. 310-00372/05)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 5460

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5460

Repregunta: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 5460

Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5461

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per a prevenir accidents produïts en la pràctica d'esports d'aventura (Tram. 310-00383/05)

Formulació: Sr. Terradellas i Redon (S). 5461

Resposta: conseller de Cultura. 5462

Rèplica: Sr. Terradellas i Redon (S). 5462

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes en relació amb l'enllumenat dels accessos a Centelles (Osona) des de la carretera N-1522 (Tram. 310-00388/05) i sobre el termini previst per a resoldre la seguretat viària en els accessos a Centelles (Osona) des de la carretera N-152 (Tram. 310-00389/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S). 5463

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5463

Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut (S). 5463

Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5464

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el tractament dels residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya (Tram. 300-00206/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (17:47)

Formulació: Sr. Gil i Agné (S). 5464

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 5466

Rèplica: Sr. Gil i Agné (S). 5467

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 5468

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística (Tram. 300-00244/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:15)

Formulació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 5469

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 5470

Rèplica: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 5471

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 5472

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia TGV (Tram. 300-00261/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:49)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 5473

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5475

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 5476

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5477

12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública (Tram. 300-00340/05)
(Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:21)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

5478

Resposta: conseller d'Ensenyament.

5479

Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

5481

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

5482

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament (Tram. 302-00166/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (19:52)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

5483

— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.

5483

— Esmenes del G. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena.

5485

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

5486

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

5487

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló.

5488

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot.

5489

Votació del text de l'esmena del G. P. de Convergència i Unió amb les modificacions introduïdes pel grup presentant (20:41): aprovat per unanimitat.

5489

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli
(Tram. 302-00167/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (20:42)

Presentació: Sr. Tugues i Boliart (M), el qual en retira el punt segon.

5489

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

5491

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Roig i Grau.

5492

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

5493

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

5495

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

5495

Posició del grup proposant: Sr. Tugues i Boliart (M).

5497

Votació dels punts 1, 3 i 8 de la Moció (21:36): aprovats per unanimitat.

5498

Votació del punt 4 (21:37:16): rebutjat per 14 a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

5498

Votació del punt 5 (21:37:44): rebutjat per 8 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

5498

Votació del punt 6 (21:38:12): rebutjat per 3 vots a favor, 65 en contra i 17 abstencions.

5498

Votació del punt 7 (21:38:40): rebutjat per 7 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

5498

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 55.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, i de Sanitat i Seguretat Social.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat. Tram. 202-00098/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei 15/1985, d'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya, en relació amb llur obra social. Tram. 202-00106/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat. Tram. 301-00075/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida. Tram. 300-00357/05. Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el tractament dels residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya. Tram. 300-00206/05. Sr. Mariano Gil i Agné, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra. Tram. 300-00276/05. Sr. Celestino Corbacho Chaves, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions. Tram. 300-00358/05. Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació. Tram. 300-00356/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística. Tram. 300-00244/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia TGV. Tram. 300-00261/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública. Tram. 300-00340/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desen-

volupament. Tram. 302-00166/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli. Tram. 302-00167/05. Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya. Tram. 302-00168/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers. Tram. 302-00169/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració. Tram. 302-00170/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitànies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant. Tram. 302-00171/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes. Tram. 302-00172/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf. Tram. 302-00173/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

20. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Constitució de la Mesa de la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983

Abans d'entrar en l'ordre del dia i per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. La composició de la Mesa de la Comissió és la següent: president, el diputat senyor Enric Castellnou; vicepresident, el diputat senyor Josep Bargalló, i secretari, el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133

del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, a sol·licitud del Grup Socialista, es proposa l'assentiment de la cambra per posposar per a una altra sessió plenària el punt número 3 de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat. Pregunto als portaveus i al Ple de la cambra si aquesta proposta d'ajornament queda aprovada per assentiment. *(Pausa.)* Essent així, la proposta queda aprovada per assentiment.

Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (presa en consideració)

Iniciarem a continuació el primer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de la creació del Consell Català de Sostenibilitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb aquesta Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat, el que volem és crear una eina, un mecanisme per reunir els diferents grups socials a fi de promoure polítiques i mesures que integrin l'economia, el medi ambient i la justícia social; en definitiva, un mecanisme per aconseguir un desenvolupament sostenible. Ràpidament, haurem d'intentar definir què entenem per «desenvolupament sostenible».

Una de les definicions-típus, per dir-ho d'alguna manera, és la que fa l'Informe Brundland el 1987, que diu que el desenvolupament sostenible és aquell que satisfà les necessitats del present sense comprometre la satisfacció de les necessitats de les generacions futures. Una definició contundent i, fins i tot, del tot òbvia.

Però el professor Ramon Folch també té unes altres definicions, sobre el tema de sostenibilitat. Per ell, la sostenibilitat és un procés, una tendència emergent, però que no es circumscriu exclusivament a l'element ecologista –encara que en sigui l'originari–, sinó que intenta rellegir transversalment la realitat per comprendre-la novament de manera global. El procés de la sostenibilitat és l'estratègia de la reforma. Una reforma revolucionària –diu– «en la mesura que no es limita a canviar alguna cosa perquè tot continuï igual, sinó que aspira a canviar poques coses perquè tot sigui diferent». Una definició excel·lent, des del nostre punt de vista, per definir el que és el terme «sostenibilitat». Posaré uns

exemples de què vol dir exactament o com s'aplica aquesta definició a la realitat.

Per exemple: fer eficient el procés de producció en comptes de depurar a final de canonada no canvia físicament la fàbrica, però en subverteix claríssimament el funcionament; construir grans obres de transvasament d'aigua sense haver portat a terme polítiques d'estalvi, reciclatge i reutilització –o sigui, de gestió de la demanda–..., poden ser impecables tècnicament, però del tot insostenibles; projectar grans infraestructures ferroviàries sense tenir en compte el territori per on passen des del punt de vista ambiental i social serà tan modern com vulguis, però també insostenible. Exemples clars que ens poden portar al que definim o entenem nosaltres pel concepte de «sostenibilitat».

Al llarg de la història han anat lligats els conceptes de benestar humà amb la creixent utilització dels recursos energètics i materials, però no és fins a finals de la segona meitat del segle XX que la societat civil i molts membres del món científic no prenen consciència dels desequilibris ecològics, socials i territorials que representa el creixement econòmic continuat en els termes actuals. Es comença a parlar que l'actual sistema és insostenible; insostenible des del punt de vista ambiental, insostenible des del punt de vista social. La concentració de poder, fruit d'un avantatge cultural inicial que permet determinades societats acabar controlant millor l'energia, ha conduït que el 20% de la humanitat –el Primer Món– controli el 80% dels recursos. Al mateix temps, el 70% del comerç, el 80% de la inversió i el 30% del PIB mundials són en mans de només cinc-centes companyies transnacionals. La fallida ambiental i la fallida social és possible en aquesta realitat.

Malgrat tot, molts polítics i governs continuen sostenint que el creixement econòmic crearà ocupació, i que mantenir els índexs de creixement és el seu objectiu prioritari. S'equivoquen. Aquesta política ens porta a menjar espai, territori, lleres de rius, d'una manera espasmòdica, seguint els fluxos cíclics de l'economia. S'arriba a la paradoxa..., es diu que calen més habitatges a Catalunya, però la població no creix; ens sembla una clara contradicció. Nosaltres ens preguntem: calen, veritablement, més habitatges? Cal augmentar o liberalitzar l'oferta del sòl, com diu la nova Llei del sòl? O, més ben dit, cal millorar la gestió del territori ja ocupat, amb la qual cosa es facilitaria l'accés a l'habitatge i la consecució d'un model de ciutat més sostenible?

En un estudi recent, l'Agència Barcelona Regional demostrava que els corredors viaris i energètics del Baix Llobregat dupliquen l'espai consumit pels seus homòlegs del gegant Rin-Ruhr. No cal que fem ara comparacions sobre la capacitat econòmica de les dues zones, de les dues regions, però malgrat tot el Baix Llobregat està molt més llaurat, des del punt de vista de les infraestructures.

I per què passa això? Doncs, que en lloc d'un sol talús, compartit per una via del tren, una carretera, una autopista i una xarxa elèctrica, tenim tants talussos com vies, carreteres, autopistes o línies elèctriques; un exemple ben senzill, però que per desgràcia és una realitat terrible al nostre país.

Aquí és on entra en joc la idea de sostenibilitat. L'Institut Wuppertal va presentar el seu informe *Faktor Vier* –factor quatre–, amb la següent idea, excellent idea: doble benestar amb la meitat dels recursos. Aquesta és una realitat a què es pot arribar. No és cap miracle, no és el miracle dels pans i els peixos; només cal aprofitar aquests recursos. D'exemples, n'hi ha molts per demostrar aquesta definició: donen la mateixa llum les bombetes d'alt rendiment de 20 watts que les incandescents clàssiques de 100. Una demostració fàcil, palpable, però que ens porta a aquesta idea. Una altra: un territori esquarterat, com és Catalunya, producte d'un escampament de les infraestructures, o les dades distorsionades de transvasament per atendre la dilapidació dels recursos hídrics en centres de consum, on les depuradores tiren l'aigua que acaben de tractar no són àmbits de benestar, sinó de malversació.

Podem dir que el món occidental i Catalunya estem en condicions de viure millor amb la meitat del que consumim ara. Això significa, això sí, anar contra aquells que obtenen grans beneficis d'aquesta malversació dels recursos i d'aquells gurus de l'economia i de la política que creuen que creixement del PIB és igual a riquesa.

Aquesta situació que he anat descrivint provoca una reacció, reacció que comença ja el 1972 i que agafa cos en la Cimera de la Terra a Rio de Janeiro el 1992, on es vinculen les qüestions ambientals i el desenvolupament. Allà, cent setanta-dos estats van signar l'Agenda 21, que és un pla d'acció de quaranta capítols per assolir el desenvolupament sostenible de tot el planeta. Entre els objectius que engloba l'Agenda 21 trobem des de la protecció dels terrenys humits i els deserts fins a la reducció de la contaminació de l'aire i de l'aigua, la millora de les tecnologies energètiques i agrícoles, una gestió més efectiva dels elements químics tòxics i els residus radioactius.

L'Agenda 21 proposa que els governs preparin unes estratègies de desenvolupament sostenible en l'àmbit dels estats-nació. L'any 1996 cent disset governs havien constituït comissions nacionals per desenvolupar aquestes estratègies. Països com Estats Units, Holanda, Canadà, Eslovènia, Finlàndia i Alemanya, i regions com la Comunidad de Madrid o la regió de Brussel·les, ja han redactat la seva Agenda 21 i disposen de consells nacionals de sostenibilitat.

En les sessions de Rio+5, celebrades l'any passat, es varen tractar en profunditat l'estructuració dels consells nacionals de desenvolupament sostenible. Tot aquest moviment es situa també en l'àmbit local, i l'any 1994 vuitanta autoritats europees signen la Carta de les ciutats i pobles europeus cap a la sostenibilitat, la coneguda Carta d'Aalborg, que revisa i millora la segona conferència europea, celebrada a Lisboa l'octubre del 96. En aquests documents els signataris es comprometen a complir els mandats de l'Agenda 21, entre els quals es troba la creació d'un model de comunitat sostenible mitjançant un procés participatiu, que inclogui tots els sectors de la societat. En molts indrets aquest procés desemboca en la creació dels anomenats «consells per a la sostenibilitat» i en la creació d'agendes locals 21. Més de cinc-cents municipis europeus ja l'han creat a

Catalunya; la ciutat més important del nostre país, Barcelona, també ja ho ha fet.

Catalunya no disposa encara d'un consell de sostenibilitat, però sí que s'han creat en el nostre país diferents organismes per potenciar les agendes 21; un d'ells és la xarxa de ciutats i pobles cap a la sostenibilitat, una iniciativa liderada pel Servei de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona, que en aquests moments s'hi han adherit cent vint-i-set municipis, que apleguen més de quatre milions de persones, que representen el 87% de la població de la província de Barcelona i el 66% de la població de Catalunya. També s'ha creat la Comissió Catalana per a l'Agenda 21, un altre exemple d'aquest moviment.

En aquest procés, el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat una proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, amb aportacions del Grup de Convergència i Unió, que instava el Govern a crear, en un termini de tres mesos, un pla de treball amb els primers criteris per dur endavant l'aprovació de l'Agenda 21 de Catalunya. Anem avançant en aquest procés.

Precisament, amb aquesta Proposició de llei volem fer un pas més cap a la sostenibilitat creant un ens jurídic, el Consell Català de Sostenibilitat, on estan representats per igual sectors econòmics, socials i les administracions, i que pugui actuar com a òrgan consultiu i de participació en la definició d'uns objectius generals de sostenibilitat en la confecció de l'Agenda 21 i en tots aquells projectes econòmics, ambientals i socials que poden comprometre la sostenibilitat de Catalunya.

Aquesta Proposició de llei té tot un seguit de qüestions que de manera resumida intentaré explicar.

Des del nostre punt de vista, aquest Consell Català de Sostenibilitat s'hauria d'adscriure a la Conselleria de Presidència. Certament, en la descripció primera està parlant de medi ambient, es va fer una correcció immediata després de consultes, i pensem nosaltres que l'element més important seria que estigués adscrit a Presidència, més que res perquè el Consell Català de Sostenibilitat i el mateix terme de «sostenibilitat» és un terme, una proposta transversal, es tracta, a més a més, d'una proposta estructural, una proposta de país, i cal que sigui gestionada des de la Conselleria que té la capacitat de proposar i fer polítiques transversals. En aquests moments, i tal com està estructurat el Govern del nostre país, seria la Conselleria de Presidència.

A partir d'aquí les funcions d'aquest Consell Català de Sostenibilitat són variades, múltiples. Per exemple, estimular, promoure i desenvolupar a partir de totes les aportacions de diversos sectors econòmics ecologistes i socials, i de les administracions públiques, la confecció de l'Agenda 21 de Catalunya; estimular i promoure la redacció d'agendes 21 d'àmbit local; impulsar l'elaboració d'una auditoria ambiental de Catalunya, el que en diem la petjada ecològica del nostre país, element bàsic per tal de planificar qualsevol tipus d'estructura, siguin econòmiques, viàries, etcètera. A més a més, ha de tenir la funció d'òrgan consultiu i d'assessorament del Govern de la Generalitat, amb l'emissió de dictàmens, d'informes, etcètera.

Però, sobretot, aquest Consell Català de Sostenibilitat ha d'estar compost o ha de tenir una força que provingui de la participació ciutadana. Nosaltres proposem que aquest Consell estigui integrat per seixanta membres: vint de les administracions públiques; vint de les organitzacions socials, i vint representants del món científic i de diversos sectors productius del treball. Sense la participació d'aquests sectors seria totalment impensable l'eficiència d'aquest Consell Català de Sostenibilitat.

Per això, a més a més, pensàvem nosaltres que el sistema de treball que hauria de tenir aquest Consell Català s'hauria de dividir en àrees de treball; a partir d'una presidència rotatòria i d'una assemblea d'aquests membres, hi hauria d'haver tot un seguit d'àrees de treball que haurien, precisament, d'incidir en els temes de medi ambient i territori, en totes les qüestions econòmiques, i també en totes les qüestions socials. Allò que he dit en un principi: la sostenibilitat és lligar el desenvolupament, la justícia social i el medi ambient, tots ells per tal de crear polítiques comunes, que de manera transversal aquesta definició les travessa.

Aquests serien els elements més importants des del nostre punt de vista, a part també dels seus recursos financers propis, perquè, evidentment, pugui tenir aquesta funció d'assessorament, aquesta funció d'impuls i aquesta funció de control de totes les polítiques que es facin en el Govern de Catalunya.

Aquesta Proposició de llei que hem presentat el nostre Grup Parlamentari vol ser un document de treball; no és el definitori, no és l'única proposta que es pugui fer; n'hi poden haver d'altres, des del nostre punt de vista es poden ampliar, fins i tot modificar, si es creu oportú, en tot el procés parlamentari. Som conscients que aquesta proposta pot tenir mancances, però els ben asseguro que parteix de l'experiència i la participació de moltes associacions i entitats relacionades amb la sostenibilitat, que estan treballant, i a fons, en aquest país, des del moviment cívic, des del moviment ciutadà, pressionant les autoritats, els governs, les diferents administracions per avançar en aquesta idea.

Abans d'arribar a aquest Ple, aquesta proposta ha estat debatuda i ha rebut moltes aportacions; algunes hi han estat incloses, altres hauran de fer-ho en el tràmit parlamentari, perquè també són molt importants. Amb això volem dir que aquesta proposta té la suficient autoritat moral per ser presa en consideració.

Avui pot ser un dia important per als ciutadans d'aquest país si som capaços d'avançar un pas més cap a la sostenibilitat. Ens hi juguem molt. Espero que interessos partidistes no posin traves a aquest caminar.

Per acabar, una proposta també del professor Ramon Folch, que diu: «en el futur immediat només serà governable una societat sostenible i només seran societats veritables els col·lectius sostenibles efectivament governats», i jo hi afegeixo –ho reconec, sense cap mena d'originalitat– que Catalunya i la resta del món seran sostenibles o no seran, i això és responsabilitat de tots.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra... *(Pausa.)* Si no hi ha torn en contra, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Cimera de la Terra, amb els acords que s'hi van prendre, va representar un punt d'inflexió evident en la posició del conjunt dels estats davant del problema que representa el desenvolupament econòmic que sigui ecològicament sostenible.

Probablement, les conclusions de la Cimera van decebre un sector de gent per la migradesa i l'escassa ambició dels acords, però és indubtable que va representar un canvi d'actitud important davant d'una situació complexa, davant de la qual la posició habitual era la d'amagar el cap sota l'ala.

Avui la cultura de la sostenibilitat està present en el conjunt de forces polítiques que han de presentar les seves propostes fent referència, de manera inexcusable, a la protecció del medi. Són els estats els que, en definitiva, tenen els mecanismes legislatius, inspectors i coactius per complir, desenvolupar i fer complir allò que les cimeres internacionals dissenyen o impulsen, i, per tant, tot i que forçosament el plantejament ha de ser general, mundial, ja que general és el problema, l'actuació ha de ser local, perquè no hi ha avui dia altra manera d'actuar.

Per tant, el conjunt d'administracions amb competències sobre la matèria han de vetllar perquè el desenvolupament sigui sostenible. Les polítiques que persegueixen el creixement econòmic com un fi en si mateix, deixant de banda la sostenibilitat, estan condemnades a la seva revisió.

Com deia, la Cimera de Rio ha aconseguit un progrés amb problemes ambientals específics i ara resta el desafiament més ampli i més important: integrar les estratègies ambientals en la política econòmica. La política mediambientalista no ha de ser específica del responsable polític que dirigeix el Departament en qüestió, no ha de ser únicament, en el nostre cas, problema del conseller de Medi Ambient, i en aquest sentit la rectificació que ha fet el diputat proposant de variar la subjecció del Consell de la Conselleria de Medi Ambient a la Conselleria de Presidència ens sembla francament oportuna i positiva, perquè ha de ser el conjunt del Govern, i d'una manera més singular encara els ministres d'economia, els que s'ocupin d'aquesta qüestió. Si no és així, es continuarà minant la base dels recursos naturals i els ecosistemes de què depèn l'economia humana.

Una de les institucions més importants que van sorgir de la Cimera de Rio va ser la Comissió sobre Desenvolupament Sostenible de les Nacions Unides, establerta per revisar la posada en pràctica per part dels estats-nació de l'Agenda 21, perquè són els estats, o, en el nostre cas, la Generalitat, qui han de preparar i propo-

sar unes estratègies de desenvolupament sostenible en el seu àmbit d'actuació i per coordinar els diversos programes ambientals i de desenvolupament de les Nacions Unides.

Fetes aquestes consideracions, i en aquest mateix sentit, la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a nosaltres ens sembla oportuna i positiva. Se'ns proposa la creació del Consell Català de Sostenibilitat com a òrgan de participació i consulta en la confecció de l'Agenda 21 de Catalunya, en la definició d'uns objectius generals de sostenibilitat i en tots aquells projectes econòmics mediambientals i socials que poden afectar el desenvolupament sostenible de Catalunya.

Naturalment, el projecte de llei descriu les funcions del Consell, la seva composició, el nomenament dels seus membres, així com el seu cessament, els òrgans que el componen, també les àrees de treball, etcètera. Tot això pot ser molt discutible i, de fet, nosaltres tindríem algunes objeccions a fer-hi, però en aquests moments creiem que discutir això no és la qüestió, entrar en el fons de l'assumpte no toca en aquests moments, des del nostre punt de vista. Entenem que la Proposició de llei no prejutja res, no defineix cap objectiu concret, ni tan sols defineix allò que cal entendre per «sostenibilitat», que, d'altra banda, és un concepte que pot derivar en successives i fins i tot diferents interpretacions, o justificar actuacions disperses, i, de fet, una bona part del discurs que ha fet el diputat proponent, el senyor Boada, s'ha avançat a una feina que objectivament hauria de fer el Consell. Aquestes consideracions que ell feia, em semblen absolutament legítimes, i amb les quals, amb algunes coincidim, és la feina que justament hauria de fer, haurà de fer aquest Consell.

Entenem que el que fa la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és oferir, a banda de complir amb els acords de Rio, un àmbit necessari de debat, on poder posar damunt de la taula totes les inquietuds que provoca un desenvolupament incontrolat i poder fer, per tant, les propostes pertinents.

En aquest sentit, creiem que no és hora en aquests moments d'entrar a valorar la lletra menuda de la llei. Això seria, en tot cas, durant el tràmit d'esmenes, cas que aquesta proposta –com nosaltres esperaríem– fos aprovada. Nosaltres –ho repeteixo– la valorem positivament, i en aquest sentit li donarem el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, probablement la sostenibilitat és el concepte més important que s'ha generat aquests darrers temps de segle XX, i probablement el que tindrà més incidència en el desenvolupament de les societats durant el segle XXI. Tots els partits, fruit de la importància i de la potència

d'aquest concepte, han incorporat d'una manera o altra la sostenibilitat en els seus discursos, per bé que no tots parlem del mateix quan parlem de sostenibilitat, però de ben segur que en el futur, efectivament, només hi hauran països sostenibles i només hi hauran ciutats sostenibles, i hi haurà també països que no seran sostenibles i ciutats que no seran sostenibles, que tendiran a la seva desaparició, no física, sinó a nivell de cohesió social.

El concepte de sostenibilitat és molt ampli. No es pot reduir només a aspectes ambientals, sinó que té també una repercussió molt important de caire social. I és per això, per la seva amplitud i per la seva importància, que realment és necessari que, a nivell de concreció de l'Agenda 21 i a nivell dels diferents països i estats i ciutats, es pugui desenvolupar un, per exemple, Consell Català de Sostenibilitat, per tal de poder anar desenvolupant aquestes idees, que han d'estar coordinades a nivell planetari, però que només són eficients si es duen a terme en la concreció d'un territori, sigui quin sigui el marc físic d'aquest territori. Nosaltres, per tant, som favorables a la creació d'aquest Consell Català de Sostenibilitat, entenent-lo com una eina que pot fer avançar cap als conceptes que inclou la sostenibilitat.

La sostenibilitat, d'altra banda, és evident que ha de contemplar un estalvi i una eficiència i una eficàcia millor en l'ús dels recursos, però és evident també que no és suficient. I no és suficient perquè això té uns límits. És a dir, tot el discurs, per exemple, elaborat a partir del Club de Roma o a partir del Factor Quatre, més vinculat a l'economia ambiental que no a l'economia ecològica, és un primer pas, significatiu, important i imprescindible, però, sens dubte, no suficient, perquè arribarà un moment en què no podem deixar d'utilitzar certs elements, per més eficients que siguin, i, per tant, l'estalvi, l'eficiència, l'eficàcia, tenen uns límits.

La sostenibilitat, doncs, s'incorpora dintre d'aquesta nebulosa econòmica a la qual anomenem «sistema». I dintre d'aquesta nebulosa, en la qual intervenen diferents factors, cal que en la sostenibilitat hi participin força. Cal, doncs, que incideixi sobre els temes econòmics. I cal, doncs, que, a l'hora de plantejar tan infraestructures com economies o macroeconomies es tingui en compte la repercussió que això tindrà, de manera sostenible, sobre la societat.

Per tant, nosaltres pensem que tot aquest debat és un debat que, efectivament, es pot dur al davant o dins del Consell Català de Sostenibilitat, i per això nosaltres donarem suport a aquesta proposta, com ja he dit abans. Una proposta a la qual, si ara fos qüestió d'anar-ne discutint els articles, nosaltres aportaríem esmenes en sentit positiu a bastants d'aquests articles, però que creiem que aquest no és el punt, sinó que, en el punt en què estem, del que es tracta és que ens asseiem a parlar en una taula per tal que aquest Consell Català de Sostenibilitat existeixi i per tal que, a partir d'aquí, anem configurant el que ha de ser el disseny de la Catalunya del demà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar la meua intervenció fent al·lusió a unes paraules que he sentit de la nova Llei del sòl.

Bé, quan se parla de la liberalització del sòl per tal d'aportar més sòl urbanitzable al mercat, no és que es faci per aportar més quantitat de sòl del que es necessita, sinó per aportar la quantitat de sòl urbanitzable suficient. Amb això vull anar a parar al sentit que, quan diuen: «No, és que amb el que hi ha actualment se podria reconvertir, i, per tant, no ens en seria necessari més.» No, això no és així. I no és així perquè el que hi ha en aquest moment als cascs urbans de les ciutats, als sòls que en aquest moment ja són urbans..., no són necessaris, estan en evolució, hi ha un creixement vegetatiu a tot arreu i, a més, hi ha una qüestió que se'n diu «esponjament». Sense anar, per exemple, més lluny: no troben lògic vostès que un cas que coneixem tots, per exemple, aquí a Barcelona, a la Barceloneta, un barri fet al segle XVIII per un enginyer militar que es deia Próspero Verboom, i que la gent encara habita en el que se'n diuen «cases de quart», no volen ampliar les seves «vivendes», i que, per tant, quasi la meitat de la gent que hi viu se desplaça a un altre barri, amb unes condicions de comoditat i de confort més d'avui dia? Bé, doncs, això el que demana és un sòl nou, sòl urbà, que dona expectatives a aquestes il·lusions.

Dit això, jo alabo tot el que faci relació amb el creixement sostenible, com és propi del nostre Grup. I és d'alabar perquè, en definitiva, el que fa és compaginar el desenvolupament econòmic amb el medi ambient, amb la cura del medi ambient i amb els ecosistemes que sostenen la vida d'aquest medi ambient.

Bé, nos trobem amb la presentació per part del Grup d'Iniciativa d'un projecte de llei que, aquest projecte, comença a dibuixar unes funcions, unes competències, uns continguts, unes participacions i unes àrees de treball. Però totes aquestes qüestions, en definitiva, haurien de ser en detriment de les que s'efectuen en aquest moment per part, ja, del Departament de Medi Ambient, que té precisament aquest propòsit i aquesta labor a realitzar. Bé que aquest Consell que es proposa naix a l'empareda de l'Agenda 21, però també és cert que, pel que després en farà menció, el que tenim entès és que l'Administració autonòmica està treballant en aquest sentit.

Tot això, per tant –el que feia menció abans, de la funció de les competències, els continguts, les participacions, les àrees de treball–, tot això, en definitiva, suposa ni més ni menys que una reestructuració del Departament de Medi Ambient. Clar, des del nostre punt de vista, no creiem que l'Administració que en aquest moment governa la Generalitat deixi que uns altres li facin la reestructuració del seu Departament. Lògicament, aquesta reestructuració, si l'ha de fer algú, l'ha de fer la mateixa Administració. Nosaltres ho veiem així.

Dit això, parla també, aquesta Proposició de llei, de la participació en aquest Consell. Bé, la participació no és re nou, i menys en aquests moments, en què tot el món social, econòmic, científic, cultural, ha d'estar a tot arreu, perquè tot forma part del mateix i tothom ha d'aportar la seva part de solució. Nosaltres, de totes formes, veiem que, pel que fa al que en aquest moment ja tenim aquí a Catalunya –per exemple, fent menció de la Junta de Residus, també del Consell de la Junta de Sanejament–, ja tenen unes representacions que estan integrades per organitzacions municipalistes, empresarials, sindicals, ecologistes, veïnals, etcètera. Igualment, es dona també una àmplia representació en el Consell de Qualitat del Medi Ambient. Per tant, és elogiable que aquest Projecte de llei presenti aquesta participació, però el cert és que no és re de nou.

Per altra banda, jo també voldria deixar assentat, també, que la Comissió de Política Territorial va demanar al Govern un pla de treball sobre la forma com pensa elaborar l'Agenda 21 de Catalunya, i, a més, ho va demanar perquè es realitzés en un terme de tres mesos –per cert, aquests tres mesos acaben el mes de juny. Per tant, tenim la certesa que s'està treballant en la direcció que té com a propòsit final aquesta Proposició de llei presentada, i és raonable no enterbolir ara aquest procés i, per tant, esperar que aquest pla de treball el presenti l'Administració.

Ara bé, de totes formes, en aquest Projecte de llei el que s'ha fet és recollir una preocupació, sintetitzar-la i canalitzar-la amb uns articles que vertebran i donen contingut a una proposició de llei, la qual cosa té el seu mèrit, perquè almenys ha de servir com a punt de referència. Nosaltres entenem que tot el que sigui treballar en aquesta direcció és bo; per tant, no hi votarem en contra, però sí que ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Socialista, per tal de posicionar-nos en aquesta presa en consideració d'una proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat, i que començo per avançar-los el nostre vot favorable a aquesta petició, a aquesta possibilitat que la cambra prengui avui en consideració iniciar el procés de debat d'un text que serveix com a base per tal de constituir a Catalunya el Consell Català de Sostenibilitat.

Per què, doncs, aquest nostre vot positiu? Fonamentalment, perquè jo crec que hi ha dues característiques fonamentals en aquest esborrany que se'ns presenta com a base de l'inici del debat parlamentari a l'entorn d'aquest Consell. L'un, el tema de la sostenibilitat, el tema del medi ambient, el tema del concepte de com una societat avançada pot continuar desenvolupant-se tot garantint els drets, la pervivència, l'equilibri que

permetin un desenvolupament en el futur. Però també un tema del qual s'ha fet poca menció, crec jo, en el debat produït fins ara, que és el tema de la participació, dels sistemes de participació, en la gestió de qualsevol govern, la participació en les decisions dels poders públics que regulen el funcionament d'una comunitat, ja sigui, doncs, d'un municipi —en aquest cas, de Catalunya, del nostre país—..., en el sentit d'establir sistemes molt i molt diferents de concepte de funcionament d'un govern. I, per tant, em sembla que, a més del tema ambiental, hauríem de posar un cert èmfasi o determinar una certa atenció a aquest altre concepte que preveu el fet de crear un Consell Català de Sostenibilitat.

Un Consell que parla claríssimament que s'hi incorporin representants del món industrial i d'altres sectors econòmics, representants d'entitats, associacions, ja siguin ecologistes o del món dels ambientalistes, però també dels veïns, dels sindicats i representants, evidentment, de l'Administració. I no pas en detriment —com ens deia el portaveu del Grup Popular, que ha parlat just abans que jo parlés—, en detriment de les competències que té atorgades no sé quin departament de la Generalitat, sinó en un procés extraordinàriament enriquidor, que significa que, aquelles decisions que hagi de prendre el Govern, les prengui havent conegut, havent debatut, havent reflexionat en veu alta el conjunt de sectors implicats en un afer, en un afer tan important com quin és el model de desenvolupament futur que volem per a Catalunya.

Tots els consells de participació tenen aquesta gran virtut, aquesta gran riquesa, aquest obrir portes, obrir finestres, ventilar, permeabilitzar les decisions dels poders públics, les decisions, en aquest cas, del Govern de la Generalitat, envers una societat conscienciada, preocupada, interessada, coneixedora d'uns temes més sectorials els uns que els altres, però que la confluència d'interessos, de preocupacions i de coneixements dels diferents sectors ha d'enriquir necessàriament el debat i les decisions: no hi ha decisió més lliure, no hi ha decisió més rica que aquella que es pren amb coneixement profund de causa, i, per tant, amb coneixement profund del que opinen els sectors econòmics, del que opinen els sectors socials, del que opina la mateixa Administració. Aquesta és la gran virtut del model de consells de participació que es plantegen, i que no és, en aquest cas, una proposta aïllada que ens pugui fer el Grup d'Iniciativa per Catalunya al Parlament de Catalunya, sinó que és una tendència general, recomanada per un conjunt d'estats que han participat, en aquestes darreres dècades, en debats extraordinaris de quin és el nostre futur si no incorporem reconduccions a determinats processos productius, a determinats processos de desenvolupament.

Aquests mateixos estats que s'han reunit reiteradament, des de Rio fins a Kyoto, des de les diferents cimeres que s'han produït a l'entorn d'aquests debats sobre sostenibilitat, han recomanat ells mateixos el fet d'implicar en el debat de la sostenibilitat els diferents sectors de la societat, perquè només implicant-se el món econòmic, el món de les entitats cíviques, de les entitats ecologistes, farà possible que aquells acords, que

aquelles determinacions, que aquelles normes que s'hagin d'aplicar, i que algunes vegades, en benefici de la sostenibilitat, poden tenir, doncs, interpretacions poc populars, tinguin major grau de coresponsabilitat, major grau de possibilitat de ser aplicades en les polítiques concretes en el nostre país.

Per tant, la proposta que fan els estats quan es reuneixen i discuteixen de sostenibilitat és que no només s'han d'introduir modificacions substancials en el comportament dels estats enfront d'un determinat concepte i model de desenvolupament que s'ha de canviar, sinó que s'hi ha d'implicar de manera molt més important el món social, el conjunt de sectors, en forma de diferents comissions participatives, que els recordo el que ja ha dit el ponent d'Iniciativa per Catalunya quan presentava la proposta, que l'any 1996 ja eren 117 països els que havien adoptat consells participatius d'aquesta mena; en aquest moment no tinc la dada exacta de quants en deuen ser, però amb molta seguretat en són més de 177, i, per tant, si Catalunya pretén ser un país modern, avançat, capdavanter, exemple de tantes coses que sovint ens expliquen, tenen avui una oportunitat per demostrar que també en temes de sostenibilitat, en temes de participació, podem ser també no ja capdavanter, però, almenys, dels dos-cents primers, eh?, que ja és molt. Si no, d'altra manera, algun tipus d'afirmacions com les que ens ha fet el representant del Partit Popular ens porten a un concepte de manera de governar, de manera de plantejar-se els afers col·lectius d'un país certament foscos, tancats, i, si em permeten la broma, amb olor de naftalina, aquella olor tan característica dels armaris tancats que fa molts anys que no s'obren i no es ventilen, on no hi entra aire nou i que fa necessari que es produeixi una ventilació important en la composició o en el que hi ha a l'interior d'aquests armaris.

Doncs bé, totes les administracions, tots els poders públics, per molt representants democràtics que siguin, han de fer en el seu dia a dia, en el seu permanent debat de quines són les polítiques a aplicar, aquesta contrastació amb la societat de si allò que estan proposant és o no és adequat, és o no és correcte, si s'adiu o no s'adiu al pensament dels experts i de les persones que representen la societat civil en general. Aquesta és la gran virtut d'aquesta proposta que es fa avui, i per això ens sembla tan important que tingui el suport majoritari d'aquesta cambra per iniciar el seu procés de debat, i que puguem incorporar-hi tots plegats aquelles modificacions que ens sembli que fan possible aprofundir en aquest procés, en aquest concepte de participació i de treball comú, conjunt, coresponsable de l'Administració amb la societat.

Però, a més, no és un consell de participació qualsevol: és un consell de participació d'una qüestió que, més enllà del que els diputats dels diferents grups parlamentaris que els acostumem a parlar de temes de medi ambient, més enllà del que diguin determinats grups ecologistes, més enllà de paraules que puguin sonar en excés i que semblin repetitives, el concepte de sostenibilitat és un dels conceptes més globals, més rics de plantejament, de projecte de país que es pot arribar a tenir. I, per tant, quan parlem de sostenibilitat estem

5422

parlant d'una cosa extraordinàriament important, que és allò de dir: ningú nega el progrés d'un país, ningú nega la necessitat que aquest país es desenvolupi, ningú nega el dret a la prosperitat de tots i cadascun dels sectors d'aquest país; ara bé, aquests prosperitat, progrés, desenvolupament, creixement s'han de produir de tal manera que no estiguem compromentent els recursos d'aquells que viuran a Catalunya d'aquí a cinquanta anys, d'aquí a cent anys, d'aquí a dos-cents anys, d'aquí a mil anys més. I això és una cosa importantíssima en un país en el qual en els darrers vint anys..., i ara ha marxat el representant del Partit Popular, que ens ha –ah!, perdó–..., que ens ha parlat d'aquesta fantàstica Llei del sòl, que liberalitza el sòl i que, per tant, permet l'ocupació permanent del sòl; li diré que l'element que més ràpidament s'esgota, i, per tant, que més en perill posa la sostenibilitat de qualsevol projecte d'un país és precisament l'element sòl, l'element territorial, perquè es té el que es té i no més, llevat que estiguem proposant annexionar-nos un altre territori, que no crec que sigui el cas. Per tant, l'element més exhaustible en una societat com la nostra és el territori. L'element de què més cura s'ha de tenir en la gestió d'aquest sòl són precisament...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

...les lleis que determinen les polítiques de sòl. Doncs bé, la nostra opinió –i ja la coneixen vostès– és que aquesta llei va just en el sentit contrari d'aquesta necessària cura en un tema tan exhaustible com és el territori.

Però bé, se m'ha acabat el temps. En tot cas, reiterar-li la doble vessant, la vessant ambiental, de sostenibilitat, però també la vessant d'un nou concepte de relació de l'Administració amb els seus administrats, de participació real de la societat, com són els consells per la sostenibilitat.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Espadaler. Perdó, el senyor Aige em demana la paraula? Per al·lusions?

El Sr. Aige i Sánchez

Per al·lusions. Només per respondre a la diputada que acaba d'utilitzar l'ús de la paraula, en el sentit del que ha dit sobre la liberalització del sòl, sobre la nova llei del sòl a què he fet referència.

El president

Mig minut.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies. Bé, nosaltres, en la nova Llei del sòl, que defensem i defensarem com una solució definitiva, hem de dir que la liberalització del sòl, com he dit, s'ha d'entendre des del punt de vista d'aportar al mercat la

quantitat de sòl necessària. I, sobre l'ocupació del sòl, s'ha d'entendre que s'ocuparà lo sòl que sigui factible de ser urbanitzat; lo que no sigui urbanitzat, és a dir, el sòl no urbanitzable, no es podrà ocupar perquè estarà protegit. Per tant, d'ocupació anàrquica del sòl, res de res.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no entraré en debats sobre la Llei del sòl, ni tan sols hi entraré perquè penso que no em correspon a mi –sí que li corresponia al proponent d'aquesta Proposició no de llei–, no entraré explícitament en el contingut d'aquesta, perquè em sembla que procedimentalment el que estem fent és donar o no donar tràmit a aquest Projecte de llei.

Situant-nos en el temps, nosaltres tenim que aquesta cambra va fer un mandat al Govern, en el debat de política general, l'octubre del 97, la resolució número 2 de l'àmbit de medi ambient, que deia: «El Parlament insta el Govern a potenciar els treballs per tal d'elaborar l'Agenda 21 de Catalunya, establint els mecanismes que afavoreixin la participació dels agents socials en el procés de reflexió, incloent-hi un equip d'experts, i difondre entre la població...», etcètera. Aquest és el punt de partida del debat de política general, el darrer debat de política general: és el punt de partida.

A proposta d'Iniciativa per Catalunya, i amb una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, aprovada en la Comissió de Política Territorial per unanimitat dels grups, vam anar una mica més enllà i vam fer una cosa relativament poc habitual en aquesta cambra, que és dir al Govern que abans de tres mesos –abans de tres mesos– ens presentés un pla de treball amb els primers criteris per a dur endavant l'aprovació de l'Agenda 21 de Catalunya. I aquests criteris havien d'incloure –i això és el que nosaltres dèiem al Govern– els mecanismes de participació previstos en la resolució que abans he citat sobre el debat de política general. Aquesta Resolució va ser aprovada el 4 de març; per tant, el termini se li exhauïx al Govern el 4 de juny. Quina és la posició del nostre Grup? Home, nosaltres preferiríem esperar al 4 de juny –no estic demorant la cosa més de vint dies: som a 13 de maig–, perquè el Govern ens presenti allò que aquesta cambra per unanimitat li ha demanat des de la Comissió de Política Territorial i li va demanar des del debat de política general. I això, hi insisteixo, aquest pla de treball que ha d'incorporar els aspectes de participació ens ha de ser lliurat a la Comissió, entenc, de Política Territorial, a la cambra del Parlament, abans o a l'entorn del 4 de juny.

Ens sembla que ara donar tràmit a aquest Projecte de llei, del qual compartim moltes coses i les valorem..., i quan el ponent d'Iniciativa deia que té legitimitat, evidentment que en té: en tindria encara que no l'hagués-

sim consultat més gent, perquè qualsevol grup parlamentari òbviament té tota la legitimitat per presentar projectes de llei en aquesta cambra. Nosaltres pensem que té moltes coses bones que seran aprofitables i que pensem que el Govern haurà necessàriament d'incorporar a aquest pla de treball, però també ens sembla que seria una interferència dir al Govern que d'aquí a quinze dies escassos ens ha de presentar un pla de treball, que ens ha de dir com preveu fer la participació, doncs, introduir aquest Projecte de llei, que, hi insisteixo, no en qüestiono el contingut: amb moltes de les coses de ben segur podríem estar d'acord.

Vostès em diran, o es pot intuir de les intervencions: «escolta, és que s'ha de crear el consell...», no sé si ha de ser en forma de consell per a la sostenibilitat o amb una altra forma; el que sí que sé, i em sembla que a ningú dels membres d'aquesta cambra se li escapa, el que sí que sé és que és impossible tirar endavant l'Agenda 21 de Catalunya sense participació dels agents. No sé si en la forma d'un consell català, no sé si en la forma del consell català que es planteja en aquest Projecte de llei, o no sé en quina altra forma, però se'm fa impossible, i entenc que a tots els membres d'aquesta cambra se'ns fa impossible pensar de poder tirar l'Agenda 21 endavant sense la participació dels agents. I això és el que està passant en el món local, és el que està passant en altres estats, en altres comunitats autònomes, que el ponent d'Iniciativa ha citat, i el que passarà aquí: de cap manera es pot tirar endavant l'Agenda 21..., hi ha voluntat del Govern, hi ha un mandat d'aquest Parlament al Govern per tirar l'Agenda 21 endavant. Evidentment, per tant, serà amb participació.

S'ha parlat molt de la transversalitat de les polítiques mediambientals, i amb això estem substancialment d'acord, i jo sóc dels que penso, el nostre Grup és dels que pensa que els passos que s'han fet per donar participació –i abans se n'han citat alguns– a òrgans no consultius, sinó de Govern, a òrgans executius com les juntes de residus o de sanejament, de donar participació a agents socials o de donar participació a agents socials –el Consell Català de Qualitat Ambiental, o el Consell de Protecció de la Natura, o el Consell Assessor sobre Residus Industrials– és un pas insuficient, i no ens fa res de reconèixer-ho aquí. És un primer pas important, que demostra aquesta transversalitat, que demostra aquesta voluntat del Departament d'obertura cap als agents socials –hi insisteixo–, fins i tot amb òrgans no només consultius, sinó executius i que prenen decisions importants, com són les dues juntes, però que hem d'anar una mica més enllà.

El nostre vot serà en contra que aquest Projecte de llei tiri endavant, no perquè hi hagi discrepàncies sobre el contingut –que algunes també hi serien, que algunes també hi serien–, sinó perquè tenim un mandat que s'acaba escassament d'aquí a mig mes, dia amunt, dia avall –va ser aprovat el 4 de març, crec–, per tant, el 4 de juny o a l'entorn del 4 de juny el Govern ens ha de presentar com preveu fer aquesta participació. Nosaltres votem en contra d'aquest projecte no tant per discrepàncies amb el contingut, sinó perquè hem de donar temps al Govern que ens presenti això dintre del límit màxim que nosaltres li vam donar, que era de tres mesos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciarem la votació d'aquesta presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Consell Català de la Sostenibilitat. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició ha sigut refusada per 47 vots a favor, 50 en contra i 13 abstencions.

Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei 15/1985, d'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya, en relació amb llur obra social (presa en consideració)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei 15/1985, de primer de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya, en relació amb llur obra social, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*) D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de quinze minuts. (*Pausa.*) Si les senyores diputades i els senyors diputats guarden silenci, podrà prendre la paraula el senyor diputat.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyores i senyors diputats, com molt bé indica el títol d'aquesta Proposició, el seu objecte és el de regular una qüestió que fins ara amb prou feines està ni tan sols esmentada a l'actual Llei de caixes d'estalvis.

Efectivament, aquesta Llei, que és una llei llarga, té uns seixanta-un articles, en dedica només un de molt breu, que ni tan sols té contingut normatiu, a l'obra social de les caixes d'estalvis. És veritat que els darrers anys aquesta mancança tampoc ha comportat cap problema especial, en la mesura que la gestió de l'obra social de les caixes no era conflictiva ni resultava polèmica. Per tant, en aquell context, la manca de regulació no era en si mateixa cap problema. Resulta, però, que en els darrers mesos el tema de l'obra social ha estat objecte d'una certa polèmica. Els mitjans de comunicació social dels darrers mesos se n'han fet ressò en diverses ocasions i també en aquest Parlament n'hem parlat. Hi ha hagut una interpellació, s'ha discutit una moció, s'han fet preguntes, hi ha una compareixença aprovada davant d'una de les comissions del Parlament... Tot això, tots aquests temes, al voltant del tema de l'obra social de les caixes.

Recordem breument quins són els motius que han portat a aquesta actualitat política i informativa de l'obra social. Recordem que a començaments d'aquest any, concretament el 28 de gener, els senyors Trias, Vilarrasau i Dòria varen signar un conveni entre la Generalitat i la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis per a la realització d'obres socials que s'orienten a la promoció i foment de la cultura i als serveis d'assistència social. Segons aquest conveni, les caixes hauran de destinar o estaran destinant ja dos mil milions de pessetes a concedir ajuts a organitzacions i entitats per desenvolupar activitats en els àmbits de la cultura, l'educació, l'assistència social i els serveis socials. Aquest conveni també preveu que la Generalitat acordarà amb la Federació de Caixes el llistat d'entitats que hauran de rebre de forma prioritària aquests ajuts, tot indicant, en el conveni, que aquest llistat haurà de ser prou ample com per deixar un marge d'opcionalitat a les caixes.

Bé, hem conegut, en els darrers mesos, algunes llistes de subvencions que la Generalitat ha traspassat, en base a aquest conveni, a les caixes. Haig de confessar que no estem segurs de conèixer-les totes, aquestes llistes, ja que, tot i haver estat sol·licitada aquesta informació des de fa mesos, encara no ens ha estat facilitada. Tanmateix, per la informació de què disposem –que ens ha arribat per diverses vies–, podem formular algunes conclusions en relació amb aquest afer: en primer lloc, s'ha de dir que aquesta pràctica, aquest conveni, aquesta direcció, des del Govern de la Generalitat, d'algunes de les inversions de les caixes d'estalvis és una intervenció que no ha estat prevista legalment; per tant, no té una mínima cobertura legal. Es pot aduir que està legitimada pel sol fet d'haver estat convinguda; ara bé, a partir del moment que amb aquesta intervenció es limita l'autonomia de les caixes, entenem que és absolutament exigible que hi hagi una legislació mínima que autoritzi aquesta intervenció. En la mesura que aquesta legislació, aquesta fonamentació legal, no hi és, creiem que es podria produir una intromissió absolutament intolerable en l'autonomia d'unes entitats privades com són les caixes d'estalvis.

Per una altra banda, també hem observat que amb aquest conveni el que ha fet la Generalitat és traspassar a les caixes una llista, més o menys desordenada, de subvencions, que corresponen, pràcticament totes elles, a compromisos assumits prèviament pel Govern. Per tant, el que s'està fent amb aquest conveni és utilitzar l'obra social com a substitutòria de l'acció del Govern i, a més, es fa de forma molt poc ordenada. Entenem –i aquesta és la seva funció– que l'obra social pot ser complementària de l'acció de l'Administració pública en els àmbits de la cultura, de l'assistència social i d'altres àmbits similars. Hi insisteixo: complementària, no substitutòria. No es tracta de traspassar a l'obra social, que ha de tenir les seves pròpies finalitats, compromisos de l'acció del Govern, pressupostats, contemplats en els pressupostos. Per tant, entenem que hauria de quedar clara aquesta funció de complementaritat, mai de substitució, de l'obra social respecte a l'acció del Govern.

Una altra conclusió que al nostre entendre es deriva d'aquest afer és que la llista de subvencions que la

Generalitat traspassa a les caixes d'estalvis no respon a cap selecció o, com a mínim, no es demostra o no es garanteix que hi hagi al darrere una selecció de finalitats feta amb criteris mínims de publicitat, de concurrència o d'objectivitat. És una llista aleatòria, desordenada, i entenem que, si es fa despesa en base a indicacions del poder polític, en aquestes despeses s'haurien de garantir aquests principis mínims que fixa la Constitució, de transparència, de concurrència, d'objectivitat.

Bé, aquestes, i probablement d'altres deficiències –no em vull allargar–, són les que justifiquen la iniciativa que em toca presentar-los, d'intentar oferir una certa regulació mínima en obra social en el marc de la caixa d'estalvis. Entenem que aquest tema és el que ha posat de manifest el buit normatiu existent, i és amb la finalitat de resoldre aquesta mancança que es proposa la modificació del precepte esmentat, de l'article 51 de la Llei de caixes.

Amb la Proposició que els presentem, nosaltres busquem una sèrie de finalitats. En primer lloc, una finalitat que creiem important és garantir que una institució tan transcendent i tan important, no únicament econòmicament, sinó també socialment, com és l'obra social de les caixes d'estalvis, sigui objecte d'una regulació legal mínima. La Llei actual, l'article 51 de la Llei de caixes actual, que és l'únic que es refereix de forma mínimament consistent a l'obra social, no conté cap regulació normativa, sinó que purament i simplement fa una remissió absolutament oberta al Reglament. Entenem que una institució de tanta transcendència com és l'obra social es mereix una mínima atenció del legislador i, per tant, la primera finalitat d'aquesta iniciativa seria dedicar aquesta mínima atenció del legislador a una institució de tanta transcendència com aquesta. I ho fem amb prudència, o proposem fer-ho amb prudència. És a dir, proposem fer una regulació mínima d'aquesta institució, però deixant un marge lògic, ample també, a l'acció reglamentària, però orientant degudament i posant límits a aquesta acció reglamentària del Govern.

En segon lloc, amb aquesta Proposició s'intenta també situar la possible intervenció del Govern –que nosaltres creiem que hi ha de caber– en l'orientació de l'obra social en un pla molt més saludable de com s'ha produït fins ara. Nosaltres entenem que aquesta acció orientadora del Govern, en relació amb les inversions de l'obra social, s'hauria de produir en el pla de la determinació de criteris mínims d'inversió a determinades finalitats o a determinats tipus d'institucions. Fins ara només s'ha traduït en la determinació de llistes concretes de subvencions. Nosaltres el que creiem és que el pla més lògic en què s'ha de produir la intervenció del Govern és en un pla d'orientació general, de programació general, que permet programar de cara al futur, que permet plantejar l'obra social amb una finalitat de complementaritat, no de sotmetiment, i que deixa un marge d'autonomia prou ample a la gestió d'aquesta obra social per part de les caixes. Recollim també l'actual tècnica d'intervenció per la via de donar a les caixes un llistat de subvencions finalistes, però si bé..., posant-hi uns límits quantitius que garanteixin que en

cap cas aquesta tècnica no passarà de comprometre un percentatge molt minoritari de l'obra social.

Una altra idea que està present en aquesta Proposició de llei és garantir la possibilitat que també els ajuntaments, a part del Govern de la Generalitat, puguin tenir una petita, modesta, intervenció a l'hora de determinar prioritats d'inversió de l'obra social de les caixes. Pensem que moltes de les caixes que hi ha actualment a Catalunya són caixes locals, que han nascut a localitats determinades. A part d'això, la major part d'inversions de l'obra social de les caixes solen ser inversions de dimensió local, entitats d'una localitat, funcions que es fan en una localitat determinada. Atès l'impacte local de moltes d'aquestes actuacions, creiem que el prudent, el coherent amb aquest fet seria donar una responsabilitat que ara no tenen els ajuntaments, una capacitat que ara no tenen els ajuntaments per orientar aquestes intervencions de l'obra social que es mouen en el pla de la localitat. Per tant, creiem també que amb la Llei podríem implicar de forma molt més clara els ajuntaments en l'acció social de les caixes.

I, finalment, també, un dels criteris que ens agradaria que quedessin garantits en aquesta Llei és que en les intervencions del poder polític en relació amb l'obra social i la gestió de l'obra social siguin respectuosos amb els principis de concurrència, de publicitat, de transparència i d'objectivitat en l'administració d'aquest paquet tan important de recursos d'interès social.

Demanam, per tant, per tots aquests motius, el seu suport a aquesta iniciativa, en el benentès que amb ella es complementa, s'omple un buit normatiu que no té raó de ser.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Per a un torn en contra... (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la iniciativa del Grup Socialista s'ha d'emmarcar..., o es fonamenta bàsicament en dos precedents, que, en tot cas, emmarquen d'una forma molt clara el que és la voluntat del Grup Socialista que s'expressa en aquesta iniciativa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El primer precedent a què s'ha de fer referència, que ja n'ha fet referència el proponent del Grup Socialista, és el conveni que van signar el Govern de la Generalitat i la Federació de Caixes Catalanes, que és un conveni que probablement, a diferència del senyor Mir, nosaltres no hi trobem tants handicaps o coses que no ens agraden. En algunes sí que coincidim; en d'altres, no. Coincidim en el fet que s'arriba a un acord en principi

i que es destinen uns diners de les caixes..., o que hi ha una coordinació, millor dit, que hi ha una coordinació entre les necessitats reals socials a Catalunya i l'actuació de l'obra social de les caixes. En aquest sentit, nosaltres, el conveni, vam dir al seu dia que ens semblava bé; en d'altres aspectes corroborem al cent per cent les afirmacions que feia el senyor Mir.

I un altre precedent, en aquest cas parlamentari, és la mateixa interpellació i la Moció subsegüent que el mateix diputat socialista va fer en aquesta cambra.

A nosaltres el que ens ha cridat més l'atenció, en principi, és que notàvem, almenys en la primera lectura, una certa incongruència entre el text i la filosofia que destilla aquesta iniciativa i algunes de les afirmacions que el mateix senyor Mir va fer en ocasió de la defensa de la Moció. Es deia que la intervenció de la Generalitat o l'acord de la Generalitat amb les caixes era –i ho cito textualment– una «ingerència excessiva» o una «càrrega feixuga, massa gran, per a les caixes». Nosaltres, com he dit al principi, no coincidim exactament amb aquestes consideracions –per això ens vam abstenir al seu dia en el primer punt–, però sí que, en tot cas, coincidim en molts altres aspectes que en aquesta proposta que es fan sí que ens convencen i que, per tant, van en el sentit que nosaltres creiem oportú.

En definitiva, el que es planteja és reformar o, millor dit, ampliar l'article 51 de la Llei catalana que regula les caixes d'estalvis, que amb la proposta socialista quedaria en dues vessants, en dos paràgrafs. Un quedaria exactament igual com el redactat actual de l'article 51, com és la distribució dels excedents de les caixes entre reserves pròpies de la caixa, o de les caixes, i l'obra social. I després l'aportació o la novetat que en aquest cas fa el Grup Socialista és el segon apartat, amb el qual, en definitiva, el que s'intenta és fer una regulació dels recursos de les caixes que van destinats a obres socials. I alguns d'aquests aspectes nosaltres els trobem –com he dit– molt interessants i molt escaients, com és, per exemple, el criteri de marcar uns percentatges mínims que s'han de destinar als diversos tipus d'equipaments socials, o, per exemple, el fet d'establir principis de transparència i objectivitat en la distribució dels fons de les obres socials de les caixes.

Per tant, i malgrat algunes petites diferències amb el Grup Socialista pel que fa, en tot cas, als plantejaments que s'han comentat, pel que fa a la proposta concreta, al text de la proposta concreta que es posa a debat en aquests moments i a votació, seguidament nosaltres hi votarem favorablement.

En tot cas, fer alguns breus comentaris pel que fa al tema, sempre prou interessant, problemàtic, controvertit, de l'obra social de les caixes.

Primer, el que posa de manifest aquesta iniciativa del Grup Socialista és que aquella previsió que feia l'article 51, és a dir, la publicació d'un reglament que determini els percentatges de destinació entre reserves pròpies i obra social, a hores d'ara –almenys que en tinguí coneixement aquest diputat– no s'ha dut a terme; per tant, hi ha una falta de regulació evident.

Un altre aspecte que considerem interessant, o en tot cas remarcable de citar, és que aquesta iniciativa sem-

blaria anar en contra, una mica, de la tendència mateixa de les coses. Per exemple, quan vivim en una època, amb el Govern del PP, d'absoluta desregularització de moltes activitats econòmiques i administratives, el que es planteja ara és just el contrari, és a dir, regular, en aquest cas, el destí de l'obra social de les caixes. Això, per nosaltres, no és un impediment, però en tot cas sí que és bo de recordar.

També sembla anar una mica en contra de la tendència de les mateixes caixes d'estalvi. Fa poc escoltàvem unes declaracions del senyor Vilarasau, de la Caixa, en les quals cada vegada reivindicava més el paper de les caixes com a bancs, que no caixes com a entitat fundacional a favor de l'obra social. És a dir, pot haver-hi o pot existir una certa contradicció entre la intenció pròpia de les caixes —que, la veritat sigui dita, volen la mínima regulació possible— i el criteri que, en tot cas, sembla que surt o destilla d'aquesta iniciativa.

Un altre aspecte que, en tot cas, és bo de recordar, del qual el proponent no ha fet referència i que per nosaltres és molt i molt important, és una altra tendència que algunes caixes d'estalvi catalanes han començat a marcar en els últims temps: el fet que, per exemple, les dues caixes principals de Catalunya —que hem de recordar que acaparen una part importantíssima del mercat financer català—, fa temps, com deia, han iniciat un procés d'expansió per Espanya, per l'Estat espanyol, i que ha comportat a la vegada que l'obra social, o una part important de la seva obra social, també es destini a d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Per exemple, una notícia del febrer d'enguany deia que la Caixa destinaria els fons necessaris per construir quaranta-cinc casals de jubilats a tot Espanya. Clar, i la pregunta que de seguida li surt a aquest diputat o que li apareix a aquest diputat és: bé, evidentment que a Catalunya no tenim, ni de bon tros, «colmades»..., o, en tot cas, que fem front a totes les necessitats pel que fa a les necessitats que tenen els jubilats, i en concret a les llars de jubilats o a les residències, tenim unes necessitats enormes... Doncs, és curiós comprovar com la Caixa —que hem de recordar, malgrat tot, que la part més important del negoci la segueix fent a Catalunya— destina tants i tants recursos a fer front a les necessitats d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. És en aquest sentit, per tant, que nosaltres, probablement a diferència del proponent, que trobem molt interessant fer una regulació d'aquestes característiques per, almenys, intentar concretar quina és i quins són els esforços que han de fer les caixes quant a «colmar» les necessitats de l'obra social a Catalunya.

Hi ha d'altres aspectes que, en tot cas, és bo de recordar, ni que sigui ràpidament. Com he dit, la regulació de l'activitat de les caixes, ja sigui estrictament la financera o ja sigui l'obra social, sempre ha estat problemàtica. Per exemple, recordem que aquests últims mesos ha estat bastant conflictiva la regulació que han intentat fer algunes comunitats autònomes en les caixes d'estalvi del seu territori. També en el seu moment va haver-hi un cert conflicte pel que feia a la possible regulació que se'n podia fer a Catalunya. I també hem de recordar que alguna caixa es va oposar frontalment a l'acord aquest entre la Federació de Caixes Catalanes i

la Generalitat. És cert. I, com he dit abans, no agrada que hi hagi aquesta regulació. Potser ha estat per això que fins ara la major part d'administracions públiques de Catalunya i algunes administracions locals han basat la seva activitat o la seva actuació a les caixes estrictament en la voluntat de col·locar persones en els seus consells de direcció i, en canvi, no interferir o no intervenir, gens ni mica, en la vida diària de les caixes.

Probablement, podríem tocar d'altres aspectes que són prou interessants, però, com que ja no em queda prou temps, només remarcar que aquesta és una iniciativa que tot i tenir, des del nostre punt de vista, des de l'opinió del Partit per la Independència, algunes disfuncions amb els criteris generals exposats pel proponent del Grup Socialista, pel que fa a la lletra, pel que fa a la voluntat i l'esperit que destilla aquesta lletra, nosaltres hi estem d'acord. Ens sembla que els avantatges són més importants que els desavantatges que això comportaria; que evidentment que, probablement, en el món de les caixes costaria que això es pogués interpretar, almenys inicialment, d'una manera correcta, però nosaltres considerem que els principis i les necessitats de Catalunya en obra social o en serveis socials, i la necessitat de donar més transparència i més objectivitat a aquestes necessitats, i el fet i la necessitat de coordinar les necessitats a les quals intenta fer front la Generalitat amb els diners de què disposen les caixes per fer front a aquestes necessitats, ens sembla que aquests principis, per ells mateixos, fan necessària aquesta regulació que el Grup Socialista planteja, i que, en el cas d'aprovar-se la presa en consideració, de segur que, almenys alguns grups, fariem algunes esmenes per intentar millorar el seu redactat.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. És el torn ara de la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, atenint-nos a la lletra de la Proposició de llei, de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei 15 del 1985, de l'1 de juliol, de les caixes d'estalvis, presentada pel Grup Socialista, hem de dir que coincidim en bona part amb els criteris i amb els objectius d'aquesta Proposició de llei.

Quan es demana o en aquesta Proposició s'escriu que «es fixaran reglamentàriament els criteris de programació plurianual d'obra social», nosaltres entenem que és correcta aquesta posició. També pel fet que es fixen de forma reglamentària els percentatges mínims de l'obra social, que s'han de destinar a obres socials pròpies. També pel que fa als percentatges mínims destinats a diversos equipaments o a activitats susceptibles de ser-ne beneficiaris. I sobretot, també, pel fet que es garanteixin mecanismes de concurrència, publicitat i transparència, i objectivitat, i no-discriminació, en la distribució d'aquests recursos de l'obra social.

El fet que la Proposició contempli que hi hagi uns llistats prioritaris per part de l'Administració local i la Generalitat de cara a arribar a aquesta concertació amb les caixes d'estalvi, entenem que també és positiu. Segurament nosaltres, quan es discutís, si es pren en consideració, no ens limitàrem a un màxim del 10% dels recursos; crec que es podria, per part nostra..., una posició d'incrementar aquest mínim.

I, després, el fet que se n'hagi d'informar el Govern, nosaltres entenem que tant com el Govern possiblement hauria de ser el Parlament el que rebés també informació sobre les activitats, tenint present que les caixes, que originalment eren unes entitats d'economia social participativa, estan derivant cap a una entitat més bancària que social i que, per tant, doncs, sense cap ànim de crítica, el que la realitat és és que el grau de representativitat popular és regressiu en el temps. Per tant, entenc que, si hi ha acords amb el Govern de la Generalitat, la via, d'alguna manera, de control popular és el Parlament, sobre, precisament, aquests acords i sobre la relació que tinguin les caixes, doncs, amb la institució de la Generalitat. Per tant, entendríem que també aquest Parlament alguna cosa hauria de dir en relació amb les activitats i els convenis que puguin establir-se.

Per tant, doncs, en general, nosaltres estem d'acord que es prengui en consideració això. En el moment que es prengué en consideració, nosaltres aportaríem la nostra visió particular, que, per descomptat, no va tant en la línia del que en el seu moment el diputat Mir, potser en la interpellació –i per això també ens vam abstenir en un punt–, reclamava d'autonomia per a les caixes. Nosaltres entenem que han de ser autònomes, però això no vol dir que els governs autonòmics, fent ús de les seves competències que els adjudica l'Estatut..., no hi hagi un interveïnció més directa, precisament tenint en compte que les caixes són la principal font d'estalvi popular que hi ha en aquests moments a Catalunya, i que governs de signe diferenciat –i oposat, fins i tot– en altres comunitats autònomes han fet una reforma de les seves legislacions, precisament, en la línia no només d'intervenir en l'aspecte de l'obra social, sinó, d'alguna manera, indicar les polítiques inversores, una part de les polítiques inversores d'aquestes caixes, tenint en compte que són això: són entitats que en principi, mentre no canviï la seva base, són entitats socials, i que l'estalvi, doncs, evidentment, ha de tenir unes certes finalitats socials.

És per això que acabo amb algunes reflexions generals. És evident que aquesta política de convenis de caixes amb la Generalitat pel que fa a l'obra social no hauria de ser substitutòria de la política de Govern. No pot ser que, com ha passat en aquest acord últim, la misèria dels pressupostos de Cultura en aquests darrers anys sigui compensada a base de, diguem-ne, posar la pistola al pit a les caixes a última hora, per poder vestir una mica la criatura, en uns anys de secada pressupostària. Crec que això no és el sistema. Aquests convenis han de ser suplementaris, no pas substituïdors de la funció de govern en el cas de l'obra cultural o d'altres obres socials, que correspon a les conselleries de la Generalitat i no a les caixes fer-hi front.

En segon lloc, està clar que, com deia abans, nosaltres estem preocupats per aspectes que van més enllà, fins i tot, de l'obra social, que és el fet que la balança de capitals molts cops també és negativa, i això significa, molts cops, que una part de l'estalvi popular de Catalunya surt i no es dedica a inversió en el lloc d'origen. Això seria un altre capítol que algun dia s'haurà d'abordar. I en l'aspecte ja, pròpiament, d'obra social en el vessant cultural, entenem que els convenis amb les institucions públiques també haurien de ser una de les formes de marcar un cert canvi de direcció, almenys en la part que pertoca a aquests convenis, en una línia del que va ser qualificat per Oriol Bohigas, una política que crec que és desencertada, de cultura de catàleg. És a dir, algunes caixes –jo crec que com més grans, diguem-ne, pitjor– fan una política d'obra cultural, dintre l'apartat social, més destinada a l'autopublicitat i autopropaganda de catàleg, d'exposició, que no pas una política d'infraestructures que quedin en benefici del conjunt de la població.

En la mesura que aquests convenis puguin contribuir que l'apartat destinat a «autobombo», diguem-ne, es minori en benefici del que realment hauria de ser obra social, és a dir, benefici per a tothom, crec que pot ser positiu. Hem de reconèixer per això, que quedi clar, que, efectivament, hi ha una sèrie de caixes, sobretot les menors, que estan arrelades al territori i que tenen una política clarament, doncs, positiva, a favor de la dinamització econòmica de les comarques i a favor de la promoció cultural i social d'aquestes comarques. Ho repeteixo: molts cops, la política de les caixes és inversament proporcional a la seva mida i favorable als interessos dels sectors populars a Catalunya.

Per totes aquestes raons i reflexions finals, nosaltres donarem suport a aquesta Proposició de llei, i, en el cas que fos presa en consideració, exposarem les nostres esmenes pertinents, en una línia més aviat de reforçar la presència de la institució, de les institucions públiques, a l'hora d'establir aquests convenis amb les caixes d'estalvi.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, inicio el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de caixes d'estalvi, concretament a l'article 51, presentada pel Grup Socialista.

En primer lloc, manifestar certa coincidència –ho repeteixo: certa coincidència– amb el plantejament que fa el Grup Socialista, i anunciar, per tant, que el nostre Grup votarà favorablement aquesta iniciativa. En segon lloc, manifestar també que ho farem perquè considerem, i aquest serà objecte de debat en un altre moment, que el Govern de Convergència i Unió ha fet poc en els

temes de caixes, ha fet poc, i quan ho ha fet, s'ha equivocat, com la iniciativa passada, que fa poc ens van presentar.

Efectivament, el Decret legislatiu de l'any 94, de caixes d'estalvi, estableix que hi ha d'haver un protectorat públic per estimular i millorar el nivell social i econòmic de les caixes, per vigilar que les caixes d'estalvi compleixin llur funció econòmica i social i per vetllar per la independència de les caixes.

En segon lloc, l'objectiu de les caixes es diu que és fomentar l'estalvi, i es diu també que els excedents líquids han d'anar a reserves o a fomentar obres socials.

Per últim, en l'article 4 ens parla que en l'obra social el Govern de la Generalitat té una tasca orientadora, assenyalant mancances i prioritats. A judici del nostre Grup, el Govern de la Generalitat no ha fet raonablement aquesta tasca de protectorat públic, de desenvolupament dels objectius de les caixes i d'orientació de l'obra social. I l'aspecte més clar d'això és el conveni que fan la Generalitat i les caixes, pel qual es fa una llista, pactada entre la Conselleria i les caixes, en les quals aquestes poden dedicar la seva obra social.

Aquest llistat –ja ho vam exposar aquí– es fa sense cobertura legal i, en segon lloc, no és públic, no hi ha concurrència, no hi ha transparència, i quan no hi ha concurrència i no hi ha transparència en un llistat públic, hi ha discriminació, hi ha *discriminació*. Es va entrar per una porta falsa; no podem tampoc substituir el pressupost del Parlament per l'obra social de les caixes, tot i que no té per què no passar que l'obra social de les caixes col·labori amb tasques socials del país.

I, per últim, en aquest acord que es va fer entre la Conselleria i les caixes, aquest conveni, hi havia també una distribució desigual entre caixes. És a dir que hi havia manca de transparència, discriminació tant per les obres com per qui les pagava. Pensem que no és la millor solució; va ser criticada pels partits polítics i també pels sindicats de les caixes d'estalvi.

Molt bé. El tema del qual aquí parlem, senyores diputades, senyors diputats, és d'uns quants milions de pessetes: 16.000 milions de pessetes, però preveiem que en els tres o quatre anys propers, 20.000 milions de pessetes. Per tant, és un tema important per a Catalunya.

Les caixes d'estalvi, dels seus excedents, una part van a reserves i l'altra a obra social, per import..., al voltant entre 16 i 20.000 milions de pessetes. D'aquests, un 50% ja estan per a equipaments, són fixos: 50% per a equipaments. Llavors, hi ha dos tipus de despeses: les despeses que podríem dir d'imatge i de promoció i les despeses realment socials. Val a dir que hi ha hagut sindicats que no han votat favorablement pressupostos d'obra social perquè entenen que aquesta distribució no està ben realitzada. Per tant, estem en un tema important i polèmic, que ha portat a certs acords i a certs desacords.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, més enllà d'alguna iniciativa parlamentària que portarà en aquest sentit, vol manifestar cinc punts en relació amb aquests temes. Primer, reforçar el caràcter social dels excedents de les caixes d'estalvi, la qual

cosa significa incrementar l'obra social, i davant de manifestacions públiques que intenten assimilar les caixes a la banca, volem reivindicar, un cop més en aquest Parlament, el caràcter social, eminentment social, de les caixes d'estalvi i la destinació social dels seus excedents. En segon lloc, entenem que hi ha d'haver un equilibri a l'hora de distribuir l'obra social entre el que són aquelles activitats promocionals de l'entitat, per dir-ho d'alguna forma, i el que són, realment, necessitats socials; s'ha de reequilibrar a favor de les necessitats socials.

Mirin vostès, dels mils de milers que es gasten l'any en obra social, han de fer menys activitats promocionals i més activitats socials. I quan parlem d'activitats socials, nosaltres marquem tres prioritats: creació d'ocupació, eradicació de la pobresa i vinculació de les caixes a les pimes i a l'economia social. Poc s'ha fet en aquest sentit; aquest diputat ha fet preguntes al Govern sobre aquests temes, i les respostes que tinc, que estan a disposició de la cambra, són «escuetes», són petites, són limitades. La vinculació de les caixes a les pimes i a l'economia social és un tema important.

Quart punt. Les caixes d'estalvi de Catalunya recullen estalvi dels catalans. S'ho emporten a fora o ho porten de fora aquí? El resultat dels darrers anys és que les caixes d'estalvi són transmissores de capital que es recull a Catalunya a fora de Catalunya, en general. Llavors, la vinculació de les caixes al territori és una vinculació qüestionada. Cal que les caixes d'estalvi es plantegin la vinculació de les seves activitats al territori de Catalunya.

I, per últim, entenem que, d'acord amb la legislació actual, el Parlament i el Govern hauria de fer allò que diu la Llei: orientar i marcar prioritats.

Anant definitivament, i sota aquests principis que acabo d'anunciar, al tema que aquí ens pertoca, entenem que té dues grans virtuts la Proposició socialista: una, que aclareix el tema. Diu: «escolti, anem a regular-ho per llei»; aclareix el tema. I, segona, dóna publicitat, transparència, i, en aquest sentit, evita discriminació, i en aquest sentit evita *discriminació*.

I, en aquest sentit, senyor Mir, la Proposició que avui vostè ens presentava, la considerem positiva. Ara bé, ara bé, malgrat això, jo li he dit que teníem certa coincidència, per tant, tenim més coincidències que no-coincidències, però permetrà vostè que li faci esment d'algunes diferències.

Vostès ens plantegen el tema que es distribueixin uns mínims, amb uns plans plurianuals, l'obra social. Ens sembla molt bé. Ens diuen, a més també, que es garanteixi la concurrència, la publicitat i la transparència, i ja li he dit abans que ho trobem necessari i just, i ens diu que aquestes llistes, que faran el Govern i els ajuntaments, siguin públiques, i, finalment, que les caixes informin sobre això, sobre l'aplicació d'aquestes llistes.

Les diferències, senyor Mir. Entenem que aquests criteris que vostè dóna per reglament, el nostre Grup no està tan segur que hagi de ser una distribució reglamentària necessàriament, sinó que hi pot haver un altre tipus de disposició legal.

En segon lloc, la informació i el paper, tot i que l'executi el Govern, pensem que ha de ser aquesta cambra, que, donada la importància de les caixes d'estalvi, tingui oportunitat de debatre també aquests temes. I, finalment, també, observariem alguna diferència quant a la distribució. Malgrat tot, el nostre Grup manifesta la seva satisfacció perquè avui es tracti un tema important per a Catalunya, que s'ha tractat molt poc en aquesta legislatura, i que ens permeti a tots, primer, situar posicions; segon, donar transparència, i, en tercer lloc, evitar discriminacions.

És per tot això, senyores diputades, i senyors diputats, que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds anuncia que votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei socialista.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè, senyor Novella. Ara correspon la intervenció del Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presa en consideració de la Proposició de Llei que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Mir, en nom del Partit Socialista de Catalunya, és, entenem, producte d'una interpellació i posterior moció que es va tractar en aquest Ple del Parlament els mesos de febrer i març, respectivament.

En aquella intervenció d'un diputat del nostre Grup a la Moció ja va quedar palès quin era el nostre plantejament en relació amb el control o l'excessiu control de les facultats que avui tenen actualment les caixes d'estalvi, d'acord amb la Llei vigent. Creiem que el que seria important o el que podria ser important en aquest moment és entrar en un futur en un possible debat de la normativa general que regula les caixes d'estalvi a Catalunya. Pensem que la societat civil, els ciutadans de Catalunya, també a la resta de l'Estat, però a Catalunya, que és on ens preocupa, no coneixen exactament com es desenvolupa, com treballen, com distribueixen els seus diners, els seus excedents o beneficis les actuals estructures de les caixes d'estalvi. Pensem que aquest és un tema que valdria la pena entrar en un futur debat, intentant millorar aquesta transparència.

Però avui, senyores i senyors diputats, ens convoca aquí a la tribuna la presentació d'aquesta Proposició, aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei, per modificar l'article 51 de la Llei 15/1985. El nostre Grup entén que, possiblement, potser no amb tota l'eficàcia i amb tota la transparència necessària, però sí suficientment, doncs, acceptable, l'article 52 d'aquesta Llei ja preveu que el Govern de la Generalitat controlarà o aprovarà la distribució d'aquests excedents que es dediquen a les obres socials, i, per tant, entenem que en aquesta circumstància i en aquest moment processal no seria necessària ni convenient la modificació de l'article 51.

Entenem que valdria la pena pensar i treballar, i en això insistíem també als representants del Govern de la Generalitat, intentar que aquesta aportació de les caixes d'estalvi de Catalunya s'ampliï en els futurs exercicis, i també, que, en tot cas, aquelles recomanacions que pugui fer el mateix Govern de la Generalitat a les caixes d'estalvi es faci amb la màxima transparència, es faci amb la màxima generositat, i deixant, en tot cas, que no siguin les entitats afectes al Govern de torn qui millor es puguin endur els diners d'aquestes subvencions de les caixes d'estalvi.

Des d'aquí, doncs, fem aquest prec al Govern perquè es prengui amb interès aquestes peticions i que la llista de les entitats beneficiades per a l'any 1998 sigui al més àmplia possible. Conseqüent amb aquesta nostra postura, ja defensada amb la Moció que he indicat abans, nosaltres, en aquesta ocasió, senyor Mir, portaveu del Grup Socialista al Parlament, no podem donar suport a la seva presa en consideració de la Proposició de Llei.

Senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oleart. És el torn, ara, de la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula, per fer-la, el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, en nom del Grup de Convergència i Unió, per posicionar-me a l'entorn de la proposta que el diputat Josep Mir ens acaba de suggerir. Proposta que, per altra banda, no és nova en el sentit que, com ell recordava, vam poder assistir al debat d'una interpellació amb una moció posterior, que no va substanciar el senyor Mir, sinó que va ser el senyor Martí Carnicer –a qui, des d'aquí, avui desitjo que es millori, que el seu estat de salut millori–, va ser en aquell debat on, per diferents posicions que hi van haver dels diferents grups polítics, vam poder debatre la conveniència o no, en aquell, moment del que en realitat avui jo crec que hi ha darrere de la proposta que fa el senyor Mir, que és, gens més ni gens menys, el conveni que en el seu moment el Govern de la Generalitat va signar amb la Federació de les Caixes d'Estalvis.

He d'agrair al senyor Mir que, malgrat que no hem de parlar de la proposta concreta, d'aquesta proposta de modificació de l'article 51 de la Llei de caixes, hagi reobert de nou la seva inquietud, el seu interès, la seva preocupació pel que fa referència al conveni, perquè per a mi el que hi ha darrere de tot això, d'aquests darrers moviments, està al debat del conveni que, de passada, també en parlarem. També han estat els altres oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula qui s'hi han referit, i que, per tant, es fa una mica indestructible poder parlar d'aquesta Proposició sense parlar del conveni i, segurament, en el seu moment, parlar de conveni sense parlar d'aquesta Proposició.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

De fet, caldria recordar, ja que hi ha aquest lligam, una mica quina és la situació que ha promogut aquest fet. La situació és que la Federació de Caixes d'Estalvis decideix en el moment determinat signar un conveni, com ja he recordat, amb el Govern de la Generalitat, a partir de què? A partir que, aquest any 97, les caixes concretament fan uns excedents, uns beneficis, de l'entorn de 97.000 milions de pessetes, dels quals per llei bàsica de l'Estat –no per la llei catalana– els obliga que el 50% d'aquests excedents els hagin de dedicar a reserves pròpies. I és cert que, de la mateixa manera que es fixa el que s'ha de reservar per a reserves pròpies, no es fixa quina és la quantitat que s'ha de destinar per a obra social. I aquesta és una qüestió, senyor Mir, que potser se n'hauria de parlar. La llei no ho regula; potser en podríem parlar. Però el fet és que, en quantitats absolutes, aquest any el que ha passat és que el 73% aproximadament d'aquests excedents és el que s'ha dedicat a reserves i el 23% sobrant és el que s'ha dedicat a obra social. I és una quantitat important: està al voltant dels 27.000 milions de pessetes, dels quals 2.000 són aquests famosos qüestionats per part de vostès, que estan amb relació al conveni.

Quan es proposa una modificació d'una llei, una llei tan important com aquesta, ja s'ha dit també per part del senyor Novella, és bo saber què diu el sector. És bo saber què és el que pensen els partits polítics, però és important també saber el que pensa el sector i els diferents components que tenen aquest sector. En una recent trobada amb el món de les caixes d'estalvi, que volien precisament avaluar quina era la situació de la Llei de caixes d'estalvis a Catalunya, no hi va haver ni una sola veu discordant –ni una– que plantegés modificacions de la llei catalana, de la Llei de les caixes d'estalvi, i molt menys que anés en la direcció que vostè avui ens planteja. (*Remor de veus.*)

Del record d'aquella assistència he volgut fer-ho d'una forma explícita –i em dirigeixo al senyor Novella, si m'ho permet– al que opina Comissions Obreres en relació amb l'actualització de la Llei de caixes. Aquest és un document que... –també ho vam comentar el dia de la Moció–, a mi em sembla que és un document que val molt la pena tenir-lo en compte, llegir-lo –diu coses absolutament sensates–, però en cap reconeix els beneficis diríem socials que ha aportat l'obra de la Caixa; es queixa de la composició dels òrgans de govern; creu que és excessiva la participació dels impositors; creu que hi hauria d'haver més representació de la classe política i, concretament, parla dels grups parlamentaris o dels parlaments, però, en cap cas, de les propostes de Comissions Obreres...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...en cap cas, de les propostes de Comissions Obreres –i insisteixo que he agafat aquest exemple perquè em sembla tremendament rigorós–, en cap cas se'n pot treure que hi hagi una voluntat de modificació de la Llei i, molt menys, en l'aspecte que l'han plantejat.

Per tant, davant d'aquesta situació, el Grup de Convergència i Unió..., i jo personalment he reflexionat el motiu de per què el Grup Socialista insisteix a modificar aquesta llei. Perquè havent-hi altres possibilitats, és a dir, possiblement la reforma hauria de ser més àmplia, si entréssim en un debat aprofundit de tot el que s'hauria de retocar. Nosaltres pensem que no. Però, puntualment, per què? El motiu només és un. I el senyor Mir ha tingut, diríem, la generositat de no amagar-lo en absolut: és el no-grat, per part del Grup Socialista i d'alguns dels altres grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, del famós conveni. Si no hi hagués hagut el conveni, la reforma que vostès han proposat avui o no l'haguessin plantejat o hagués sigut més àmplia o hagués anat a altres direccions. I això, que en llenguatge polític es pot entendre i que ho hem d'admetre, a la pràctica saben que és exactament així: a ningú se li hauria acudit modificar una part d'un article, una ampliació d'un article, si no fos perquè hi ha hagut aquesta coincidència en el temps.

I, per tant, em permetran que faci la interpretació que, més que una preocupació de modificació de la Llei, els continua preocupant el que és per a vostès una qüestió que no acaben, amb els anys, de trobar la forma de contraposar el seu projecte polític, social, front a l'activitat que ha tingut el Govern durant aquests anys i, d'una forma especial, el conseller Comas. (*Remor de veus.*) No he dit ni que hi estiguin d'acord ni en desacord; dic que no s'hi han contraposat. Els deia el dia de la Moció que a vostès, en el tema social, aquesta acció de govern els ha agafat –els deia– amb el pas canviat. Però això no és greu. El pas canviat es pot corregir; amb un petit saltiró es corregeix, es recupera el pas, si es fa bé; si es fa malament, hi pot haver el risc que s'ensopegui. Per respecte a les sigles que vostès representen i per amistat personal amb molts de vostès i, especialment, amb qui avui ha presentat aquesta iniciativa, desitjo que canviïn el pas, però que no ensopeguin.

Senyor president, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent-se acabat el debat, iniciarem la votació.

Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut refusada per 41 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la sida

Passem, seguidament, al capítol d'interpellacions. La primera d'aquestes, per acord, per assentiment d'aquesta cambra en la sessió d'aquest mateix matí, ha quedat posposada per a un proper Ple. (*Remor de veus.*)

Per tant, iniciarem les interpellacions amb el punt quart: interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la sida, presentada pel Grup Popular. Per presentar la

interpellació, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de deu minuts.

(Persisteix la remor de veus.)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per poder continuar la sessió.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la interpellació que presenta avui el Grup Popular ve motivada per la preocupació d'amplis sectors de la societat davant les notícies que apareixen en els mitjans de comunicació pel que fa a la tasca que està portant a terme el Govern de la Generalitat en la lluita contra la sida, i també per les dades que es van coneixent i que alerten sobre un increment percentual de la transmissió de la malaltia com a conseqüència de les relacions homosexuals sense protecció enfront les altres dues vies de contagi.

No voldria que amb la presentació d'aquesta interpellació cap dels grups d'aquesta cambra cregués que el Grup Popular vol tenir cap mena de protagonisme parlamentari, pel que fa a l'impuls de l'acció del Govern en la lluita contra la sida. Tots sabem que a la tercera legislatura, i per acord de tots els grups parlamentaris, existeix una Comissió d'Estudi sobre la Problematika de la Sida a Catalunya, per la qual han passat moltes persones, associacions, organitzacions i institucions que treballen en aquest àmbit i que, tot just ara, amb l'impuls de la tasca encomanada per aquesta Comissió a les il·lustres diputades Marina Geli i Eva Palau, podem arribar a redactar unes conclusions que serveixin de debò per orientar la política del Govern en relació amb la sida. Una tasca que, com ha dit el mateix president d'aquesta Comissió, l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera, serà una tasca que haurem de portar molt més enllà del que és aquesta legislatura, ja que els seus treballs, per desgràcia, hauran de continuar a Catalunya per a tenir una informació i per veure realment quina és la realitat de la situació de la sida a Catalunya.

Fa tot just dos anys, l'honorable conseller de Sanitat va comparèixer davant aquesta Comissió d'Estudi per tal d'informar de la política que el Govern de la Generalitat estava portant a terme pel que fa a aquesta malaltia a Catalunya. En aquella ocasió, l'honorable conseller va afirmar que la lluita contra la sida era una de les prioritats del Govern de la Generalitat i, d'entre els diferents aspectes o dades que van ser explicades, es va dir que Catalunya era la tercera comunitat autònoma de l'Estat en taxa d'incidència acumulada en casos de sida.

En els darrers anys s'ha parlat molt del Pla de salut i del Pla sanitari de la sida a Catalunya com a eines bàsiques de l'estratègia global en la lluita contra la sida. El mateix conseller, en la presentació de la memòria d'activitat d'aquest Pla, l'any 96, deia que la resposta sanitària davant la sida havia de ser global, continuada i, sobretot, adaptada a les necessitats variants que crea aquesta epidèmia. I això ho deia l'any 96. L'any 97 el registre de casos de sida comptabilitzava més d'11.000 casos. Tenim molt present que aquesta quantitat no reflecteix la taxa de noves infeccions que es produeixen

a Catalunya. Vostè mateix, senyor conseller, ha reconegut que el seu Departament treballa amb l'estimació que en aquests moments hi ha més de 35.000 catalans infectats pel VIH. Per aquesta raó ja li avanço que a la Moció subsegüent el Grup Popular demanarà la creació d'un registre de portadors de VIH, per tenir una informació més real de la situació i de la incidència de la sida a casa nostra.

Davant les noves dades que es coneixen, les preguntes que es fa el nostre Grup, honorable conseller, són: què és el que ha passat a Catalunya en dos anys? S'han adaptat de debò les polítiques del Govern de la Generalitat als canvis produïts o a les tendències de canvi detectades? Sincerament, senyor conseller, hi han associacions i organitzacions no governamentals que diuen que en dos anys, no és que haguem avançat poc, és que hem anat enrere. Miri, el nostre Grup no és tan pessimista ni tampoc manté aquestes afirmacions. Jo no dic que hem patit una regressió, però crec, i vostè ho reconeixerà, que com a molt estem absolutament igual que fa dos anys. No hem avançat amb programes preventius, no hem donat cap mena de suport psicològic a les persones, no només infectades pel virus de la sida, sinó també les afectades, com ara els seus familiars; no es dóna la suficient educació a l'escola, i pel que fa a les campanyes d'informació, aquestes han estat substituïdes per informacions als mitjans de comunicació que, més que ajudar a conèixer la malaltia, el que fan és provocar un grau més de por en relació amb la sida entre àmplies capes de la societat.

S'han fet coses positives? Òbviament. Les dades fetes públiques pel Ministeri de Sanitat aquest dilluns, que posen de manifest la reducció d'un 25% dels casos de sida a Espanya són una bona notícia per a tots, però, com molt bé ha dit vostè mateix, aquestes dades no poden fer-nos abaixar la guàrdia. Nosaltres reconeixem, i volem reconèixer-ho en aquest Parlament, la despesa importantíssima que s'està fent des del seu Departament pel que fa a tots els tractaments de la malaltia i, per tant, en aquest sentit, creguin que tindran —com han tingut sempre— el suport del Grup Parlamentari Popular, però tot i això tenim la sensació que existeix, o que ha existit, una certa relaxació del Govern pel que fa a les mesures de prevenció de la sida. Cregui'm si li dic que a molts centres educatius de Catalunya no arriba ni el material ni tampoc els professionals que puguin explicar, amb els coneixements adequats, quina ha de ser l'actitud dels més joves, no només per no contagiar-se, sinó per aprendre a conviure en temps de sida.

Es parla de les campanyes d'informació, i tornem a entrar en la discussió eterna: són millors les campanyes concretes i específiques adreçades a sectors concrets i específics? O són millors les campanyes globals i universals. Miri, nosaltres creiem que les dues, però, personalment, el nostre Grup s'inclina en aquest cas per les campanyes globals i multisectorials, sobretot quan s'ha desterrat definitivament allò dels grups de risc, i que no importa tant el que puguin fer, sinó que el que veritablement importa és com es fan les coses. Defensar, com fan alguns, que la millor manera de no contraure la sida

és no fer, és tan absurd com dir que la millor manera per evitar els accidents de trànsit és no agafar el cotxe.

Els joves, senyor conseller, el col·lectiu més castigat per la malaltia de la sida – que, com vostè sap, esdevé la primera causa de mortalitat a Catalunya entre aquells que tenim entre vint i trenta-nou anys –, només reben informació sobre aquests i altres temes pels mitjans de comunicació. I cregui'm que veure als diaris que Sanitat decideix unir la lluita contra la sida amb la lluita contra les drogues, sense explicar res més, ens aboca a tornar a identificar socialment drogues i sida, sida i marginació.

Jo estic convençut, honorable conseller, que aquesta no és la intenció del seu Departament, però cregui'm que aquesta és la percepció que al carrer encara tenen moltes persones. Confondre o assimilar drogues i sida és un greu perill en un moment que els casos de contagi per via parenteral sembla ser que es redueixen percentualment enfront de l'increment de contagis produïts mitjançant relacions homosexuals.

Honorable conseller, crec que, de vegades, el seu Govern oblida que, per cada pesseta que dediquem a prevenció, estem estalviant trenta pessetes en tractaments, i infinit patiment humà. Oblidem que cada any molts joves catalans s'inicien en el sexe, i, com he dit, la sida és la principal causa de mortalitat a Catalunya entre els més joves. Sembla que ningú vol creure que des de l'any 94 la primera causa d'infecció pel VIH és el coit vaginal sense protecció, i que les dones comencen també a ser les principals perjudicades, amb un increment alarmant que arriba fins al 34% dels casos.

Tot això, honorable conseller, hauria de fer-nos reflexionar molt sobre la importància de les campanyes de prevenció, i més si som capaços de reconèixer que no existeix en les escoles una veritable educació per a la prevenció i la salut. Durant molt de temps les administracions i bona part de la societat han pensat que donar molta informació a la gent jove podria provocar un increment o un avançament de l'inici de les relacions sexuals. Hi ha estudis que mostren el contrari. I si la sida està matant els nostres joves, per què no introduïm d'una vegada el vessant formatiu a les escoles? Per què no eduquem també els pares perquè puguin afrontar el coneixement de la malaltia sense barrejar el que és un greu problema de salut pública amb consideracions morals que no tenen res a veure amb el problema de la sida?

Honorable conseller, deia al principi de la meua intervenció que existeix un pla sanitari de la sida a Catalunya que ha esdevingut l'eina bàsica de coordinació i d'impuls de la tasca del Govern en matèria de lluita contra la sida. Creu sincerament que estan assolint els seus objectius? Creu de debò que existeix una estructura tècnica i administrativa que asseguri la correcta coordinació, no ja entre el Centre d'Estudis Epidemiològics sobre la Sida a Catalunya i el Programa per a la prevenció i l'assistència de la sida, que estic plenament convençut que existeix, o que existirà molt aviat, sinó entre els diferents departaments del Govern? Existeix un òrgan que coordini les tasques del Departament de Sanitat i el de Benestar Social, o el d'Ensenyament, o

el de Cultura, o el de Justícia, o el de Treball, pel que fa a la lluita contra la sida? Sabem de debò què fa el Departament de Benestar Social per acabar amb la sida social o amb la discriminació dels malalts de sida? Es porta a terme, ja, l'anunciat programa d'intercanvi de xeringues a les presons catalanes?

Honorable conseller, no és voluntat del nostre Grup convertir aquesta interpellació en un llistat de preguntes, però estic convençut que vostè convindrà amb mi que són massa els interrogants, massa els dubtes i massa les incògnites sobre tot allò que el Govern de la Generalitat està fent en matèria de sida. Estic convençut que s'estan fent moltes coses, sobretot des del seu Departament, però volem saber quines s'estan fent, per poder explicar a aquells que diuen que no s'està fent res que no tenen raó, i que la sida és, avui en dia, una de les prioritats fonamentals del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyor Sirera, la seva interpellació, senyor diputat, arriba quaranta-vuit hores després –com vostè ha dit– que el Ministeri de Sanitat i Consum fes públiques les darreres dades sobre la incidència de la sida a l'Estat espanyol, i que mostren una clara disminució dels casos declarats durant l'any 1997.

A Catalunya aquesta situació no és diferent: l'any 1997 es van diagnosticar un 38% menys de casos que l'any 1996, la qual cosa confirma la tendència a la baixa de nous casos observats els darrers anys; l'any 1996 es va diagnosticar un 17% menys de casos que l'any 1995. Són, doncs, dades positives, si bé creiem que cal ser prudents –com jo ja he dit– a l'hora d'interpretar-les i valorar-les. La disminució de casos de sida notificats, tot i que podria reflectir un descens real de la incidència de la infecció, cal dir que és deguda, en part, a les millores en el diagnòstic i a les millores assistencials, especialment com a conseqüència de la difusió de noves estratègies terapèutiques antiretrovirals que retarden l'aparició de la sida en els malalts infectats.

Però, malgrat tot, crec que vénen, d'alguna forma, a confirmar que hem fet, i que estem fent, malgrat les mancances que vostè ha anomenat, les coses correctament. No hi ha dubte, però, que tot i aquests avenços, i encara que les dades són esperançadores, la sida continua –i en això estem d'acord– essent un greu problema de salut. Vostè ja ha comentat que representa la primera causa de mort entre els vint i els trenta-quatre anys, i en aquest moment el nombre de casos de sida notificats a Catalunya, des de l'any 1981 fins al dia d'avui, és d'11.855 casos.

D'altra banda, hem estimat, també, amb el cribratge anònim i no relacionat de poblacions representatives de la població general, que hi ha unes 35.000 persones, com vostè ha dit, infectades pel virus a casa nostra, el que ens confirma la magnitud del problema. En aquest mateix sentit, també, cal constatar que la sida continua tenint una alta taxa de mortalitat, però també és evident la seva tendència a la baixa. Per exemple, la taxa de letalitat, en els sis mesos ha disminuït molt notablement: ha passat d'un 42,6% a l'inici de l'epidèmia fins a un 10,7% l'any 1997.

Pel que fa referència –i molt ràpidament– al patró epidemiològic, el grup de transmissió d'usuaris de drogues per via parenteral continua essent numèricament el més important, amb 427 casos –que representen el 57,3% del total, l'any 1997–, i la dinàmica de la transmissió sexual de l'epidèmia posa de manifest el descens percentual dels casos en el grup de transmissió d'homes homosexuals, que ha passat del 30% als començaments de l'epidèmia fins a representar el 15,4% del total de casos declarats l'any 1997. Consegüentment, de forma percentual, és veritat que es produeix un notable increment de contagis per via heterosexual, els quals han passat del 4% l'any 1987 a gairebé el 24,2% l'any 1997, encara que en números absoluts existeix també una tendència a la disminució.

Bé, i què hem fet, o què farem per evitar al màxim la propagació de l'epidèmia a casa nostra? Jo, de fet, no comparteixo que estiguem igual durant aquests dos anys. Seria llarg enumerar tot el que hem fet d'ençà de la creació del Programa per a la prevenció i el control de la sida l'any 1987, i és per aquest motiu que centraré la meua intervenció en les darreres estratègies del Departament per tal d'assolir els objectius que ens fixa el que vostè ha esmentat, el Pla sanitari de la sida.

Les accions prioritàries abasten quatre àmbits: els sistemes d'informació, la prevenció, la promoció d'una resposta social constructiva i, naturalment, l'assistència als malalts. Pel que fa als sistemes de informació, hem treballat des del primer dia per disposar d'un sistema d'informació dinàmic, precís i actualitzat. Catalunya va ser la primera comunitat autònoma que va incorporar la sida com una malaltia de declaració obligatòria, i va crear un rigorós i actiu registre de casos de sida.

Posteriorment, es va dissenyar el Sistema integrat de vigilància epidemiològica de la sida, també pioner a nivell de l'Estat espanyol, i que ha permès el monitoratge indirecte de la infecció en poblacions sentinella, de forma anònima i no relacionada, i ha permès, per tant, estimar la magnitud i la dinàmica de la infecció per l'HIV en la població.

La prevenció de la propagació de l'epidèmia ha estat –com no pot ser menys– la prioritat màxima del nostre Departament. En aquest sentit s'han potenciat, i evidentment es continuaran potenciant, totes les actuacions possibles en el camp de la prevenció, que van, per exemple, des de la difusió del servei telefònic confidencial i gratuït del Programa, que en aquests moments rep unes set mil trucades anuals, com un mitjà específic per facilitar informació individualitzada a la població general, fins a l'elaboració de material de divulgació per tal

de mantenir informada la població i els diferents col·lectius afectats.

En aquest apartat també cal destacar les recents publicacions adreçades a col·lectius d'especial interès, i que respon d'alguna manera a la seva preocupació, com, per exemple, aquest opuscle, *Les primeres vegades*, que reflexiona en tot l'entorn en què s'inicien les relacions sexuals dels adolescents, i que ens consta que ha tingut una gran acceptació d'aquests i dels educadors de joves, del qual opuscle s'està fent en aquests moments una àmplia difusió. O una altra publicació, que vam presentar fa molt poc, anomenada *Parlar de la sida amb els nostres fills*, editada conjuntament amb la Fundació La Caixa –avui s'ha parlat de La Caixa i de la seva obra social– i la Societat Catalana de Pediatria, que va adreçada als pares, precisament als pares, que vostè també ho ha remarcat, per tal de proporcionar-los els mètodes i els instruments sobre com tractar aquest tema de la sexualitat i la sida en el si de la família.

Hi ha en aquest moment dues publicacions més en procés d'elaboració, que ofereixen informació sobre les especials característiques de l'epidèmia en la dona, i també sobre la nutrició adequada de les persones afectades.

Cal esmentar noves edicions del *Manual d'educació sanitària*, *Sida: surt de dubtes*, *Embaràs i sida*, *Et protegeixes de la sida*, *La sida es pot evitar*, que fan especial èmfasi, doncs, en la utilització, per exemple, del preservatiu, i que es difonen a tots els centres d'atenció primària i també en els centres educatius.

Hem treballat, i seguirem treballant, posant especial èmfasi a potenciar aquelles intervencions d'eficàcia científicament demostrada, i que constitueixen la base de les recomanacions realitzades per les autoritats sanitàries en tots els països del món. Podem destacar els programes de reducció de danys dels usuaris de drogues per via parenteral, el manteniment amb metadona també és un instrument, l'intercanvi de xeringues, les tècniques de venopunció higièniques, tallers de sexe més segur i formació d'agents de salut, tant entre usuaris actius com professionals o programes d'atenció sociosanitària urgent. Estem d'acord que cal continuar, com vostè ha dit, incidint especialment en aquelles poblacions, per exemple, com la penitenciària, que tinguin característiques especials, i ho estem treballant.

D'altra banda, també continuarem treballant en la línia de canvis de conducta sobre pràctiques sexuals associades amb risc de transmissió del virus, i la utilització de barreres protectores, com el preservatiu masculí i femení. Vàrem creure imprescindible, en aquest sentit, millorar la sensibilitat del preservatiu, a través d'un projecte que vam impulsar conjuntament amb altres departaments, concretament amb la Secretaria General de Joventut, i amb la col·laboració dels ajuntaments, mitjançant la comercialització d'un *pack* de preservatius en màquines expenedores de tabac, en bars musicals i discoteques, que són els punts de trobada habituals dels joves, i que seguirem estenent d'una forma generalitzada.

Som conscients que totes aquestes accions han de comptar, evidentment, amb la col·laboració i amb la

participació de les organitzacions no governamentals de lluita contra la sida de Catalunya, que faciliten l'actuació sobre poblacions amb conductes d'alt risc, i encara més d'aquelles que no freqüenten el sistema sanitari públic, com són, evidentment, alguns dels usuaris de drogues per via parenteral.

Hem fet i continuarem insistint en la importància d'accions coordinades en terrenys que tenen tractaments específics, com són la tuberculosi, la salut materno-infantil, les malalties de transmissió sexual. Jo crec que, malgrat el que vostè ha comentat, hi ha un esforç conjunt de totes les administracions i els diferents departaments de la Generalitat per tal de coordinar l'efectivitat de les accions en l'àmbit comunitari, i, per tant, voldria, igualment, emfatitzar la necessitat de continuar, precisament, aquesta col·laboració entre els diferents departaments.

En tercer lloc, i malgrat els avenços, creiem que cal seguir promovent una resposta social constructiva i, per tant, estem treballant per aconseguir-ho, i penso que, a això, la resposta ha estat positiva.

No em referiré al camp de l'assistència, i probablement hauré de deixar per al temps de la rèplica l'explicació de per què en un moment determinat vàrem creure convenient apostar fort per totes les sinergies que hi ha entre el programa de drogues i el programa de la sida, i, per tant, el que justificaria la creació d'aquesta direcció unificada de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències i el Pla sanitari de la sida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Popular ha volgut plantejar aquesta interpellació amb un to constructiu, i, per tant, li agraeix, li agraim les explicacions sobre les estratègies o sobre el que s'està fent i sobre, en menys mesura, el que es farà ben aviat, que això, crec, honorable conseller, que ha quedat una mica per sobre, no? Jo no li diré que em contesti les preguntes, però, òbviament, no sabem encara què és el que es farà ben aviat.

És cert, com vostè ha dit, que el nombre de casos diagnosticats l'any 97 a Catalunya es va reduir un 38% respecte als 1.241 casos registrats l'any anterior. Però també és cert –com vostè molt bé ha dit– que també s'han incrementat els percentatges de contagi produïts per via heterosexual, i aquest és un fet que el seu Govern hauria de tenir molt present per definir les futures estratègies de prevenció.

S'ha parlat d'informació, de prevenció, d'educació, d'assistència, i hem parlat també de joves i de la incidència de la malaltia entre els més joves. És cert que, com vostè ha dit, s'han publicat des del seu Departament trenta-set publicacions diferents, i que darrerament s'ha realitzat un opuscle anomenat *Les primeres*

vegades, adreçat als joves, i que s'estan també preparant d'altres díptics adreçats als pares per tal que aprenguin a parlar de sida amb els seus fills. Crec, però, que no hem encertat el camí, senyor conseller. Vostè ha dit que queda encara molt per fer, i nosaltres volem continuar avançant a fer coses per tal que cada vegada aquesta malaltia es redueixi a casa nostra.

No s'ha encertat el camí, deia, perquè, primer, els canals de distribució de tot aquest material que vostè ha exposat no són els més adients, perquè no arriba, senyor conseller, aquest material, no arriba a tota la societat, i segon, perquè vostè creu de debò que publicant uns fulletons ja n'hi ha prou?, creu que fent campanyes l'1 de desembre ja val, ja està bé per mitigar la malaltia o per tractar que es redueixi?

Per cert, honorable conseller, n'hi han alguns que diuen que fa cinc anys que des del Govern de la Generalitat no s'ha fet cap campanya de tipus global i multisectorial a través dels mitjans de comunicació. Jo lamento que aquestes campanyes, sense tenir-ne, en principi, la competència, s'hagin de fer també des del Govern de l'Estat.

Nosaltres creiem, senyor conseller, que cal una acció més global, integral, per part del Govern de la Generalitat. Cal utilitzar els mitjans de comunicació públics –que els tenim–, i cal potenciar també les eines al nostre abast, com ara els serveis d'informació telefònica, que vostè ha esmentat, i que, per cert, senyor conseller, és menys conegut que el telèfon d'informació sobre les loteries de la Generalitat. Cal, honorable conseller, que el Departament d'Ensenyament es Mulli, i el de Benestar Social, i el de Cultura, i el de Justícia, i el de Treball... Tot el Govern de la Generalitat s'ha de comprometre en la lluita contra la sida.

Es poden i s'han de fer moltes més coses: des de donar facilitats als joves perquè puguin accedir als preservatius a preus raonables i per unitats –com va fer el Govern conservador a França–, fins a donar suport psicològic als malalts i a les seves famílies, passant també per establir convenis de col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya, i treballar alhora perquè la sida no esdevingui una altra causa de discriminació social. Vostè sap, senyor conseller, que la sida social, la manca d'informació, la manca de suport psicològic, la por i el desconeixement són vitamines que també alimenten la sida, ja que impulsen els malalts a romandre en la clandestinitat i a amagar aquest fet per por a la discriminació i al rebuig social.

Per acabar, honorable conseller, només recordar-li que les organitzacions no governamentals estan portant a terme una tasca impagable a Catalunya, en suplir, en moltes ocasions, la tasca que hauria de fer l'Administració. Nosaltres apostem per aquest model; nosaltres creiem que la societat pot fer en moltes ocasions les coses molt millor que l'Administració. I cregui'm si li dic que ens preocupa la manca d'entesa entre el Govern i les ONG-sida, que treballen en aquesta lluita, sobretot quan aquestes critiquen obertament la política del Departament de Sanitat i no s'obté cap mena de resposta positiva per part del Govern. Vostè sap perfectament quin és el paper que juguen aquestes organitzacions al

nostre país, la seva credibilitat, la seva capacitat per fer d'interlocutors i d'intermediaris amb els col·lectius afectats, i també la legitimitat que tenen pel fet de representar no només els infectats, sinó el conjunt de la societat, davant l'Administració.

Acabo, senyor president, demanant un exercici de responsabilitat al Govern de la Generalitat, però també –també– a algunes d'aquestes organitzacions, per tal d'evitar controvèrsies i enfrontaments que no ajuden a mitigar els problemes derivats d'aquesta malaltia, sinó que el que fan és fomentar la confusió i la desinformació en un tema en què tots hem de treballar plegats.

Jo crec que tindrem temps, senyor president, senyores i senyors diputats, de continuar parlant del tema de la sida en la Moció subsegüent, i també en el si de la Comissió d'Estudi que hi ha en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Senyor diputat, jo no he tingut temps en la meua resposta –i tampoc el tindrè en el temps de rèplica– d'explicar tot el que estem fent en l'àmbit de la lluita contra la sida. La recent modificació de l'estructura, doncs, ens havia fet pensar a nosaltres que demanàriem, que jo demanaria una compareixença en la Comissió de Política Social per explicar-ho més àmpliament; probablement, com que avui tampoc tindrè temps, doncs, així ho farem, perquè quedi clar quins són els canvis que hem dut a terme, i que quedi clar que la lluita contra la sida rebrà la màxima prioritat per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, com també ho rep en l'àmbit de les drogues.

I és justament aquesta raó, per donar-hi una nova dimensió amb aquests reptes, que –com ja he dit i he començat a dir en el meu torn anterior– vàrem crear, vàrem pensar que era bo la creació d'una direcció unificada de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències i el Pla sanitari de la sida, encapçalada pel doctor Joan Colom, una persona de reconegut prestigi en el camp de les drogodependències; és un gestor capaç de dinamitzar diferents esforços. I, per tant, creiem que això de potenciar les dues estructures organitzatives, que comparteixen una part important de les seves intervencions en la població..., sense que això –i ho vull deixar ben clar– hagi representat ni confusió en els objectius de la conscienciació social de la problemàtica global per tots els ciutadans, ni molt menys cap disminució de recursos econòmics o de personal, sinó ben al contrari.

D'altra banda, també tenim una oportunitat històrica a casa nostra, i és el fet que a Catalunya tindrà lloc, l'any 2002, la Conferència Internacional de la Sida, i per això vàrem creure necessari donar a un dels seus organitzadors, que és el doctor Jordi Casabona, la possibilitat d'alliberar-lo des d'aquest mateix moment de responsabilitats de coordinació, per tal que pugui aprofundir

en la seva tasca de direcció del Ceescat i d'organització d'aquesta conferència.

Jo li vull reiterar que des del Departament de Sanitat i Seguretat Social continuarem, doncs, amb totes les activitats, amb totes les estratègies per lluitar contra la sida, i que continua essent una prioritat. Prioritat en tots els àmbits: en la prevenció, en l'assistència, en els sistemes de prevenció... En el camp de la prevenció, jo crec que s'han fet moltes coses, i, evidentment, se n'han de continuar fent moltes més.

I també m'agradaria, doncs, dir-li que, en la primera convocatòria de subvencions dirigides a les ONG per a programes de prevenció i per a programes d'ajut als afectats, s'incrementarà aquest any el pressupost d'un 15%, molt per damunt del que s'incrementen altres partides del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i fins i tot tenim previst fer-ne una segona convocatòria, cosa que no s'havia fet en anys anteriors.

A vegades el que dediquem a la prevenció pot semblar molt o pot semblar poc, i si ho comparem amb el que avui es gasta en l'assistència, evidentment, pot semblar poc; si comparéssim el que es gasta avui amb el que gastàvem fa dos o tres anys, com que gastàvem menys en l'assistència, doncs, podria semblar més. Per tant, les xifres sempre tenen diferents punts de vista, però el que sí que queda clar és que avui es gasten a Catalunya més de deu mil milions de pessetes per a la lluita contra la sida, i una part important, doncs, va dedicada a la prevenció.

En l'àmbit de la prevenció, evidentment que haurem d'ampliar tots aquells aspectes esmentats, i especialment l'educatiu, en l'àmbit dels educadors i dels professionals, la família i l'escola, per tal de potenciar, precisament, aquests hàbits: hàbits d'adquisició de coneixements, actituds i valors que contribueixin al desenvolupament harmònic integral de tothom, però especialment dels més joves.

Nosaltres estem utilitzant els canals de distribució del material que són habituals, i en aquest sentit em sembla que estan arribant... Jo no sé si set mil trucades al Telèfon de la Sida poden ser moltes o poques, ni si és un telèfon prou conegut. Però la veritat és que hi ha set mil trucades, i a nosaltres, doncs, ens sembla que està en uns nivells mínimament acceptables.

En el camp de l'assistència, també m'agradaria dir que hem de reforçar encara més la informació que donem als malalts. És molt important facilitar-los tota aquella informació referida a la complexitat dels tractaments per augmentar l'adherència i, per tant, evitar la resistència. I també li vull confirmar en aquest sentit que estem treballant per tal d'incorporar en un futur pròxim la declaració de la infecció per l'HIV al ja existent sistema de vigilància epidemiològica, d'acord amb les recomanacions que ha fet recentment ONU-Sida, i que el nostre representant en el Pla sanitari de la sida a l'Estat espanyol, doncs, va plantejar i que, finalment, va ser acceptat. I això és el que estem fent en aquest moment.

Nosaltres, malgrat algunes dificultats que hem tingut de relació amb les ONG, el que sí que li puc dir i li puc assegurar és que sempre hem intentat mantenir el dià-

5436

leg i hem intentat mantenir la col·laboració d'aquestes organitzacions, que no hi ha cap dubte que desenvolupen un paper molt important...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...en la lluita contra la sida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Havia exhaurit el seu temps.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència ha d'informar el Ple de la cambra que ha sigut adreçat a la Mesa del Parlament que diu el següent: «Els diputats sotasignants del Grup de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària iniciada el dia 13 de maig, en el sentit que les interpellacions amb número de tramitació 300-00206/05 i 300-00244/05 passin a ser substanciades a continuació de l'hora destinada a les preguntes al Govern.» Com que la petició és reglamentària, només la sotmeto a l'assentiment de la cambra. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra

I, per tant, passariem seguidament al sisè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa als Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Celestino Corbacho, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup presenta avui aquesta interpellació sobre la política de capteniment del Govern en matèria de desplegament de la policia, no únicament amb la idea exclusiva de debatre els temes que afecten el desplegament dels Mossos d'Esquadra —que també—, sinó per l'interès de començar a introduir altres temes relacionats amb la seguretat ciutadana i el model de policia, atenent que cada vegada més seran els temes que haurem d'abordar en un futur.

En el futur, a les ciutadanes i els ciutadans el que realment els interessarà més, senyor conseller, serà com evolucionen els índexs de seguretat i la política que sobre aquest particular desenvolupa el Govern de la Generalitat, i menys les inauguracions de comissaries o vehicles, que tant s'han prodigat en els darrers temps.

Voldria també deixar constància de la nostra confiança i el nostre suport a les professionals i els professionals que desenvolupen la seva tasca en els Mossos d'Esquadra, ja que les nostres interpellacions tenen per objectiu debatre i conèixer les polítiques del Govern, i en cap cas discutir l'essència del cos policial, amb el qual estem plenament d'acord. I això per una raó de principi, i és que la policia és de tots i la política és del Govern. La primera, per raons òbvies, no la discutirem, i la segona, sí.

Arribant a aquest punt, senyor conseller, al nostre Grup li interessaria conèixer quina política i quines previsions té la seva Conselleria respecte als següents temes. En primer lloc, ens agradaria saber quin és el calendari del desplegament i les seves possibles modificacions. En segon lloc, ens preocupa la indefinició de la seva Conselleria i del Govern sobre el model policial que finalment resultarà a Catalunya. En tercer lloc, ens preocupa quin model de seguretat ciutadana defensa el Govern, que avui per avui no coneixem. En quart lloc, ens agradaria saber si pensa el Govern abordar una revisió de l'actual marc legislatiu. I, en cinquè lloc, ens preocupa el període de transició fins que el desplegament s'hagi realitzat en tot el territori, i com pot afectar aquest període la Policia Nacional, i si no serà un període massa llarg, que signifiqui una excessiva provisionalitat sobre el model policial de Catalunya.

Sobre aquests temes, nosaltres ja ens hem anat pronunciant. Ahir mateix, a Lleida, els ajuntaments vam posar en comú les nostres preocupacions sobre aquesta matèria, en el marc d'unes jornades convocades per la Federació de Municipis de Catalunya, i avui ho fem aquí al Parlament. Esperem que amb la seva resposta vostè pugui precisar-nos i aclarir-nos els dubtes que sobre aquest particular encara tenim.

Aquests dies, hem llegit als mitjans de comunicació que vostè té previst o està pensant modificar el calendari de desplegament i abordar-lo amb anterioritat a l'iniciament previst en la regió primera, i després en la inauguració del que deia al principi, de la comissaria, la setmana passada, almenys en els mitjans de comunicació es deia que pensava alentar el desplegament dels Mossos d'Esquadra. He llegit, també, que vostè no descarta la possibilitat de contemplar un possible transvasament horitzontal de les policies locals cap als Mossos d'Esquadra; sobre aquest particular, ja li anticipem que el nostre Grup està obert i predisposat a discutir aquest tema, encara que sobre aquest particular ja li avancem també algunes idees que per nosaltres són importants.

Primer creiem que qualsevol política que es vulgui portar a terme, i que afecti les policies locals s'haurà de discutir i de negociar primer amb les organitzacions municipalistes, i, si vostè m'ho permet, li diria que, específicament, amb la Federació de Municipis de Catalunya, per raons òbvies. En segon lloc, vostè és conscient que als ajuntaments hem fet un esforç important, tant en matèria de formació com en el rejuveniment de les plantilles. Per això qualsevol possibilitat de pèrdua d'efectius de les policies locals, no pot de cap de les maneres afectar aquests dos elements bàsics per als ajuntaments. I, en tercer lloc, els alcaldes i les alcaldesses de les ciutats de més de cinquanta mil habitants

no volem perdre competències operatives i executives en matèria de seguretat ciutadana.

Si avui cal abordar un debat o una discussió sobre aquest particular seria, en tot cas, per ampliar les competències de les alcaldesses i dels alcaldes, i no tant pel desig d'uns i d'altres de tenir més competències, sinó per entendre que aquestes competències són imprescindibles, són necessàries, són bones per al bon govern de les nostres ciutats. Això ens porta a plantejar-li la necessitat d'abordar, amb més profunditat, el debat sobre el futur model de policia a Catalunya, ja que el futur model policial no el farem a base de signar molts convenis bilaterals. Els convenis poden ser bons instruments per resoldre les especificitats de cada ajuntament o de cada ciutat, però no per construir un model policial, sòlid, homogeni, clarificador, modern i eficaç. Actualment, vostè sap que el Congrés dels Diputats ha constituït una subcomissió per discutir el futur model de policia a Espanya. No discutirem nosaltres la conveniència o no de reflexionar sobre el futur model de policia a Espanya. Ara bé, si hi ha un lloc on és imprescindible començar a parlar sobre aquest particular, aquest lloc és Catalunya. Per això li reclamem més dinamisme, més acció i més iniciatives perquè entre tots comencem a reflexionar i proposar idees que ens orientin sobre el futur model de policia del segle XXI.

L'actual model policial és un model que s'ha anat sobreposant en molts casos, parcellant en gairebé tots, amb pocs punts de contacte d'unes policies respecte a altres; formació de base diferent, instruments de coordinació inexistents, amb lleis específiques per a cada policia i poc desenvolupament legislatiu des d'una perspectiva global, si exceptuem la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Té previst el Govern, senyor conseller, abordar una revisió legislativa que englobi les dues lleis, 16/91 i 10/94? Té previst presentar al Parlament una nova llei de policia de Catalunya, constituïda pels mossos i les policies locals? Que abordi aquesta nova llei i doni resposta, no únicament als temes que afectin la policia, sinó que abordi també el tema de l'autoritat de les alcaldesses i dels alcaldes, les funcions, el traspass d'informació, ja que tot això són elements que han de constituir la base i els fonaments sobre els quals s'assenti aquesta política de futur. A més a més d'altres temes, com la coordinació policial, les ràtios útils de totes les policies per mil habitants, el catàleg de funcions i les ràtios de cada cos, per evitar que continuem sent un dels països amb un nombre de policies més alt de la Unió Europea, sense que això necessàriament comporti i signifiqui una major garantia d'eficàcia i eficiència.

Però si important és parlar del futur model policial, tant o més important, al nostre parer, és parlar del model de seguretat ciutadana. Un model de seguretat on no únicament estiguin presents els temes policials, sinó altres polítiques del benestar, que són les que actuen més eficaçment a fer una societat no únicament més segura, sinó més justa i més equilibrada; un sistema de seguretat pròxim als problemes dels ciutadans; un model de seguretat integral, un model que desenvolupi la participació de la societat. Senyor conseller, cal avançar en un model de seguretat ciutadana més participatiu.

Finalment, voldria abordar un altre tema que ens preocupa, com és el model de transició entre el començament del desplegament fins al final d'aquest. Implantar un nou model de policia és complex, molt més que construir l'eix transversal, i suposo, senyor conseller, que vostè ho sap perfectament.

En aquest país dona una mica la sensació que tot està resolt o que els problemes que encara persisteixen en el tema del model policial, els resoldran els Mossos. I, en canvi, es parla poc de com abordarem aquest període de transició i la necessària cooperació entre els diferents cossos policials. I durant aquest període continuarem necessitant la presència i els serveis dels cossos i forces de seguretat de l'Estat i, més concretament, de la Policia Nacional. Per això és absolutament imprescindible que aquesta compti no únicament amb el nombre d'efectius necessari, sinó amb les infraestructures adequades, sobretot amb les ciutats de la regió primera, ja que la pèrdua d'efectius policials i la despreocupació, per part del Ministeri de l'Interior, des d'un punt de vista pressupostari, podria significar o significaria un retrocés en la garantia d'aquesta seguretat ciutadana. I aquest tema ens preocupa als municipis, però també li hauria de preocupar a vostè, senyor conseller, ja que més tard o més aviat la prestació de la seguretat ciutadana a tot Catalunya serà una responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat, i de l'avenç o de l'endarreriment que en aquestes matèries operin en el futur, ens ha de preocupar a tots i també li ha de preocupar a vostè.

Durant molt de temps hem reclamat...

El president

Diputat...

El Sr. Corbacho Chaves

Sí, acabo.

El president

...ha exhaurit el seu temps, tindrà temps de rèplica.

El Sr. Corbacho Chaves

Sí, doncs, acabo immediatament, senyor president. Per tot això, senyor conseller, el que li demanem és, no tant parlar a partir d'aquest moment, solament, del desplegament, que també ens interessa, sinó de començar a introduir alguns temes i, sobretot, que tinguin a veure amb el tema de la futura seguretat ciutadana, de la superació de l'actual marc legislatiu i, sobretot, també, d'aquestes possibles o no possibles alteracions del calendari de desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, per a un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Corbacho, en primer lloc estic d'acord amb com ha centrat vostè la seva interpellació. És a dir, la policia és de tothom; les polítiques, del Govern, per tant, anem a parlar de polítiques.

Estic també d'acord amb vostè que al final, en un país, el que el ciutadà valora és..., l'índex de criminalitat, en tot cas, seria un indicador, jo crec que valora el grau, moltes vegades potser no únicament objectiu sinó, en part subjectiu del que es pot considerar seguretat, dret a exercir les llibertats, i que aquí hi té un paper, un, no l'únic, però hi té un paper la policia.

Com vostè sap, el desplegament dels Mossos d'Esquadra, a partir de l'any 1994, i amb això voldria fer un breu repàs, doncs, va tenir des del començament uns objectius estratègics. El primer era assumir, per part del cos de Mossos d'Esquadra, les funcions d'execució de competències exclusives de la Generalitat en substitució de qualsevol altre servei. La segona era la implantació dels Mossos d'Esquadra en substitució de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, com a policia territorial ordinària, arreu de Catalunya, primer a les comarques de Girona, Lleida, Tarragona, i la regió central, i en una segona fase les comarques metropolitanes i a Barcelona.

Tercera, coordinació amb les policies locals en els termes previstos en les lleis, mitjançant convenis amb els ajuntaments. Quarta, coordinació amb les forces i cossos de seguretat en les activitats ordinàries de policia —coordinació, ho subratllo—, i col·laboració en aquells altres temes de tipus extra o supracomunitari. I també la preparació d'un acord sobre traspàs a la Generalitat en matèria de trànsit, llargament reclamat també des d'aquesta mateixa cambra.

La Llei 94, de la Policia de la Generalitat, i l'acord de la Junta de Seguretat, de delimitació de funcions —delimitació de funcions—, de 17 d'octubre del mateix any, jo crec que va ser, per una banda, la traducció legislativa i, per altra, l'operativa de la pròpia negociació. I així van començar els desplegaments.

Quant al món local, la negociació amb les associacions municipalistes, i el mateix Ajuntament de Barcelona, en el si de la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, va fructificar a finals del 95 en un acord per desplegar un nou marc de relacions de cooperació i coordinació. Que l'expressió és això: els vint-i-quatre convenis signats fins ara a la regió policial de Girona.

Pel que fa a l'estratègia de desplegament, s'ha fet un desenvolupament pensem que raonablement ordenat, procurant la salvaguarda de la cohesió interna, amb una pressió suportable de recursos; en definitiva, també amb un principi de prudència important. Aquest procés s'ha anat consolidant, ara inclou el trànsit i en l'àmbit local, els convenis comencen a fer pensar que potser sí que la policia de Catalunya podria ser quelcom més que paraules.

Ens trobaríem, doncs, desenvolupant la primera fase del procés, d'acord amb les previsions que al seu moment

es van fer, que és: desplegament, redespiegament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, desenvolupament simultani del model policial, i també, per què no dir-ho, d'un sistema de seguretat pública pròpia de Catalunya; analitzem..., i, per tant, la realitat que en aquests moments estem vivint, avaluem aquests factors, i quines variables poden condicionar el procés per als propers anys, i, sobretot, la seva segona fase, és a dir, la implantació a les comarques metropolitanes i en la mateixa ciutat de Barcelona.

En el nostre plantejament inicial, conegut per tothom, el desplegament s'havia de produir, doncs, de manera, això, progressiva, equilibrada, no solament per raons objectives, sinó també organitzatives; entre altres coses, la prudència aconsellava anar del que és més simple al que és més complex, i en aquell moment jo crec que tothom va compartir aquesta estratègia.

Paral·lelament al desplegament del cos de Mossos d'Esquadra, però, s'estan produint canvis, i això és constatable, tant en l'àmbit local com en l'estatal; canvis en les condicions o els elements que componen l'escenari del desplegament. M'estic referint, concretament, a l'aparició de tendències objectives, dins dels altres components del sistema de seguretat, és a dir, els altres cossos de policia, que poden arribar a modificar l'escenari, els territoris on encara no s'han desplegat els Mossos: plantilles en molts casos congelades, una certa tendència en alguns llocs a voler suprimir cossos locals molt petits, per part dels mateixos ajuntaments, vacants no cobertes i, en general, una tendència a un cert grau de desinversió i el temor real que es puguin produir buits, i, evidentment, si es produïssin buits, doncs, el risc d'un procés de desprotecció.

Com pot comprendre, el fet que aquestes situacions es donessin als territoris on els Mossos no estan desplegats i, per tant, la Generalitat encara no és l'Administració responsable, estic absolutament d'acord amb vostè que no és de rebut i, per tant, assumim ja, des d'aquest moment, públicament davant el Parlament, aquesta responsabilitat, i això per dues raons ben poderoses: la primera, perquè no quedaríem a cobert de les imputacions del possible buit o debilitament, fos més real o menys real, de protecció dels territoris amb policies eventualment deficitàries o alternativament sobrecarregades. La segona, també important, perquè ens interessa més que a ningú, o potser igual que tothom, que el desplegament dels Mossos es faci en les millors condicions possibles.

Per tant, en aquest context, em sembla igualment legítim que els ajuntaments metropolitanos, la perspectiva d'un conveni Mossos - policia local per d'aquí a set o vuit anys els pot semblar, raonablement, un futur massa llunyà com per romandre passivament a l'espera.

La regió metropolitana concentra la major part de la població i de les grans ciutats de Catalunya. Si les tendències que ara despunten, que dèiem abans, es consolidessin, seria aquí on es concentraria la major part dels problemes i dels riscos per a l'estabilitat de l'actual sistema, i sobretot la viabilitat del que entre tots estem construint. Per tant, és aquí on s'hauran de prendre les decisions i les iniciatives transcendents encaminades a

garantir un procés controlat de desplegament/replegament, i evitar la desestabilització del sistema durant el període de transició.

I és per tot això, finalment, que avui ens estem plantejant seriosament modificar, no el model –que s'està fent i s'està construint–, sinó, en tot cas, la programació del desplegament. Quins són els requeriments i les condicions de viabilitat d'aquesta nova estratègia? Això és el que estem estudiant ara mateix: es tractaria, evidentment, d'un canvi de calendari, de programació, amb conseqüències per a tots els operadors del sistema.

A la Junta de Seguretat, al seu moment, s'hauran d'analitzar molt curosament els efectes sobre la delimitació de funcions a una àrea d'importància transcendent per a tothom: per a l'Estat, per a la Generalitat, per als mateixos ajuntaments, i a la Comissió de Coordinació de Polícies Locals s'haurà d'aconseguir fer la definició del model definitiu de relació amb els ajuntaments. I les polícies han de passar ja també al primer pla de les nostres preocupacions. És per tot això que, amb fonament, volem dir que aquests tres processos –desplegament, redespiegament, model català– s'interrelacionen i s'influencien, i que fer-los convergir sigui un dels objectius de més alt valor, no solament estratègic, sinó polític.

Des de bon començament, el Departament ha concebut la substitució com un procés que implica totes les administracions. El projecte inclou el pacte amb l'Estat; també inclou el pacte amb els ajuntaments, aprofitant, d'una banda, les plataformes de la Junta de Seguretat de Catalunya i, de l'altra, la Comissió de Coordinació de Polícies Locals. Els acords de desplegament i els convenis amb Girona ens sembla que demostren que anem per aquesta via. Però, com que dèiem abans que l'escenari està canviant, i, avui, del que estem parlant és ja, potser, de convenis o d'acords a tres bandes: Ministeri de l'Interior, ajuntaments i Departament de Governació; de tot això, n'hem de treure les conseqüències. Un pacte per a la seguretat, de les tres administracions, i més endavant, i com a culminació, senyor Corbacho, una llei de reordenació de la seguretat pública a Catalunya, jo crec que podem dir raonablement que apareixen ara com uns objectius ja necessaris. Uns objectius –vull repetir-ho, i acabaria aquí aquesta meva primera intervenció– en la consecució dels quals ni volem, ni podríem estar o anar sols, sinó amb tots vostès i amb el recolzament, òbviament, també, de la societat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Corbacho, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Bé, ja hem començat a avançar, perquè, històricament, la discussió estava massa centrada en el tema del desplegament, el replegament i el concepte de substitució. I jo crec que això era lògic que fos així, però hauria estat un error, i seria un error

continuar parlant sobre aquesta dicotomia del replegament i el desplegament. Perquè treure un policia i posar-ne un altre, per si mateix, no és cap garantia de millorar l'eficiència i de millorar l'eficàcia; l'eficiència i l'eficàcia les millorarem en la mesura que en el nou model siguem capaços d'introduir fórmules noves que permetin un avenç respecte al model anterior. I, jo, per tant, em congratulo que vostè ja anunciï avui el fet d'abordar necessàriament un projecte que contempli aquest futur, no solament des d'una perspectiva del futur model policial, sinó també sobre els conceptes que han d'integrar el concepte de la seguretat. Compiti, evidentment, amb la nostra col·laboració; amb la defensa, evidentment, també, de les nostres idees, que entenem que aquestes idees s'han de plasmar en qual-sevol projecte, però amb una voluntat de predisposició per intentar trobar punts d'acord perquè entenem i creiem que, a més a més, un model policial i una llei de seguretat ciutadana s'han de fer sota el principi del major consens possible.

Segona reflexió que jo li faria perquè vostè també reflexioni en aquest moment: hi ha preocupació, preocupa que en zones en què hi ha el desplegament de vegades es té la sensació de massa provisionalitat, d'una provisionalitat que afecta determinats professionals, amb canvis molt sovint –cada set o vuit mesos hi ha una certa rotació–, i hi ha una certa queixa en el sentit que aquests professionals no acaben d'arrelar-se en el territori, i que no tenen un profund coneixement de les especificitats del territori. Una reflexió que jo crec que també ha d'estar present en la mobilitat.

A vegades hi ha la sensació –i no dic que sigui una realitat– que hi ha una certa improvisació. Aquest matí em deia, per exemple, un diputat que en quinze dies han canviat d'opinió respecte a la construcció d'una futura comissaria, en l'emplaçament i en els metres quadrats. Hi ha una certa queixa, també, per exemple, d'alguns ajuntaments de la província de Girona, que, a pesar que en aquest moment el tema del trànsit serà una realitat, i se n'ha fet la presentació oficial, en canvi no hi ha hagut una relació, no hi ha hagut una comunicació, ja, amb els ajuntaments. Aquestes coses són absolutament imprescindibles, i és absolutament necessari que no les descuidin, perquè, sobretot, arribarà un dia que això no serà necessari, que no caldrà, que no farà falta, perquè les coses, millor o pitjor, ja funcionaran. Però, quan s'està construint una cosa nova, és necessari també guardar la forma i, sobretot..., i, a més a més, tenint present que vostè és un conseller que la relació no li preocupa, doncs, que faci la relació, no solament en el tema de les inauguracions, sinó en reunions de feina, en reunions de treball, per assabentar-se dels problemes i de les preocupacions que tenen els ajuntaments.

I finalment, m'alegro que vostè coincideixi amb nosaltres en la necessitat que en aquest país, mentre en la regió primera no tinguem garantit que els Mossos d'Esquadra puguin cobrir tot el territori, les forces i cossos de seguretat de l'Estat són necessaris, i la Policia Nacional és necessària. I és necessària, i hem de reclamar als responsables de la Policia Nacional que dotin aquests professionals dels mitjans tècnics, dels mitjans

5440

necessaris per poder garantir que entre la Policia Nacional i la policia local, mentre no arribin els Mossos d'Esquadra, puguem garantir aquest futur.

I, evidentment, totalment obert, i esperant que vostè ens notifiqui aquesta modificació del seu calendari per començar a estudiar i veure exactament quan comença de veritat el desplegament en un territori on, certament, és molt més complicat, que és en la regió primera.

Compti també, en aquest sentit, amb la nostra col·laboració i, sobretot, amb la nostra predisposició que el desplegament en la regió primera sigui un èxit.

Gràcies, senyor president

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Corbacho, miri, de vegades potser no sóc prou pedagògic quan faig determinades manifestacions.

Pel que fa a la possible modificació del calendari, ho vaig intentar reflectir, però ho vull ratificar aquí, solemnement, en el Parlament. Hi ha un calendari establert, aprovat en la Junta de Seguretat, d'uns desplegaments per a l'any 98, que es compliran, per a l'any 99 i per a l'any 2000. I aquests calendaris no es modifiquen. En aquests moments..., no en aquests moments, jo m'atreviria a dir que des de finals de desembre de l'any passat el gabinet d'estudis està analitzant tota aquesta problemàtica del que significa anar a la regió primera i, per tant, hauríem de poder analitzar en quin moment s'hi va, com s'hi va, quines són les condicions que és necessari complir perquè s'hi pugui anar, etcètera. D'això, nosaltres pensem que estarem en condicions d'aquí a uns mesos de tenir-ne unes informacions preliminars. Per què? Perquè la decisió, en cas de prendre's en un sentit o un altre, seria una decisió que s'hauria de fer efectiva l'any 2001, i, per tant, això vol dir que a la primavera del 99 –dos anys abans–, s'ha de poder tenir previst això.

Pel que fa al tema de les provisionalitats, és evident que en un cos que està en un creixement anual de l'ordre d'entre set-cents i vuit-cents efectius, doncs, existeixen les normes de la funció pública que estableixen uns concursos de trasllats als quals els professionals es poden acollir. I els professionals, en aquests moments, s'acullen a aquesta normativa, i fa que, a vegades, existeixi una rotació que, sens dubte, és excessiva. Per part del Departament el que sí que es procura és que els respectius responsables s'hi quedin i, com a mínim, la figura del cap i els principals responsables de cada comissaria hi siguin.

Escolti'm, d'altra banda, reunions...: saben que tenen oberta la porta del meu despatx tantes vegades com vulguin. És a dir, que sigui notícia una inauguració, doncs, serà notícia en funció que la premsa consideri que és notícia o que no és notícia, i que una reunió no és notícia, doncs, això és cert, però vull dir que, en qualsevol cas, nosaltres estem en aquesta línia.

Jo sí que vull afegir que, en aquest sentit, nosaltres farem tot el possible, tot el possible, perquè, en aquest procés, en la substitució de l'administració de seguretat de la policia estatal per part de la Generalitat, i, en aquest marc, dins de la figura dels ajuntaments, en aquest fet –que jo crec que és d'unes dimensions socials importants–, hi posarem tots els esforços perquè arribi a bon port, i això serà fruit d'una acció de govern, però jo també vull que sigui fruit, evidentment, del consens polític. Per tant, anar a un acord general amb l'Estat, per una banda, amb els municipis, potser no simultàniament, doncs, ho tirarem endavant. Anar a buscar aquest acord en unes condicions o garanties al màxim de formals possible, en l'ordre polític, fent un acord parlamentari. En l'ordre operatiu, amb acords concrets relatius a la participació, per exemple, en sistemes d'informació; en cooperació en matèria de trànsit; en participació i disseny en el desenvolupament de polítiques de prevenció, saben que em tindran al seu costat.

Jo crec que, finalment, el pacte necessita la participació activa de tothom, i també la cobertura global de l'Estat. Des del primer dia, Governació ha cregut i ha treballat en favor d'un concepte de seguretat entès com un sistema amb múltiples operadors, des de les policies locals fins –per què no dir-ho?– a la policia europea, policies de la Generalitat i estatal incloses. Jo crec que arriba el moment, amb tota la prudència, d'anar posant a prova tot això.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions

Correspon ara substanciar el setè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre les telecomunicacions. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

Un petit comentari: acabem de comprovar les dificultats de trànsit que té avui la ciutat, perquè el retard del senyor conseller, que jo sabia que feia estona que havia sortit per ser present a la interpellació, les dificultats del trànsit, avui, ens han obligat, a molts, a retardar-nos involuntàriament.

Bé, de totes formes, no hem perdut temps, i en aquest moment té la paraula el diputat senyor Carbonell per exposar la seva interpellació, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor conseller, benvingut. Aquesta interpellació al Govern té com a objecte tractar l'actual situació de les telecomunicacions en el nostre país, i amb prioritat i de manera específica aquells aspectes relacionats amb la implantació de les televisions locals i el seu desplegament.

Un segon aspecte que vull tocar en aquesta interpellació i que té a veure amb el desplegament de les televisions locals es troba en la situació de bloqueig de la torre de comunicacions de Collserola, que, com a conseqüència de l'acord entre el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat i Retevisión –i recordem que els dos grups conformen el grup majoritari dintre de l'accionariat de la torre de Collserola–, han ocupat de manera totalment alegal la majoria de les freqüències que quedaven disponibles, i fins i tot, i donat que l'espectre radiolèctric ja està bastant saturat, han ocupat també els canals que es deixen lliures com a separadors entre canals.

Per tant, primer, desplegament de les televisions locals; en segon lloc, bloqueig de la torre de Collserola, i, en tercer lloc, la situació..., creiem que convindria que el conseller ens expliqués quin és el capteniment del Govern en relació amb les telecomunicacions i els projectes de reforma que estan previstos, d'organigrames nous en relació amb un possible comissionat per a les telecomunicacions.

Anem per passos, en primer lloc comencem per la situació de les televisions locals. Com ja ha denunciat el Grup Socialista, i tornant a unes pràctiques que, sincerament, pensàvem que estaven enterrades amb el canvi de director general, han tornat a aparèixer de manera totalment incoherent i arbitrària cartes d'aquesta Conselleria amenaçant el tancament de televisions locals, algunes de recent creació, com la de Viladecans, i d'altres d'antiga creació i que són històriques, com la televisió local de Vilafranca.

Com s'explica, senyor conseller –i nosaltres no ho entenem–, que el mateix senyor que signa una carta a l'alcalde de Viladecans, exigint el tancament de la seva televisió legítima, la seva televisió legítima local, una setmana abans participi a la inauguració de la televisió del costat o que un mes abans participi a la inauguració de la televisió privada d'àmbit local d'Olot?

Senyor conseller, existeix una llei i un reglament per a tothom o únicament per a uns pocs? Per què el director general de la seva Conselleria participa a la inauguració d'unes televisions locals, totes tenint el mateix context jurídic, i ordena tancar les altres? I encara el més paradoxal: fins i tot participa en la inauguració d'una televisió, la de Gavà, i al cap de tres setmanes li envia un requeriment per tancar-la. És clar, se'ns fa molt difícil entendre-ho.

Sembla com si, en part –jo vaig viure-ho abans de ser diputat–, tornem a viure un episodi similar al que van viure les ràdios locals que connectaven part de la seva programació amb la COM-Ràdio; aquella ràdio que connectava part de la seva programació amb la COM-Ràdio (*remor de veus*) rebia automàticament una carta demanant que no ho fessin o amenaçant el seu tancament, i, per altra banda, totes aquelles altres ràdios que connectaven part de la seva programació amb les emissores de la Corporació podien viure ben tranquil·lament.

Tot i que no hi havia un acord amb la Federació de Municipis sí que hi ha hagut acords..., perdó, converses amb la Federació de Municipis, que venien a dir: amb la complexitat que es troba el desplegament de les te-

levisions locals, no posin traves al desplegament de les televisions públiques de caràcter municipal.

Perquè, si em permet, senyor president, faré una mica de memòria d'alguns aspectes d'aquest complex tema. Recordem algunes dades bàsiques.

Fa just un any es va tancar el termini de fer sollicituds per a les televisions locals, fa un any. Es van presentar 978 peticions, 764 privades, 214 d'ajuntaments. Fem aquí un parèntesi: aquest concurs es feia en el marc d'una llei de fa tres anys, de l'antiga majoria parlamentària i del reglament aprovat per la Generalitat. La llei vigent i el reglament vigent fet per la Generalitat concedeix als ajuntaments una de les dues possibles concessions de les televisions locals. El concessionari, és a dir, la Generalitat, està obligat a reconèixer l'autoritat municipal, és a dir, el nou servei municipal, que és tenir una televisió local. La llei reconeix que els ajuntaments tenen la facultat, si ho volen, de tenir la seva ràdio i la seva televisió local. És un nou servei municipal de comunicació amb els ciutadans, forma part de la nova societat del coneixement en què ens estem tots plegats endinsant.

Dit amb altres paraules, cada ajuntament, si vol exercir les seves competències en l'àmbit audiovisual té tot el dret a tenir una televisió local, de caràcter municipal i pública; és un dret del món local.

Ha passat un any des de la convocatòria del concurs, sabem que es va produir l'intent dels seus socis de Madrid de fer una nova llei de televisions locals –que es va poder, feliçment, aturar–; sabem que el Ministeri de Foment està preparant el Plan nacional de frecuencias; que es vol fer un Plan de frecuencias para Cataluña... Portem un any i mig i tot està encara en una nebulosa.

Senyor conseller, què passa amb les freqüències? Aquesta paràlisi en el procés de la concessió explica aquesta tanda de cartes als alcaldes que posen en funcionament la seva televisió? La llei és la mateixa per a tothom? Per què el retard d'un any?

I vinculat amb aquest tema de les televisions locals, entrem al segon aspecte: què passa a la torre del Tibidabo? Quina aliança tenen amb Retevisión que els porta a ocupar alegalment els canals lliures sense concessions i sense plans de freqüències? La pregunta clau: aquesta aliança amb Retevisión, és el pòrtic d'una futura privatització del Centre de Telecomunicacions? Certament, vostès i Retevisión tenen un conveni de recerca sobre la televisió digital; certament, vostès i Retevisión tenen el 53% de la composició accionarial de la torre de Collserola, però ni el conveni ni la seva majoria, ni les excel·lents relacions del Centre i Retevisión poden justificar l'ocupació de tots els canals d'emissió de la torre, perquè això el que està significat, això el que implica és que porta a terme el bloqueig de les emissions en prova de les televisions locals que es volen crear: la televisió d'Hospitalet, de Cornellà, de Sant Boi, etcètera, no té freqüències possibles per emetre en etapa de proves, però és que afecta pràcticament tota la regió primera del nostre país. Amb la potència de la torre de Collserola i amb l'ocupació pràcticament dels canals lliures han frenat els projectes

de les televisions locals, han ocupat l'espectre radioelèctric.

I, en tercer lloc, senyor conseller, crec que convindria, que ens convindria conèixer a la cambra dos aspectes decisius en l'àmbit de les telecomunicacions que a hores d'ara estan en l'aire: per què el comissionat de les Telecomunicacions? Quines funcions? En quina situació es troba també el procés de privatització anunciat per vostès del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat? Quan ens podran informar al Parlament del procés endegat?

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en primer lloc disculpar el meu retard, que ho lamento molt; procurarem ser més puntuals un altre cop.

El sector de les telecomunicacions és un dels sectors estratègics per al nostre desenvolupament com a país. Per aquesta raó, l'accés a les xarxes de comunicacions avançades, d'una banda, i el cost dels serveis d'altres seran factors bàsics en la competitivitat de les economies dels països avançats.

Davant d'aquest escenari, el Govern de la Generalitat considera prioritari que el nostre país pugui disposar d'unes infraestructures de telecomunicacions que assegurin que les empreses, les institucions i, en general, tots els ciutadans tinguin accés als serveis avançats que ja existeixen i als que es vagin desenvolupant en el futur.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat de Catalunya es va establir els següents quatre objectius per guiar la política en aquest àmbit: garantir la disponibilitat arreu de Catalunya d'unes infraestructures avançades i en la línia amb els nostres competidors en capacitat, prestacions, qualitat i costos; impulsar el desenvolupament d'un potent teixit industrial propi al voltant del sector de les telecomunicacions; prendre les mesures necessàries per tal que el desenvolupament de les infraestructures i els serveis de telecomunicacions tinguin un efecte integrador del territori, i assegurar una presència efectiva de la llengua i la cultura catalanes als serveis i continguts oferts als usuaris del país.

Abans d'entrar a respondre els temes abordats pel diputat que formula la interpellació, relatiu a l'enviament d'aquestes cartes signades pel director general de Ràdio i Televisió a unes televisions locals i a la utilització de freqüències de la torre de Telecomunicacions, em permetran que faci una breu referència a alguns aspectes clau que exemplifiquen la línia política del Govern de la Generalitat en matèria de telecomunicacions.

En primer lloc, cal dir que el Govern ha apostat d'una manera prioritària per les xarxes de telecomunicacions per cable, ja que els serveis avançats que poden tenir

una incidència positiva sobre la competitivitat del país només poden ser proveïts mitjançant xarxes de banda àmplia, bidireccionals i interactives. L'adjudicació del concurs per al cablejat de les tres demarcacions del país, el mes de juliol de l'any passat, possibilitarà que l'empresa Cable i Televisió de Catalunya faci arribar als serveis de telecomunicacions a un 90% de la població, en un termini, espero, de cinc anys. Cal ressaltar que han estat 850 els municipis catalans que en el seu moment es van incorporar a la demarcació corresponent.

Com a resultat de tot això, abans de la liberalització del mercat de les telecomunicacions, prevista per a l'1 de desembre de 1998, hi haurà a Catalunya tres operadors de cable: d'una banda, Telefònica, com a primer operador de telefonia i telecomunicacions per cable; d'altra banda, Cable i Televisió de Catalunya, com a adjudicatària de la segona llicència d'operador de telecomunicacions per cable, i, finalment, Retevisión, com a segon operador de telefonia bàsica. Donat que els tres operadors podran operar a la totalitat del territori, es pot assegurar que quedarà garantit l'accés als serveis avançats de telecomunicacions en condicions molt competitives de qualitat i preus.

En segon lloc, el Govern de la Generalitat i la coalició que li dona suport treballen per assegurar que el nou marc legislatiu que està desenvolupant el Govern central, i que ha d'incorporar les directrius marcades per la Unió Europea en aquest àmbit, assegurin un marc de competència real i estableixi unes regles de joc transparents i no discriminatòries. De fet, moltes comunitats autònomes han seguit el model de demarcació establert a Catalunya, la qual cosa demostra que el Govern de la Generalitat ha encertat el model a aplicar pel que fa al mercat de telecomunicacions i al desplegament de les xarxes de telecomunicacions de banda àmplia.

En tercer lloc, cal fer esment de la decisió de Retevisión d'instalar la seva seu social a Barcelona, decisió a la qual el Govern de la Generalitat ha contribuït de manera destacada. Esperem, doncs, que la presència a Catalunya de les seues de dos operadors, Retevisión i CTC, tingui un efecte molt important en el desenvolupament d'un sector de les telecomunicacions autòcton, força potent, de forma similar al que ha significat per a Madrid la presència de Telefònica.

I, en quart lloc, el Govern de la Generalitat té plantejat com a objectiu prioritari per als propers mesos la promoció, el desenvolupament i la comercialització de nous serveis telemàtics i la generalització del seu ús per part dels ciutadans i les empreses, i tot això sense deixar de banda l'aplicació de les noves tecnologies i el mateix funcionament de l'Administració de la Generalitat, amb l'objectiu d'apropar els serveis a la població i de millorar la seva eficiència.

I és dintre d'aquesta línia que és veritat que s'està estudiant en aquest moment per part del Govern i per part de la Conselleria de la Presidència la creació de la figura del comissionat per a la Societat de la Informació.

Dit això, i pel que fa a les cartes d'avertiment tramessos per la Direcció General de Radiodifusió i Televisió a diverses emissores de televisió local, municipals i privades, cal dir el següent: la Llei 41/1995, de 22 de

desembre, de televisió local per ones terrestres, estableix que fins a la resolució dels corresponents processos per a l'atorgament de les concessions *només* podran emetre les televisions locals en funcionament amb anterioritat a l'1 de gener de 1995.

D'aquesta manera s'ha requerit aquelles televisions locals que han aparegut amb posterioritat a l'1 de gener de 1995 per tal que paralitzessin les seves emissions. I s'ha reconegut el dret d'emetre de les televisions emparades per la Llei, encara que el Ministeri de Foment hagi incoat expedients sancionadors a alguna d'aquelles.

Això no obstant, s'ha de fer palesa l'entesa a què s'ha arribat amb la Direcció General de Radiodifusió i Televisió i el Ministeri de Foment, pel que fa a l'assignació provisional i transitòria d'una nova freqüència per a aquelles televisions que, aixoplugades per la Llei, produïssin interferències a altres serveis. En tot cas, quan alguna televisió local, sigui municipal o privada, ha demanat fer emissions de prova, no se li han posat problemes, sempre que la durada no fos superior a un cap de setmana –aquest és el cas de la Televisió d'Olot, privada, i la Televisió de Gavà, municipal. En el cas de la Televisió de Gavà està requerida, atès que, malgrat que se la va deixar emetre en proves, ha mantingut les emissions diàries. En el cas de la Televisió de Vilafranca del Penedès, si bé va ser requerida, posteriorment es va deixar sense efecte el requeriment en constatar que les seves emissions es van iniciar amb anterioritat a l'1 de gener de 1995.

En darrer terme, i pel que fa a la qüestió de la utilització de freqüències de difusió de televisió per Retevisión i el Centre de Telecomunicacions per a televisió digital des del centre de la torre de Collserola, cal dir que el Centre de Telecomunicacions va realitzar, conjuntament amb la Direcció General de Radiodifusió i Televisió, la planificació de la televisió local i de la televisió terrestre digital a Catalunya, que va ser lliurada com a proposta al Ministeri de Foment. En aquest sentit, totes les proves d'emissió que s'estan realitzant per part del Centre i de Retevisión, des de la torre de Collserola, de televisió digital, s'efectuen en les freqüències previstes en la planificació realitzada per a televisió digital i no en les previstes per a la televisió local. Per tant, no es pot dir que se'ls deixi sense la possibilitat d'emetre les proves.

Això és tot. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat, per un temps màxim de cinc minuts, senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor conseller, la seva intervenció, la seva resposta, francament, doncs bé, m'ha decebut. Aquesta vegada no han buscat raons exteriors –la culpa la té el Ministeri de Foment, etcètera, etcètera–, aquesta vegada: «no, no, aquí hi ha acord amb el Ministeri de Foment, etcètera». Per això, encara, francament ens sorpren més

perquè no respon la pregunta primera, que és la pregunta bàsica: per què no s'ha fet el concurs i no s'han atorgat les llicències? Ha passat un any; un any en què els ajuntaments estan esperant exercir el seu dret legítim de tenir una televisió local de caràcter municipal i públic. Un any. Un any que les televisions i molts ajuntaments estan intentant fer proves, estan intentant preparar-se per sortir i exercir aquest dret que tenen.

D'altra banda, he quedat molt sorprès que descobreixin que la Televisió de Vilafranca és anterior a l'1 de gener del 96 o del 97, quan la Televisió de Vilafranca és pionera de les televisions locals a Catalunya. És una desinformació que, francament –francament–, em preocupa molt.

No m'ha contestat realment, senyor conseller, per què hi ha la paràlisi del procés de les concessions, ni m'ha contestat tampoc per què reben aquestes cartes amenaçadores de multes que poden arribar a deu milions de pessetes. Expliqui-m'ho més clarament.

I no és cert: la Televisió d'Olot continua, continua. I la televisió de Gavà també.

No ho acabem d'entendre.

I anem a la torre de Collserola. Per fer les proves de la televisió digital no cal ocupar tot l'espai, ni molt menys. A més li vull recordar que aquestes proves estava previst fer-les a la banda alta, als canals alts de l'UHF. I ara s'ha ocupat tota la banda. A més, en tractar-se de proves digitals, amb uns pocs canals n'hi havia prou, perquè es tractava sobretot de demostrar que amb un canal actual se n'hi poden transmetre molts de digitals.

Nosaltres tenim la convicció que s'ha ocupat la quasi totalitat dels canals lliures de Collserola per bloquejar el procés de desplegament de les televisions locals, per deixar aturats els projectes de la Televisió de Cornellà, d'Hospitalet, de Sant Boi, etcètera, que estaven ja preparant-ho tot per, a veure, el dia que surti la concessió tan esperada, poder tenir ja en marxa el funcionament de les televisions locals.

Nosaltres tenim, en part, el sentiment que hi ha aquí com una espècie d'acord entre vostès i Madrid, possiblement per frenar, aturar, alentar la concessió de les freqüències d'unes televisions a què els ajuntaments tenen tot, tot, tot el dret.

Avui per avui, el que sí que queda clar, senyor conseller, és que, després d'un any de les concessions, vostès no han estat capaços de resoldre el concurs. I el que fan és ocupar: ocupar la torre de Collserola. Diríem que ocupar per a controlar. Ocupar, també, potser, potser per, en un futur molt immediat, privatitzar-ho. Privatitzar a qui? Esperem que el Parlament pugui estar molt informat de quines són les intencions que vostès tenen en el cap i que esperem conèixer ben aviat.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de la Presidència

Honorable president, senyores i senyors diputats..., vostè ens fa unes males intencions que li asseguro que no les tenim; en el tema de les telecomunicacions i en tots aquests temes que són sempre complexos i difícils, la voluntat és arribar al màxim acord parlamentari i en absolut fer aquest tipus de coses estranyes, bloquejos i invents rars que vostè sospita i que li asseguro que no hi són.

El que nosaltres no podem evitar és que hi hagi una llei. Una llei que, a més, és de l'any 95, que nosaltres vam votar a favor, que la vam fer amb vostès, i aquesta Llei diu unes coses que s'han d'aplicar. Escolti, i si ens vam equivocar o no ens vam equivocar..., vostè ho dirà, però el que no podem és estar fent illegalitats. És a dir, hi ha una llei que marca unes coses que s'han de fer. I vostè feia referència a la COM o..., i jo dic: «Escolti, no ens fiquem en aquest tema, perquè, escolti'm, el que no pot fer un govern és intentar fer veure que no s'adona de les alegatitats o de les illegalitats que es produeixen.» I, per tant, nosaltres hem de procurar aplicar la legalitat vigent, i aplicar-la, i aplicar-la –i aplicar-la– al peu de la lletra. I, per tant, nosaltres anem per aquesta via.

Les cartes no són amenaçadores. Les cartes són en aplicació de la Llei i, per tant, aquestes cartes s'han de fer i no es fan amb cap ordre de plantejament de tipus estrany com vostè diu. És a dir, la veritat és que nosaltres tenim una línia i l'anirem aplicant.

Vostè diu: «escolti, fa un any que hi ha un concurs; fa un any que el concurs no s'acaba de decidir». Bé, no tenim les freqüències. I, per tant, com que no tenim encara les freqüències adjudicades, no podem decidir el concurs. Vostè sap perfectament que nosaltres vam planificar les freqüències, tant de la televisió local com de la televisió digital. Això s'ha enviat a Madrid el mes de desembre del 97. Madrid no acaba de decidir-se. Ens van prometre que això es decidiria el mes de març. Després ens han dit que això probablement es decidiria el mes d'abril. I és veritat que vostè pot dir que ja estem al mes de maig i no s'ha decidit. I és veritat.

I, escolti'm, per desmuntar-li la seva teoria que nosaltres estem d'acord amb Madrid, ja li puc dir que nosaltres hem interposat un recurs contenciós administratiu, tal com vaig dir aquí que faríem, contra la no-planificació de les televisions locals, i l'hem presentat amb data 20 d'abril de l'any en curs. Perquè creiem, i per demostrar-li-ho, que no és que estiguem d'acord, estem en absolut desacord amb aquest tema i, evidentment, intentarem de totes totes que això s'hagi de desbloquejar, perquè creiem sincerament que ens perjudica d'una manera molt important.

Perquè, escolti, el que perjudica les administracions locals ens perjudica a nosaltres. I això és un concepte que en ocasions vostès no l'entenen així, però, escolti'm, és així: el que perjudica les administracions locals perjudica el Govern de la Generalitat de Catalunya.

És veritat que –ja li ho he dit– la Conselleria de la Presidència està estudiant la possibilitat de crear un comissionat amb una voluntat d'incloure en un sol paquet totes les actuacions que es fan en el camp de les telecomunicacions i de la informàtica. I vostè em diu que

estem fent un procés de privatització del Centre de Telecomunicacions. I jo li dic que no és cert que estiguem fent un procés de privatització del Centre de Telecomunicacions. S'estan estudiant possibilitats, però no s'està fent en absolut. Si un dia es fa, evidentment informarem el Parlament de la línia que es prengui. És un tema que sempre és complex. No és fàcil. S'han de valorar moltes coses per si és necessari fer-ho o no fer-ho, però jo li asseguro que no és una cosa immediata, sinó que, si de cas, és un procés a mitjà o a llarg termini i que s'ha d'estudiar molt seriosament per veure com quadra amb tot el funcionament de la xarxa de telecomunicacions. Que jo, sincerament, si vostè em pregunta: «Personalment, vostè hi seria favorable?», jo li dic: «sí». Però en aquests temes sempre s'ha de dir «sí, però segons en quines condicions».

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els peatges a les vies de comunicació

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els peatges en les vies de comunicació. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula per a exposar la interpellació el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo tot seguit ja, perquè veig que el rellotge s'ha posat en funcionament tot just baixava les escales.

Bé, la presència generalitzada de peatges a les carreteres de Catalunya ha estat, és i serà –temo–, un dels temes més debatuts en aquest Parlament. Només en aquesta legislatura cal comptabilitzar amb aquesta, si no vaig errat, vint-i-una iniciatives al voltant d'aquesta qüestió.

Certament, el paper cada cop més important que juguen les grans artèries de comunicació en el desenvolupament territorial d'una comarca o del país sencer és cada cop més important. Cal només llegir el darrer treball del doctor Josep Oliver i el seu equip, sobre l'evolució del PIB comarcal a Catalunya l'any 97. En aquest informe es posa de manifest el paper cada cop més decisiu de l'A-7 al nostre país. És al voltant d'aquesta via de comunicació on es concentra la major part del PIB català. La conseqüència genèrica que se n'ha d'extreure, d'aquest fet, és que el creixement territorial de l'economia va íntimament lligat a la proximitat, a la bona connectivitat, a les grans xarxes vials europees.

És inqüestionable que la construcció de les autopistes catalanes va ajudar enormement el progrés de la nostra economia, però ara la situació és diferent. L'elevada concentració de peatges a les vies catalanes, més que un deure vers cap el progrés general, és un llast massa feixuc per a les economies familiars i per a la competitivitat de les nostres empreses. En una economia cada cop més global i més competitiva, la superpoblació de

peatges en sòl català és un cost massa elevat que fins i tot pot arribar a comprometre el creixement d'algunes àrees.

Catalunya, senyor conseller, té el rècord europeu de major concentració de peatges per metre quadrat, o millor dit, per metre lineal. Les xifres de la fiscalitat vial catalana canten per elles mateixes. El 72% del peatge de l'Estat està situat a Catalunya. El 82,5% dels 650 quilòmetres d'autopistes és de peatge. El 70% d'usuaris de l'Estat són a Catalunya, o, per exemple, 10 dels 19 trams de peatge a l'Estat transcorren per Catalunya.

En definitiva, crua realitat per a un país, Catalunya, que paga les carreteres que l'Administració central no vol pagar, que l'Administració pròpia no pot pagar i, en canvi, paga la de les altres comunitats autònomes. Discriminació, la de Catalunya, la dels catalans i catalanes, per lloc de residència, que és impossible de justificar en un estat europeu que es declara social i democràtic de dret.

Tanmateix, però, la intenció i les possibilitats d'aquesta interpellació no són d'endinsar-se en les causes d'aquest estat de coses, sinó, recollint els precedents parlamentaris en aquesta matèria, demanar i proposar al Govern les línies de solució a aquesta temàtica que cada cop preocupa més la nostra ciutadania.

Cal recordar, per exemple, l'enquesta als socis del RACC, el 83% dels quals deien, a la demarcació de Barcelona, que la inversió prioritària seria o hauria de ser la gratuïtat al tronc central de la B-30. Per nosaltres l'enfoc adient és parlar de propostes o actuacions a curt termini, és a dir, conjunturals i d'altres complementàries a mitjà o llarg termini, és a dir, estructurals.

Quant a la política conjuntural, és evident que aquesta interpellació té un interès especial per les diverses informacions que han aparegut darrerament en els mitjans de comunicació. Primer, per exemple, les negociacions amb ACESA, acord a tres bandes: aquesta companyia, el Govern central i la Generalitat; acord no culminat, però que pot passar a la història per ser el més anunciat, si més no. Acord, per exemple, a què encara a hores d'ara no s'ha pogut arribar, a diferència, per exemple, d'altres casos, com Aumar, o, per exemple, les autopistes a Navarra, en les quals sí que s'ha arribat a acords. (*Veus de fons.*)

Senyor conseller, com i quan, si és que es pot informar a hores d'ara, quedaran les barreres als peatges de Moià amb la Llagosta i de Sant Cugat? Quin serà, si es pot dir, el percentatge de disminució en la tarifa d'aquests dos peatges, i el cas de Martorell, quin tram serà el que tindrà la rebaixa, el tram de Vilafranca a Martorell, el de Martorell - Molins de Rei, i quin percentatge, en tot cas, definitivament tindrà?, perquè sembla que serà de menys del 40%.

Un altre aspecte puntual és l'ampliació de l'A-16 entre Sitges i el Vendrell, inauguració que està prevista per a la setmana vinent, que comportarà que Catalunya tingui trenta-tres nous quilòmetres de peatge; que els preus dels túnels del Garraf al Vendrell, és a dir, tots els peatges d'aquesta nova autopista sencera serà de 910 pessetes, i que, a més a més, hi ha hagut una actuació

per part de la Conselleria que nosaltres no hem acabat d'entendre, en el sentit que –si més no la sentència darrera ho ha posat de manifest– l'adjudicació directa en el segon tram no tenia raó de ser per molts arguments que, en tot cas, es volguessin donar per intentar raonar-ho d'una altra manera, i tampoc entenem, sincerament, que es presenti recurs contra aquesta sentència, en la seva valoració que fem global i conjunta nosaltres.

Com estan, senyor conseller, els estudis sobre l'efecte de les vies de peatge en l'economia catalana, aprovat en la Moció 129/V?, o com evoluciona el grup de treball de reordenació dels peatges, aprovat també en aquest Parlament?

I, per acabar, pel que fa als temes conjunturals, pot avançar algun aspecte o algunes informacions referides als possibles nous peatges en carreteres catalanes, com per exemple, senyor conseller, entre Vic i Olot, el nou eix? Vic a Olot serà finalment de peatge?, no ho serà? Pot informar en aquest sentit?

Aquests són alguns dels temes puntuals que, ara com ara, susciten més interès per part de l'opinió pública, bo i recordant també una altra sentència judicial del Tribunal Suprem, que deixa sense efecte les bonificacions en les concessions de la Generalitat a l'IBI municipal.

Per nosaltres s'imposa la materialització d'un pla de futur general, consensuat i que concreti la coordinació i, si és possible, fixi prioritats temporals per tal de donar un tomb de 180 graus a la realitat actual.

És en aquest sentit, i d'acord amb les resolucions d'aquesta mateixa cambra, que per nosaltres s'imposen algunes actuacions de tipus estructural. Cal recordar i cal situar els problemes del peatge en el seu abast real, que és que els peatges són fruit de la conjunció de dos factors: d'una banda, la falta d'inversions a l'Estat i, per altra, el dèficit de finançament de la Generalitat. Si és conseqüència d'aquests dos factors, d'aquesta realitat del finançament de la Generalitat, nosaltres entenem que s'imposa negociar la incorporació dels peatges en les bases per al percentatge de participació en la recaptació dels impostos estatals no cedit; o, dit d'una altra manera, que en la comptabilització dels percentatges que es destinen en les participacions autonòmiques, en la recaptació dels impostos estatals, no només hi ha d'haver l'esforç fiscal per IRPF, sinó que també s'hi hauria d'incloure, amb justícia, per exemple, també, la realitat dels peatges. Catalunya ha de tenir o ha de, si més no, trobar una solució o mitja solució en una altra banda pel que fa a la problemàtica dels peatges. No pot ser que mantinguem la pràctica totalitat dels peatges a nivell d'Estat –més del 70%–, i en canvi, no en traquem un benefici pel que fa al mateix finançament; no té sentit. Per tant, el que demanem és que es valori –i en la moció posterior en tot cas així es reflectirà– la necessitat d'incorporar els peatges en el procés de finançament de la Generalitat.

També cal –i entenem que n'ha arribat l'hora– cercar fórmules de redistribució del cost territorial dels peatges a nivell d'Estat. És injust, és discriminatori que Catalunya –com he dit– pagui la major part de peatges a nivell d'Estat. Nosaltres entenem que aquí, evidentment, hi ha una discriminació per raó de residència més

que evident, i que, per tant, a partir de les dades d'un estudi encarregat..., i, per cert, del cost del peatge a Catalunya, encara, de les dades aquestes, encara no en disposem, però, a partir d'aquestes dades i de les pròpies dades de què disposem, cal cercar fórmules d'intentar redistribuir el cost d'aquests peatges. Una fórmula seria, per exemple, emprar el model alemany pel que fa a un únic impost de circulació, amb gravàmens especials, que seria la forma de finançar d'una forma més justa, més global, a càrrec de tots els ciutadans de l'Estat espanyol, aquest cost que, ara per ara, només paguem els catalans.

Aquestes són propostes de futur que, com d'altres que s'han presentat en aquesta cambra, cal valorar en la seva potencialitat actual..., no en la seva potencialitat actual –perdó–, sinó en la seva vocació de futur: acabar no només amb el greuge comparatiu que representa aquesta situació, sinó també –i cal remarcar-ho– amb la insolidaritat de l'Estat envers Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn de contestar, té la paraula el molt honorable conseller, senyor Pere Macias. Deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, en primer lloc, agrair el to molt positiu de la interpellació, perquè no s'amaga a les senyores i senyors diputats presents que el tema del peatge és un tema del qual sovint s'han dit moltes coses que, a l'hora de la veritat, no condueixen a res, no?, i que, per tant, una anàlisi desapassionada, assossegada, és el que ajuda més a poder cercar tot tipus de respostes. Em permetrà el senyor diputat que faci una anàlisi una mica històrica; per bé que ens pot portar una mica de temps, crec que pot anar bé.

El nostre país, Catalunya, es veu immers en el que vostè anomena «la cultura del peatge» a partir que l'Estat espanyol, als anys seixanta, al *desarrollismo*, es veu incapaç de finançar les infraestructures viàries que necessitava aquest desenvolupament, i, a partir de l'aprovació de la *Ley de autopistas* i del *Plan nacional de autopistas*, comença a atorgar concessions.

Aquesta política era una política que seguia la política de sempre de l'Estat, de fer una xarxa d'autopistes seguint l'esquema clàssic central a Madrid: igual que hi havia la Nacional I, la Nacional II, la Nacional III, etcètera, doncs, fer les mateixes autopistes, i només trencat per una autopista, diguem-ne, que no anava al centre, que era la del corredor del Mediterrani. Bé, segurament no es podia demanar res més en aquelles èpoques, no? I, fruit d'això, comença a treure una sèrie de concessions, que, al cap de pocs anys de ser implantades..., es treuen les concessions, primer, les que corresponen a corredors amb més trànsit; amb una excepció, que és al voltant de Madrid, on, per motius obvis, no s'escull l'alternativa peatge, sinó la via lliure. La resta d'autopistes que es van traient, ben aviat es troben, to-

tes elles –i algunes fins i tot fan fallida i han de ser recuperades per l'Estat–, que amb aquest model, en aquell moment, i amb alguna excepció, pràcticament, dels corredors amb més trànsit, coincidents alguns d'ells amb Catalunya, que aquestes autopistes no eren ni de bon tros rendibles, i, per tant, posaven en qüestió aquest model.

A la dècada dels setanta, al nostre país passen moltes coses, i, un cop retrobat el Govern democràtic, ens trobem amb un marc fortament desequilibrat, i d'altra banda, sí que ens trobem, els anys vuitanta, amb la necessitat de tornar a fer vies per augmentar la capacitat de les nostres carreteres. En aquell moment, l'opció que es pren és de completar aquest esquema d'autopistes fent vies que se'n diuen «autovies», que complementen les autopistes, tot acabant aquest model radial. Bé, aquesta és una opció fortament negativa per als interessos de Catalunya, que el que comporta és que aquell fet accidental, si vol vostè, que és que les autopistes només eren allà on inicialment van semblar rendibles, doncs, aquest fet es ve a conjuminar amb un fet fortament discriminatori: que només es fan inversions per completar les autopistes allà on no n'hi havien, i en canvi, a Catalunya no es fan autopistes ni es fan autovies, i una que s'havia de fer, que és la de Mataró a Montgat, finalment també es fa de peatge. Per tant, l'actuació, jo penso, del Govern de l'Estat va ser fortament discriminatòria en relació amb Catalunya.

Davant d'aquest marc –davant d'aquest marc–, quina és l'estratègia del Govern de la Generalitat? L'estratègia del Govern de la Generalitat, que en suma, amb aquestes concessions d'autopista, unes poques –de fet, pràcticament només les de Terrassa - Manresa i, posteriorment, Rubí - Terrassa - Manresa, i l'A-16, perquè el túnel del Cadí és ja una concessió de l'Estat i, per tant, doncs, ja estava concedit, igualment, com el túnel de Vallvidrera–, el que fa el Govern de la Generalitat és una estratègia, a principis dels noranta, basada en dues línies. Primera línia: intentar que la relació vies lliures - vies de peatge –que era una relació que a principis d'aquesta dècada dels noranta estava fortament decantada cap a les vies de peatge, és a dir, hi havia molts més quilòmetres de vies de peatge de gran capacitat que no pas vies lliures–, intentar que això s'inverteixi. De quina manera? Doncs, pràcticament no fent vies de peatge i, en canvi, intentant que tant el Govern de la Generalitat com l'Administració de l'Estat facin a Catalunya vies lliures de gran capacitat. Aquesta política està començant a donar els seus fruits, i en aquests moments les xifres ja s'han invertit de forma radical, i més ho faran en el decurs dels propers anys, quan es compleixin els plans d'inversió actualment previstos.

Però, a més a més d'aquest fet, quedava encara una altra política important a fer, que era la de racionalitzar els peatges. A tot Europa, a molts països d'Europa hi han vies de peatge que podríem –de manera, si vol vostè, molt simple– classificar en dos grans tipus: les vies de peatge normals –parlem d'una autopista francesa, d'una autopista italiana normal de peatge, que travessen orografies, diguem-ne, normals o poc complicades– i les vies que travessen orografies molt complicades, amb el cas extrem dels túnels. Bé, la nostra política

de peatges passa perquè el model al nostre país sigui sensiblement igual pel que fa a la política tarifària al que s'aplica en aquests països. Què vol dir això? Vol dir que s'ha d'aconseguir que els peatges de les vies que n'hem dit «normals», les autopistes normals, estiguin a l'entorn de les deu, dotze pessetes per quilòmetre, i que, pel que fa a les vies d'orografia complicada i els túnels, també ens assimilem als mateixos preus que paguen aquests països europeus. Tot això amb una lògica molt clara: és obvi que fer un túnel val deu vegades més que fer un quilòmetre de carretera normal, i és obvi que els costos són deu vegades més; el que hem d'intentar és que aquests peatges no valguin deu vegades més. En aquests moments valen només de dos a quatre vegades més que la resta. Per tant, vol dir que, aquest marc de racionalització tarifària, nosaltres creiem que l'estem perseguint.

Ens trobàvem, a més a més, al nostre país un altre fet –que a vostè no se li amaga, i vostè n'ha fet referència, i jo comparteixo el cent per cent de la seva anàlisi–, i és una política fiscal generalment discriminatòria per als interessos dels catalans, però, a més a més, especialment discriminatòria perquè a sobre que hem de pagar els costos de les autopistes, doncs, a sobre hem de pagar IVA. Bé, ja sap vostè el capteniment del Govern i del grup polític que li dóna suport per aconseguir, si més no, una rebaixa d'aquest tipus de l'IVA; tasca en la qual vostè sap i vostè pot compartir que, certament, no ens vam veure massa ben acompanyats des del punt de vista polític a poder-ho aconseguir, i no ho vam aconseguir fins al setembre passat. Jo li he de dir que nosaltres entendríem que encara s'ha de fer més camí en aquest marc d'evitar que, per la via de la fiscalitat, encara tinguem un altre element afegit de discriminació pel que fa a la política de peatge.

Vostè em demana precisions del que s'està fent en aquests moments, i jo li'n donaré. Primera cosa, llevat de l'autopista Pau Casals, que entrarà en funcionament la setmana que ve; llevat de la prolongació de l'A-19 fins a l'altra banda de la Tordera, que està ja concedida, i de la qual s'iniciaran les obres aquest any; llevat de la prolongació d'aquesta mateixa autopista fins a Blanes, Lloret i Tossa, i la seva connexió a Maçanet amb l'A-7, i llevat, possiblement, d'algun peatge tou en el túnel de Bracons, llevat d'aquestes obres, el Govern de la Generalitat creu que durant una bona colla d'anys –tot allò que ens permet la nostra visió de contemplar– no cal fer cap altra via de peatge a Catalunya.

Per contra, sí que cal seguir invertint en autovia. Per exemple, nosaltres hem de tenir com un objectiu que a totes les ciutats catalanes, capitals de comarca, d'una certa densitat de població –estic parlant, per exemple, de Tortosa, o estic parlant, per exemple, d'Olot, o estic parlant, per exemple, de Vic, que ja està complet– s'arribi també per una carretera d'alta capacitat.

I en línia en això també estem acabant aquest marc de racionalització dels peatges, i, dintre d'això, estem acabant les converses amb el Ministeri i amb ACESA pel que fa a les concessions d'aquesta companyia, en les quals, en una primera etapa –perquè després, posteriorment, n'hi haurà encara una altra–, esperem resoldre temes referents a quatre punts: els accessos a Sant

Sadurní i Gelida, el peatge de Martorell, el peatge de Mollet i tot el tema de la B-30, i el peatge de la Llagosta - Mollet.

Nosaltres estem treballant en això, i jo, el que desitjaria és, ben aviat, poder informar a vostè i a tots els catalans d'un resultat positiu d'aquesta negociació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula el diputat senyor Morera. Temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president, i agrair especialment que s'encengui el rellotge quan arribem aquí a la tarima. Bé, molt ràpidament, vostè ha fet un recordatori històric de l'evolució de les grans vies catalanes i les autopistes en concret, fet, evidentment, que no es pot rebatre, però el que sí que, en tot cas, entenc que s'ha de destacar és la voluntat del Govern de racionalitzar els peatges a Catalunya, que se simplifica en dues o tres idees que la veritat és que, en línies generals, evidentment que les podem compartir, com, suposo, la major part de grups. Però, en tot cas, hi ha dues o tres coses que sí que hi voldria posar especial èmfasi, perquè en aquests temes en concret, diguem, no té el nostre consens.

Per exemple, vostè ha anunciat que hi haurà tres nous trams, dos trams nous i una via nova, que van i aniran a càrrec, diguem, del finançament de peatges: l'A-19 fins a Lloret, l'allargament de l'A-16 i el peatge, que vostè en diu «tou», del túnel de Bracons, que, en tot cas, sí que el que fa és confirmar que el nou eix Vic - Olot, doncs, tindrà, evidentment, també, peatge. Per a nosaltres, aquesta és una mala notícia, no només per als que residim a una o altra banda del túnel, en aquest cas, de Bracons, sinó pel fet que és, a hores d'ara, o segueix essent tàcticament impossible poder fer una via més ampla, o no tan ampla, a Catalunya que no sigui amb finançament d'aquest tipus, amb finançament privat, i que, per tant, que no es poden fer amb els diners públics. A excepció –que, en tot cas, no és res més que això, que l'excepció que confirma la regla– de l'eix transversal, el que constatem és que avui, a Catalunya, no es pot fer una carretera més ampla, o no tan ampla, si no és amb finançament privat. Nosaltres lamentem aquest fet; entenem que aquí el que s'hauria de fer, d'entre altres coses, és fer comprometre el Govern de l'Estat pel que fa a les transferències per a inversions, que encara s'ha de millorar moltíssim per arribar, com a mínim, a allò que és tan just i que en qualsevol país del món s'hauria d'exigir, que és el mateix nivell que la població de Catalunya, és a dir, el 16%. Si això passés, probablement no hauríem de fer aquests..., no hauríem d'ampliar les vies de pagament a Catalunya. I, com he dit, és una mala notícia perquè la veritat és que, com li he dit, tenim el rècord europeu, a hores d'ara, i amb l'ampliació d'aquests trams i aquesta nova via probablement ens n'anirem, pràcticament, al que se'n pot dir el rècord mundial, perquè jo no conec pràcticament cap

altre país del món que tingui tantes i tantes vies, doncs, de pagament. I això, entenem nosaltres que és, si més no, i per si mateix, una mala notícia.

Jo, el que sí que li demano és, en tot cas, senyor conseller –i en això ens tindrà al seu costat–, que es dissenyi, que s'arbitri una política de futur, no només conjuntural, pel que fa, per exemple, al rebaix dels peatges de Mollet, o de Sant Cugat, o de Martorell, que lamentem que encara no s'hagi arribat a un acord, però el que demanem nosaltres és que es vagi molt més enllà d'unes negociacions concretes i conjunturals; que es tingui una visió global del país pel que fa al tema dels peatges, amb una idea molt clara, que és que no només els catalans hem de pagar el cost que representa tenir vies, podríem dir, a nivell europeu.

Per acabar, només hi ha un tema que m'ha preocupat, podríem dir, puntualment o especialment. En el seu repàs històric ha dit que Madrid, a diferència de Barcelona, «per motius obvis» –suposo que es referia, diguem, a la realitat democràtica, o poc democràtica, d'aquell moment, la realitat política d'aquell moment–, que per motius obvis, doncs, Madrid és el que té la situació que té. Jo també, en tot cas, li demanaria, fent una altra comparança, si vostè em pot dir qualsevol país del món que a finals del segle XX, en ple procés d'integració europea, permet que, de dues ciutats, una, tingui les entrades d'accés, les importants i les no tan importants, totes, lliures de pagament, i, en canvi, n'hi hagi una altra que, almenys pel que fa a les entrades importants, en un moment o altre d'algun tram de població, tingui totes les entrades i sortides de pagament, com és Barcelona.

Jo diria que la realitat canta, que no ajuda precisament massa el fet d'anunciar nous peatges a Catalunya, i, en tot cas, el que s'hauria de fer és, senzillament, el que se li ha demanat: és manifestar una voluntat clara i de futur d'intentar corregir la discriminació que per a Catalunya representa aquesta concentració tan elevada de peatges, en primer terme, i en segon terme, incorporar el fet, el gravamen dels peatges de per si en el sistema de finançament de la Generalitat. No pot ser que almenys no tinguem un benefici alternatiu –«benefici» entre cometes– a aquest cost i a aquest llast tan greu i tan elevat com són els peatges a Catalunya.

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, permetin-me dir que aquesta política l'estem portant ja, no? Li'n donaré algun exemple. Per primera vegada –per primera vegada–, l'Estat espanyol treurà una concessió d'una autopista –crec que és Madrid - Gualajara– de peatge, eh?, per primera vegada. I és lògic que jo, quan parlava de motius obvis, és perquè jo mateix, com vostè, no esperàvem gaire res de bo del règim que estava governant Espanya els anys setanta, o sei-

xanta, o abans, per desgràcia de tots plegats. Per tant, aquesta era..., els «motius obvis».

Jo crec que ho estem corregint, perquè paral·lelament a Barcelona, doncs, per exemple, el Govern de la Generalitat ha construït l'A-16, almenys fins a Castelldefels, i fins al barri de les Botigues, de Sitges, gratuïta, que és un accés a Barcelona. En aquests moments s'està construint..., el Ministerio de Fomento potser no va massa de pressa, i hem de mirar que hi vagi més, no?, però està construint l'autovia del Baix Llobregat, entre Martorell i Barcelona, que no deixa de ser, doncs, una fórmula que permetrà que les persones que vinguin a les comarques centrals o de Lleida no hagin de pagar peatge, eh? I des del punt de vista de l'altre accés, doncs, hi ha la pota nord, que també és una via lliure... I jo crec que tot això són tendències a aquest equilibri. La situació de partida segurament era que tot, a Madrid, estava d'una manera, i a Barcelona, al contrari. S'ha corregit, no totalment, com ens agradaria, però sí que s'ha anat corregint, i la tendència és, diguem-ne, positiva per a nosaltres en els dos sentits: Madrid ja comença a fer vies de peatge, aquí deixem de fer-ne a les proximitats de Barcelona, i l'únic que fem és acabar de tancar itineraris.

No s'alarmi, senyor... És a dir, jo li he dit això d'aquestes vies, primer de tot, perquè jo crec que vostè ja ho coneixia, que la prolongació de l'A-19 està ja concedida; vostè també coneixia que hi ha un acord de la gent de Blanes, de Lloret i de Tossa, diguem-ne, amb acords unànimes dels municipis, per demanar aquesta via, encara que sigui de peatge –i, per tant, jo crec que hi estan d'acord–, i vostè crec que també coneix que una comissió política i cívica de ciutadans de la Garrotxa i d'Osona, pel cap baix –també de l'Alt Empordà–, doncs, ha manifestat que, encara que hi hagi un peatge tou –tou, que serà molt tou–, ells prefereixen el túnel de Bracons que no pas que no es pugui fer fins d'aquí a una colla d'anys. Jo, com a olotí i garrotxí, comparteixo, evidentment, aquesta opinió.

Per tant, jo penso que el marc aquest està acabat, està acabat per a una bona colla d'anys, i ara nosaltres hem de concentrar els nostres esforços en aquesta política de racionalització. Reclamant més inversions de l'Estat? Sí, senyor, té tota la raó. a vegades, els senyors diputats del PP de Catalunya s'enfaden, em fan crícs, perquè jo poso de manifest allò que fa falta al nostre país. Ho seguiré fent. I jo penso que ells, cordialment, sabran que s'han d'enfadar amb mi, però que saben que a ells també els toca aquesta obligació de demanar moltes més inversions de l'Estat a Catalunya. I, per tant, jo ho seguiré fent amb tot l'èmfasi, amb tot el vigor, i estic segur que també amb alguns resultats, no?

Jo penso que, en aquests moments, aquest percentatge tan desitjat que s'invertís a Catalunya..., vostè demana el 15%, però nosaltres generem el 20% del PIB, i paguem el 25% dels impostos. Doncs, jo crec que no ens hem de quedar amb la reclamació del 15. Bé, jo penso que l'hem de seguir mantenint, i estic segur que també en això, doncs, ens trobarem que hi haurà gent que voldran entendre aquesta argumentació, i d'altra banda, estic segur que anem per aconseguir aquesta línia.

Finalment, dir-li una cosa, també: home, no em digui que la Generalitat, fora de l'eix transversal no ha fet res més; jo crec que hem fet bastantes altres coses, i n'estem fent, en la línia de poder completar aquesta xarxa. Jo ara aquí no vull fer tota la..., dir-li de correguda totes les obres que nosaltres estem tirant endavant, però només li'n diré una que ha entrat ja en servei, que és el desdoblament d'un tram difícil, que és el de l'Alou, de Santa Cristina d'Aro; o que ara iniciarem el desdoblament de Roses a Figueres; o que farem la variant de Súria; o tantes i tantes altres obres que jo li podria dir i que segurament els ciutadans de Catalunya saben que es van fent. Jo només vull dir-li que aquest any es licitaran obres a Catalunya, en carreteres, per valor de 25.000 milions de pessetes, que és una xifra realment substancial i que permet anar avançant.

També li diré que és obvi que el meu desig com a ciutadà, i també com a conseller d'Obres Públiques, seria que, en comptes de 25, en fossin alguns més, però, si nosaltres podem mantenir aquest ritme inversor durant uns quants anys, crec que farem una bona feina, sobre tot en la línia que, si l'Estat compleix els seus compromisos amb Catalunya, si no fem més vies de peatge i si la Generalitat pot anar fent aquest objectiu d'invertir-hi força, jo crec que d'aquí a uns anys, ja, aquest tipus d'interpellació seva ja no tindrà sentit, perquè ja hauré aconseguit la racionalització de la política de peatges.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Obrim ara el capítol de preguntes. En primer lloc, les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el model i el calendari d'implantació del desplegament territorial de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

La primera pregunta és sobre el model i el calendari d'implantació del desplegament territorial de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per substanciar la pregunta, el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, senyor Pujol, quin és actualment el model i el calendari d'implantació, organització i desplegament dels Mossos d'Esquadra? *(Pausa.)*

El president

Sense control de temps, repeteixi la pregunta, si us plau.

El Sr. Ridao i Martín

Se sent? Sí? Li preguntava, senyor Pujol, quin és actualment el model i el calendari d'implantació, organització i desplegament dels Mossos d'Esquadra?

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Sí, dispensi que abans no he seguit la seva pregunta. Bé, hi ha, doncs, que l'any 98 hi ha previst el desplegament al Berguedà, a l'Alt Urgell, al Solsonès, a la Noguera... –podria donar-se el cas que la Noguera es retardés a l'any que ve, per raons que no són pròpies dels Mossos d'Esquadra, però podria ser–, l'Urgell i la Segarra. Berguedà, Alt Urgell, Solsonès, Urgell i Segarra, i probablement la Noguera, a part del trànsit de carreteres que s'acaba de fer. L'any que ve: el Segrià, el Pla d'Urgell, les Garrigues, la Vall d'Aran, el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça, i la Noguera, eventualment, si no es fes aquest any. I, per tant, es tancaria el desplegament de substitució a totes les comarques de Lleida. I, a més, també s'assumiran les funcions de control del trànsit a totes les terres de Lleida. I, finalment, l'any 2000 no hi hauria desplegament territorial; el que hi hauria és l'assumpció de les funcions del model de trànsit a tot Catalunya, o sigui, també a Tarragona i a Barcelona. Bé, aquest és el pla que hi ha d'aquí a l'any 2000.

De cara a l'any 2001 i als anys posteriors, en aquests moments ens estem replantejant, estem rediscutint, estem tornant a analitzar si el pla que hi havia inicialment i que continuava per Tarragona i finalment acabava a la província de Barcelona i a la ciutat de Barcelona, no convindria alterar-lo una mica, en el sentit d'alternar el desplegament a comarques tarragonines i comarques barcelonines. Però, en fi, això és una cosa que en aquests moments se'n parla, ho estudiem, i que, en tot cas, aquest Parlament ja en seria informat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, acabem de culminar positivament una etapa del desplegament dels Mossos amb la consecució del trànsit, una de les constants en l'acció de tots, i especialment també del nostre Grup com a un dels principals impulsors des de l'any 80, per convertir la Generalitat en autoritat única en matèria de seguretat i d'ordre públic. Un traspàs enfosquit, però, per la fanfàrria i l'autobombo amb què vostès ho han celebrat, amb la mateixa intencionalitat electoralista a què ens tenen acostumats des que vostès van anunciar l'avançament electoral.

Tanmateix, senyor Pujol, ens mostrem molt més preocupats per alguns interrogants sobre el nostre model policial de substitució. La Guàrdia Civil, vostè ho sap, ha avançat la seva intenció de mantenir, al final del desplegament previst per al 2006, el 65% dels seus efectius, un 80% més del necessari per a les seves funcions, que és el 15%. Una desproporció que, per exemple, anirà a reforçar –posem-nos a tremolar– els seus serveis d'informació, que només a Tarragona, sense desplegament, han passat de vuit a trenta-vuit agents, i no volem ni imaginar què pot arribar a passar a Girona o, demà, a Barcelona. I un aperitiu de l'habitual presència del tricorni al nostre paisatge són les vint-i-sis casernes –vint-i-sis– que es mantenen obertes a Girona. I això pot fer, d'aquest, un model, senyor Pujol, d'efectes cosmètics immediats, i especialment si no es reforma la Llei de cossos que vostès van pactar incomprendiblement l'any 86 amb el PSOE, i que redueix la policia autonòmica a un paper de mera comparsa, i si no es recupera en matèries com la lluita antiterrorista o el crim organitzat a què vostès han renunciat de manera absurda.

I ara, a més, algunes informacions –vostè ho ha dit– contradictòries entre Governació i Presidència anuncien canvis en la planificació del desplegament territorial i l'avançament del calendari per a fer presents els Mossos l'any 2000, sis anys abans del previst, a Barcelona i la seva regió. I ens preguntem amb quins efectius i comandaments pensen fer-ho, si amb els actuals set-cents o vuit-cents l'any no és possible. O és que anem, senyor Pujol, cap a una policia d'alluvió, que abaixa els requisits d'accés i d'exigència acadèmica? Que incorpori més agents i comandaments procedents de la Policia estatal, Guàrdia Civil i del camp de la seguretat privada, posposant els objectius de cohesió social i cultural? Haurem de repetir, senyor Pujol, una vegada més, l'operació Sansó? Què és prioritari per vostè: l'objectiu de qualitat del servei o un model de seguretat de fireta, maquillat, incomplet i precipitat? Els seus errors, senyor Pujol, els podem pagar tots plegats molt cars.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Vejam, en primer lloc, aquest matí hi ha hagut una interpellació al conseller de Governació, que ha contestat i ha contestat igual que jo –tinc aquí la nota del que ha dit– i, per tant, no hi ha contradiccions entre Presidència i Governació. Primer punt.

Segon punt: miri, d'autobombo, cap; el que passa és que aquest traspàs tampoc no es podia fer a les sis del matí i d'amagat i clandestinament i com si fos pecat fer-ho. D'autobombo..., ja sé que vostès, excepte algun element del seu partit que no va..., van donar ordre de no venir a l'acte de traspàs d'una cosa tan important com una competència de trànsit i que un partit nacionalista com vostès jo crec que hauria hagut de calibrar precisament d'una manera especialment positiva; però, d'autobombo, els que hi eren... –i aquí hi ha unes quantes persones de diversos partits que hi eren–, no n'hi va haver cap. El que passa és que –ho repeteixo– tampoc es tractava de fer-lo d'amagat i, diguem-ne, clandestinament, no?

Jo crec que la retirada de la Guàrdia Civil, que és una cosa en la qual no podem influir d'una manera tan decisiva com en el desplegament dels Mossos d'Esquadra, de tota manera es va fent. Vostè parla de vint-i-sis casernes, però només en els últims sis mesos se n'han tancat trenta-cinc, a la mateixa demarcació que vostè diu, i abans se n'havien tancat una pila, també a la mateixa demarcació de les comarques gironines.

I quant a això de la nostra actuació tan incomprendible que vostè diu, jo li vull fer notar una cosa ara que no ens sent ningú: i és que, realment, segons com haguéssim volgut interpretar l'Estatut d'autonomia –i aleshores se'ns podria culpar de no haver-ho fet prou bé en el seu moment–, podria haver-se donat el cas que haguéssim tingut un model policial no tan complet com el que, malgrat tot, ara tindrem. O sigui que em fa l'efecte que quant a l'actuació del Govern de la Generalitat d'aquests últims mesos...

El president

Senyor president, ha acabat el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions en relació amb l'escola pública de Catalunya

La segona pregunta al president de la Generalitat de Catalunya és sobre les previsions en relació amb l'escola pública de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el procés de matriculació ha desvetllat greus problemes en l'escola pública a Catalunya. La comunitat educativa en alguns moments li ha fet saber, a vostè i al conseller d'Ensenyament, que hi ha problemes en el model educatiu que s'està aplicant, però vostès –el conseller d'Ensenyament i vostè– creuen que l'escola pública de Catalunya va bé i no té cap problema. Ara que no ens sent ningú, m'agradaria saber, senyor president, si pensen fer alguna cosa per arreglar aquests problemes que ha desvetllat amb tanta rotunditat el procés de matriculació.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo l'únic que li puc dir és que el Govern de la Generalitat s'ha proposat aplicar més que ningú la LOGSE, aplicar-la amb un nivell màxim de qualitat i amb un nivell màxim també del que en podríem dir el seu abast quantitatiu, i això –i ho repeteixo– amb un nivell molt superior al de cap altra comunitat autònoma a nivell de l'Estat o per part, tampoc, del Ministeri. I les dades, totes les ràtios que hem donat aquests dies, i que són incontestables perquè es poden anar a comprovar, doncs, diuen que precisament l'escola pública a Catalunya ha evolucionat d'una manera molt positiva i, evidentment, en molts aspectes està millor que l'escola privada.

El president

Té la paraula per repreguntar, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Si tot el que vostè diu fos veritat, hauríem d'estar d'acord amb vostè i s'hauria acabat el meu torn de preguntes. Però resulta que en la liquidació del pressupost de 1997, vostès han pagat per concerts educatius amb les escoles privades concertades 17.000 milions de pessetes més dels que havien pressupostat. I resulta també que en el compliment del Pla de construccions escolars, que es va votar en aquest Parlament i que vam pactar, vostès porten un endarreriment de 13.000 milions de pessetes. De tal manera que ni quantitativament ni qualitativament no és veritat que es compleixin aquests objectius que vostè assenyalava.

Més aviat el contrari: estan passant coses greus a l'escola pública catalana i vostès estan primant una manera de concertar amb determinades escoles privades que és negativa per al bon funcionament de l'escola pública a Catalunya. Per molts motius: perquè concerten amb escoles que només tenen una sola línia i que no poden oferir els crèdits variables; perquè concerten amb escoles que incompleixen la LODE pel que fa a la gratuïtat i la no-discriminació; perquè concerten amb escoles que no resolen cap problema de matriculació; perquè no sancionen aquelles escoles que no compleixen aquests principis de gratuïtat i no-discriminació; perquè

concerten amb escoles que practiquen la discriminació per raó de sexe, i hi ha noms i llistes d'aquestes escoles i nombre d'escoles amb les quals concerten i cap a les quals deriven la matriculació d'alumnes desproveint l'escola pública de Catalunya dels alumnes que hi haurien d'anar.

Hi ha escoles privades concertades que eludeixen el compromís i l'obligació de rebre alumnes conflictius, o alumnes marginals, o alumnes amb una situació d'insuficiència cultural objectiva...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres, vostè ens diu que segons els pressupostos hem invertit 13.300 milions menys de pessetes, però si vostè segueix analitzant els números de la Generalitat, veurà que al mateix temps GISA ha invertit 18.000 milions més, o sia que n'ha invertit 4.700 més dels que estaven previstos inicialment, el que passa és que s'han fet a través de GISA, i aquestes són unes dades que no figuren en els pressupostos ni en la liquidació del pressupost. Però vostè les pot comprovar, aquestes dades, perquè pot comprovar a veure quin ha estat l'encàrrec del Govern a GISA i quins són els contractes o adjudicacions que s'han fet, i pot anar a veure els edificis, naturalment. I a més, li he de dir que ara estem estudiant una nova tongada d'encàrrecs, concretament a GISA.

Vàrem haver de rectificar en un moment determinat les dades que..., la previsió que s'havia fet de pagament a les escoles concertades per dos motius: per l'aplicació accelerada que ha agafat l'ESO i, després, per problemes d'analogia retributiva. Però tot i així –li ho repeteixo–, això no afecta gens ni mica la construcció d'equipaments: 18.000 milions de més en comptes dels 13.300 de menys que vostè em deia. Això ho pot comprovar.

Per altra banda, li he de dir que la contribució que la Generalitat fa per alumne, si considerem que és de 100 per al privat, és de 240 o de 250 en l'ensenyament públic, sense comptar inversions, és a dir, sense que haguem de construir cap escola ni haguem de comprar cap laboratori, cap microscopi o el que sigui.

I li he de dir que si ara desaparegués l'escola concertada a nosaltres ens costaria això uns 100.000 milions de pessetes més a l'any, a part del preu que –per una sola vegada, això sí– hauríem de pagar per les expropiacions.

Per altra banda, la LOGSE que vostès van votar –i nosaltres també– preveu que hi hagi ensenyament concertat, privat concertat, que d'altra banda no escandalitza ningú, perquè si mira *La Vanguardia* del dia 17 de gener d'aquest any veurà que el senyor Serra diu que si hagués de portar una criatura a l'escola, doncs li era igual portar-la a la privada que a la pública, i que de segur la portaria als Escolapis, que naturalment... –ho diu ell, ho diu ell. Vol dir, per tant, que aquesta és una

5452

política que hem de fer. Tot i així, el resultat és que les dades són molt millors en l'escola pública...

El president

Senyor president, lamento dir-li que ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència de Catalunya a l'Expo de Lisboa

La tercera pregunta, formulada pel Grup Mixt, sobre la presència de Catalunya a l'Expo de Lisboa... (*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per al bon ordre d'aquest Ple.

Té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, segons informacions facilitades la setmana passada, la presència estable de Catalunya a l'Expo de Lisboa es limitarà al concurs d'una hostessa, que repartirà informació gràfica de Catalunya, i d'uns cartells publicitaris en el pavelló espanyol. Pel que fa a la presència, podríem dir, mòbil, el nostre país, com d'altres comunitats autònomes, organitzarà una Setmana Catalana, del 25 al 31 de maig, amb la gastronomia i la música com a principals arguments.

És a partir d'aquesta informació que li demanem, senyor president, si creu que la presència de Catalunya a l'Exposició Universal de Lisboa és adequada i suficient.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, si no és que fem un gran esforç econòmic, aquesta presència –que no és ben bé la que vostè diu, sinó que és bastant més important, malgrat tot– és la que podem tenir, perquè l'Exposició de Lisboa ha previst només pavellons temàtics i pavellons per estats. I hauríem de fer alguna cosa molt i molt complicada, al marge de l'Exposició –al marge de l'Exposició–, i amb els problemes que això comporta, per poder-hi tenir més presència.

Ara, de tota manera, el que hi farem no és només tenir-hi una hostessa: hi hauran una sèrie d'actuacions del Teatre Lliure, dels Comediants, de la Fura dels Baus; hi haurà també gastronomia, indubtablement; hi haurà un

recital d'en Raimon..., hi hauran tota una sèrie d'activitats de caràcter cultural, importants, i que de fet han rebut ja en aquests moments, doncs, fins i tot, algunes d'elles, el compromís d'assistència per part d'altres personalitats culturals i polítiques, començant, per exemple, per l'expresident Mario Soares. O sigui que serà una presència que no passarà desapercibuda, però que, evidentment, s'ha fet amb unes certes limitacions polítiques i pressupostàries, que ens han dut a fer una presència que serà digna, que farà que Catalunya hi sigui ben present, però no, potser, amb tot, diguem-ne, l'esclat que voldríem.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

L'Exposició Universal 1998, de Lisboa, té prevista l'assistència d'uns vuit milions de persones, esdeveniment que serà seguit per la major part de televisions mundials, així com per la resta de mitjans de comunicació. Estem, per tant, davant d'un esdeveniment mundial de primer ordre, que, per al tema que ens interessa, és a dir, la possibilitat de donar a conèixer la singularitat nacional, les potencialitats de l'economia o la cultura pròpia, significa un marc únic.

És per la transcendència d'aquesta cita internacional que no acabem d'entendre la minúscula i temporal representació institucional catalana. Incomprensió que es multiplica si es té en compte el paper que CiU fa a Madrid, que recordem que havia de ser clau per a Catalunya. Bé, doncs, per què si CiU manté i col·labora amb el Govern del PP, fins i tot quan aquest –com per exemple, aquests dies– intenta rendibilitzar al màxim el sentiment antinacionalista, no s'és capaç d'aconseguir un espai digne per a la nostra presència, o ni tan sols per als continguts del pavelló espanyol, que els continguts siguin respectuosos amb la realitat plurinacional de l'Estat?

Miri, a l'Expo de Sevilla, almenys hi érem, tot i que s'ha de recordar que la migradesa del nostre estand va portar el reputat humor andalús a posar-li el sobrenom d'«el enano», és a dir, «el nan», però és que ara, si ens posen un sobrenom, serà el d'«o invisible», «l'invisible».

També es fa difícil comprendre aquesta minsa aportació catalana a l'Expo de Lisboa, si es constata la fluïda relació que tenen Catalunya i Portugal. No en va Portugal és el destí de l'11,1% de les exportacions europees de Catalunya, i ocupa el quart lloc dels països de la Unió Europea.

I per últim, seria incompleta i injusta aquesta argumentació, si no recordéssim també que la representació amb pavelló propi es reserva exclusivament als estats sobirans, fet aquest que, certament, limita les nostres possibilitats inicials, i és una limitació que, alhora, esperona el nostre Grup a reiterar els nostres plantejaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Morera i Tanyà

...i a escenificar la nostra reivindicació amb un eslògan...

El president

Ha exhaurit el seu temps, ha acabat el seu temps... (*Remor de veus.*)

El Sr. Morera i Tanyà

...«L'autonomia que ens cal...

El president

Ha acabat...

El Sr. Morera i Tanyà

...és la de Portugal.»

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, miri, Convergència i Unió intenta ser important a Catalunya, i decisiva a Catalunya, i, fins i tot, si pot ser, decisiva a nivell de l'Estat. Però no pot ser decisiva a Portugal (*rialles*). Això vostè ja ho veu, no? I aquest tema de l'Expo passa a Portugal, no passa aquí. I les normes són les normes, i no ens en podem escapar, si no és que ens haguéssim gastat, pel cap baix, 2.000 milions de pessetes. Ho podríem fer, gastar-nos pel cap baix 2.000 milions de pessetes, però no els tenim per gastar-nos-els per a això, no els tenim per a això, els hem de dedicar a altres coses...

Per altra banda, li puc ben assegurar que la presència política de la Generalitat i de Catalunya i el coneixement de Catalunya a Portugal són prou importants. Només cal llegir la premsa portuguesa d'aquests dies; el *Diário de Notícias*, per exemple, diari de Lisboa. O bé, per exemple, que li digui que jo demà –demà, precisament–, doncs, he d'anar a Oporto. I, concretament, hi he d'anar, per què?, no? Vull dir –no somriuin–, és que estar present vol dir... Escoltin, per parlar de determinats problemes de política portuguesa, en aquest cas de cara al referèndum sobre l'autonomia o no-autonomia a Portugal, qui ha de venir? Doncs, la Generalitat de Catalunya. I hem d'anar a Oporto, i hem d'anar a Lisboa, etcètera.

Per tant, aquesta presència, no dubti que l'aconseguim. Ara, de cara a aquesta Exposició, que ja m'hauria agradat –per molts motius, que seria llarg d'explicar, perquè jo, tothom sap que sóc un occitanista, o, si no ho saben, ho saben ara (*rialles*)–, doncs, bé, m'hauria agradat, però, 2.000 milions llargs per a això, no els hi podríem dedicar.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera oportú matisar les crítiques fetes al Defensor del Poble per no comptar amb el Síndic de Greuges a l'hora de redactar l'informe relatiu a la Llei de política lingüística

La següent pregunta, formulada pel Grup Popular, és si considera oportú matisar les crítiques fetes al Defensor del Poble per no comptar amb el Síndic de Greuges a l'hora de redactar l'informe relatiu a la Llei de política lingüística. Formulada, com he dit pel Grup Popular, té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Curto. (*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau. No comenci fins que guardi silenci l'hemicicle. (*Pausa.*)

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, tot sembla indicar que, en virtut de les gestions i de la mediació del Síndic de Greuges, lo Defensor del Pueblo va decidir no interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de política lingüística. És a dir, senyor president, lo Defensor del Pueblo ha comptat i ha respectat lo valor institucional que representa el Síndic de Greuges, en una decisió extraordinàriament important –li estic parlant del 8 d'abril.

Com sigui que el president de la Generalitat coneixia perfectament estes gestions del Síndic i coneixia la disposició, la predisposició positiva del Defensor del Pueblo, com és possible i en virtut de què el president de la Generalitat lo dia 29 d'abril no es va ajustar a la realitat estricta d'estos esdeveniments, i més encara davant del que representa el Parlament de Catalunya? Per consegüent, la pregunta consisteix a preguntar-li, si se'm permet l'expressió, si ha de rectificar o ha de matisar lo president aquelles expressions formulades al Ple passat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com és possible...? Com és possible que vostè no hagi llegit el diari d'avui? I, si l'hagués llegit, no hauria pogut fer la pregunta de la manera que ara l'acaba de fer, si s'hagués llegit les declaracions del Defensor del Poble. Però, bé, ja el llegirà després. Jo també, a vegades, el lleigeixo a la nit.

Miri, jo vaig veure el Defensor del Poble ahir i hi he parlat un parell de cops per telèfon, he contestat oficialment, per escrit i de paraula; havia enviat el text de la meva intervenció aquí al Defensor del Poble, i en cap moment a mi se'm va queixar, i ahir tampoc. I ell, evidentment, coneix millor com han anat les coses, millor que vostè, evidentment, fins i tot millor que jo, però no hi ha hagut cap queixa contra la Generalitat ni contra mi.

5454

Nosaltres, en tot cas, el que li vaig dir al Defensor del Poble, per qui sento un gran respecte institucional i, a més, sento molt, molt –per raons que ara no he d'explicar– respecte personal, nosaltres no canviarem la Llei. El que sí que farem serà aplicar-la amb extrema escrupolositat, cosa que pensàvem fer, però l'extremarem encara més. I el Defensor del Poble i jo estarem en contacte –cosa que a ell li és fàcil, i a mi també, per raons personals– sempre que calgui, per seguir el tema ben de prop.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president, lo que diem los polítics als diaris és més important, però incomparablement molt més important és lo que manifestem a les sessions del Parlament de Catalunya.

Lo que és important del seu discurs, senyor president, hauria de ser aquell que consistix a evitar la falta d'homogeneïtat en lo missatge sobre la consideració que mereixen tant los castellanoparlants com los catalanoparlants.

Però el fons del problema avui no és lo català o el castellà, perquè, si totes les gestions del Síndic amb lo Defensor del Pueblo van quedar tancades lo dia 8 d'abril, lo 29 d'abril, és a dir, vint-i-un dies després, lo president de la Generalitat no va dubtar a expressar davant d'este Parlament unes fortes crítiques al Defensor del Pueblo, perquè va dir que no va comptar amb lo Síndic de Greuges. Com resulta que el president de la Generalitat coneixia perfectament totes les gestions entre Síndic i Defensor, i en virtut, senyor president, que ni tan sols ha volgut matisar estes expressions, l'essència de la nostra pregunta se fonamenta en una advertència i en una queixa formal al president de la Generalitat, perquè, en consciència, creu este diputat, senyor president, que vostè va faltar a la veritat en la sessió, en l'última sessió plenària del Parlament de Catalunya, i encara li queda temps, en esta pregunta oral, senyor president, per a rectificar o matisar lo sentit autèntic de les seues expressions.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, vista la seva insistència –perquè jo preferiria no haver-ho de fer, tot i que estic facultat pel Síndic de Greuges–, vull dir-li que, amb posterioritat a tot això, jo he tingut notícia d'unes cartes. Li llegiré uns paràgrafs, i, si la vol més extensa, la demana al Síndic de Greuges.

2 d'abril de 1998: «He estado esperando hasta el último momento que me convocaras para que de esta manera el Síndic de Greuges de Cataluña te pudiera exponer su

punto de vista y su opinión sobre el asunto.» Més endavant: «...porque tenía la esperanza de que me convocaras para hablar y darte mi opinión sobre la cuestión y porque me ha sorprendido y afectado», que no ho fes, vol dir. Després segueix dient que «Los principios de lealtad institucional y de información recíproca entiendo que obligaban a esta consulta previa», etcètera. Si vol més detalls, demana després la carta a..., en fi, al Síndic.

Carta del 22 d'abril, quinze dies després de la sentència, parla, ell demana, el Síndic, una cosa que, per cert, ahir el Defensor del Poble també va dir que no es creia obligat a fer-ho, m'ho va dir amb tota la cordialitat que el caracteritza, però ho va dir. «El mismo ordenamiento jurídico invocado por vuestra excelencia a través de otros de sus elementos, el Estatuto de autonomía de Cataluña y la Ley de Cataluña 14/84, del 20 de marzo, me atribuye como Síndic de Greuges la defensa de los mismos derechos y libertades que eventualmente podrían verse afectados en la aplicación de la Ley 1/1998, por la acción del Gobierno y de la Administración que esté...» Segueix. I, com que no tinc més temps, acaba aquest paràgraf: «A la vista del contenido de dicho acuerdo, me permito solicitar de vuestra excelencia que la defensa de los derechos de los ciudadanos que eventualmente podrían verse afectados por la aplicación de la Ley de política lingüística, se efectúe en el marco del mencionado acuerdo y de conformidad con su articulado y los principios generales que lo informan.»

Bé, el Defensor del Poble, amb perfecte dret, suposo..., no entraré ara en aquest tema, però, en tot cas, lamentant-ho...

El president

Senyor president, ha acabat el temps. Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que la política d'habitatge ha tingut en la ciutat de Barcelona

La següent pregunta, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és sobre la incidència que la política d'habitatge ha tingut en la ciutat de Barcelona. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, senyor president. La qüestió de l'habitatge és una de les preocupacions principals per part d'una bona part de la nostra ciutadania, sobretot per part dels joves que volen casar-se i constituir una família, i també per part de moltes famílies que no poden accedir als habitatges normals del mercat. Tenir un habitatge o rehabilitar-lo és una aspiració de molta gent.

Durant els darrers deu anys, el Govern que presidiu ha fet inversions importants en aquest àmbit, a l'empara dels plans d'habitatge que s'han concertat amb l'Estat,

i especialment en el Pla darrer, de 1992-1997, pactat primer amb el PSOE i després amb el Partit Popular.

Però, molt honorable president de la Generalitat, sovint sentim opinions en el sentit que la ciutat de Barcelona, el nostre cap i casal, ha quedat parcialment marginada d'aquestes intervencions. Per poder aclarir aquesta situació, us preguntem, concretament: quina incidència ha tingut el darrer Pla d'habitatge per a les persones que viuen a Barcelona? Es pot quantificar i es pot valorar la realitat dels ajuts que s'han fet?

Gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Durant aquests últims anys, el Govern de la Generalitat ha mirat de fer un esforç en aquest camp de l'habitatge, no? Perquè, és clar, sortim de la base que –vostè es referia als joves– un jove queda definitivament, per dir-ho així, incorporat a la vida i a la societat quan té dues coses, no?, que són feina i casa, feina i habitatge.

No és cert que no hi hagi hagut atenció, concretament, pel que fa referència a la ciutat de Barcelona. La ciutat de Barcelona és –per tothom: pel mateix Ajuntament de la ciutat, i pel Govern de Catalunya– una ciutat que té certes dificultats suplementàries, per raons de sòl, etcètera, que no hem d'imputar a ningú, però és així. Ara, tot i així, li vull fer notar el següent.

Del 92 al 97, concretament, per exemple, en una de les modalitats, que és la modalitat preu taxat, pel que fa als ajuts, s'ha ajudat 10.032 famílies, per un total de 5.718 milions de pessetes.

Pel que fa a la promoció pública, s'han fet 2.294 habitatges, amb un total d'inversió de 19.000 milions de pessetes, dels quals 700, sigui dit de passada –i molt d'acord amb l'Ajuntament, que té interès que aquesta part de la ciutat sigui especialment atesa–, 700 a Ciutat Vella.

Pel que fa rehabilitació, cal distingir –ajuts a rehabilitació– entre la rehabilitació genèrica i la rehabilitació per patologies. A genèrica s'han dedicat 13.800 milions, dels quals, per cert, 6.400 també a Ciutat Vella –en cinc anys, no del 92 al 97, més curt, en cinc anys, i a més d'una manera creixent: la prova és que el 97 s'hi han dedicat, per al 97 sol, 5.000 milions, o sia el 40% de tot el que s'havia dedicat en cinc anys–; per patologies, en canvi, cada any, més o menys..., és a dir, entre 1.500 i 1.800 habitatges han estat objecte de reparació –de vegades molt profunda– pel que fa a la patologia. O sigui que entre les dues línies, la genèrica i la per patologies, s'ha actuat sobre 21.363 habitatges, que a vegades ha volgut dir tirar a terra tot un bloc –per exemple al barri de la Pau, posem per cas, el més típic– i tornar-los a fer nous.

I ara estem acabant de posar a punt al nou Pla d'habitatge, per al 98-2000, amb el qual es pretén reforçar l'habitatge a la ciutat de Barcelona, perquè sabem que

és preocupació de tots –de l'Ajuntament, del Govern de la Generalitat, de la societat barcelonina i catalana– el fet que hi ha una pèrdua d'habitants a Barcelona, que no és anormal, en el sentit..., com a fet, però que ho és per la magnitud, per la quantitat i per la seva acceleració.

Ara, bé, a part d'això, a nivell d'Estat, Convergència i Unió ha mirat, doncs, de pressionar per tal que hi hagués una política adequada de suport a l'habitatge. En les discussions que hi ha hagut últimament per veure com s'havia de fer finalment la reforma de l'IRPF, ja des del primer moment vàrem advertir, com a condició *sine qua non*, perquè hi poguéssim donar suport, una de les condicions *sine qua non*, que es respectés la política de suport a l'habitatge. I..., bé, aquesta és la situació que hi ha, i seguirem treballant-hi, perquè –repeteixo– per tothom...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Bé.

El president

El senyor Ferran renuncia a repreguntar... (Pausa.) Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les quantitats de les inversions fetes pel Govern de l'Estat a Catalunya durant el 1997 i les previstes per al 1998

Passarem ara a la darrera de les preguntes d'aquesta tarda al molt honorable senyor president, pregunta formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre com valora les quantitats de les inversions fetes pel Govern de l'Estat a Catalunya durant el 1997 i les preceptives per al 1998: per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, el 4 de juny del 97 jo li vaig preguntar en quant valoraven vostès les inversions de l'Estat compromeses via extrapressupostària, tal com vostès varen pactar, retirant esmenes del pressupost del 97, el novembre del 96. Vostè em va contestar que m'ho respondria a final d'any. Ara li ho torno a preguntar, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No sabia contestar-li exactament pel que són vies..., a través de quines esmenes. El que li puc dir és el que, segons les dades oficials, va representar de percentat-

5456

ge la inversió de l'Estat a Catalunya l'any passat, que ens deixa insatisfets: l'11,04. El que passa és que és la segona vegada, des d'*in saecula saeculorum*, des del començament del món, que passem de l'11%; n'havíem passat l'any 95, després d'un *forcing* molt gros, que havia durat dos o tres anys, amb el Govern socialista, i després mai no hi havíem arribat, ni a l'època dels Jocs Olímpics.

Per tant, sense donar-nos gens per satisfets –no n'estem, i ho diem ben clarament, i estem més esperançats en l'any que ve–, concretament el que es va fer l'any passat representarà l'11,04%. Val a dir que una de les coses que ho va dificultar és que en el Departament..., en el Ministeri de Política Territorial i Obres Públiques, hi faltaven molts projectes, de moltes coses que estaven anunciades no hi havia el projecte fet.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, vostè se'm va enfadar quan jo li vaig citar les paraules del senyor Folgado, que deia que serien zero. Van ser el 2%. De 17.000 i escaig milions pactats, 250 milions.

Vostè em va dir: «Jo poso l'accent en una sèrie d'obres». Ho recorda? –depuradora del Baix Llobregat, etcètera, etcètera. Zero, zero, zero, zero. Vol que li ho llegeixi...? No tinc temps.

Enguany, han aprovat un pressupost que retalla 12,5% aquelles quantitats. Els contractistes de Catalunya ja sap el que diuen, no? Sap el que diuen els ciutadans, quan es troben determinades estrangulacions, o comarques abandonades per transport públic, etcètera? Sap què diuen els economistes, sobre això? Són mancances reals per al país, per a la seva economia i per al benestar.

Falses polèmiques, en poden encetar vostès dos sobre el Defensor del Pueblo, i continuarem. I es fan favor mutu. Perquè així acontenten els electorats mutus. Però anem no a les paraules, sinó a la realitat. (*Remor de veus.*) No fan junts, vostès, retallades d'inversions de prop de 400.000 milions de pessetes? No fan junts, vostès, una «Ley de abono total», que significa un autèntic atemptat a l'economia, quan deixen per al pagament final, encarint les obres? No fan junts, vostès, el trencament de la publicitat fiscal, o defensar oligopolis, com el del gas natural, i altres coses que podria dir, molt importants? I no poden fer junts..., o vostè no pot aconseguir d'ells que compleixin fins i tot els compromisos d'inversions tan importants per a Catalunya? No són importants, per vostè? Són tan importants que es disposa a muntar publicitat, una macroexposició a Catalunya que val bastants diners –senyor Morera, estic parlant de Lisboa–, una macroexposició on es farà publicitat d'obres que no paguem aquí, la Generalitat de Catalunya, que no estan fetes, que s'haurien de pagar amb diner públic i que formen part d'aquest enorme «tinglado» de vinga fer bullir l'olla, a base de paraules i partides i discussions sobre infraestructures, però no sobre realitzacions, que només cal passejar-se

per Catalunya i veure aquestes situacions absolutament defectuoses d'inversió pública –li torno a citar testimonis molt llunyans de la nostra formació política, com se'n queixen–, i veure com se n'està patint en aquest país.

L'Administració local, senyor president, ha invertit el 97 i el 96 molt més que la Generalitat de Catalunya. L'Administració local!

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ribó i Massó

Això encara els hauria de fer pujar els colors a la cara.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, miri, si vostè em diu si jo estic content amb l'11,04, que és en darrer terme la dada que a mi m'interessa, li diré que no. El que passa és que és la segona més alta des de l'any 1981. Primer punt.

Segona cosa –i no té gaire a veure amb el que diem, però val la pena que la gent ho sàpiga–, diuen: «Oh, no hi ha hagut prou inversió pública, fins i tot comptant la local»... Vull dir-li una cosa –és important que se sàpiga, per allò que se'n diu la moral del país–: l'any que, d'ençà de fa molt i molt i molt de temps, s'ha gastat més ciment a Catalunya (*rialles*) és el 1997. I, evidentment, el ciment no se'l menja la gent, oi? Bé, això queda clar. (*Remor de veus.*)

Tercera cosa. Aquest any, que és el que ara estem, li he de dir que sembla que anem bé. Li donaré les dades publicades pel BOE, sobre les obres licitades i adjudicades des del primer de gener fins al 24 d'abril. És clar, no podem cantar victòria fins al 31 de desembre. Però, de tota manera, concretament Catalunya aquest any va bé, fins ara. Concretament, representem el 13,52% de licitació –no és suficient, però molt més superior a mai, mai– i el 16,19 –i això sí que és una xifra absolutament extraordinària, i insospitada–, el 16,19 d'adjudicació. Veurem si això ho aconseguim mantenir o no.

De tota manera, crec que, encara que vostè diu que no, malgrat tot és bo anar seguint també a veure si les obres que s'han de fer es fan o no es fan. I, bé, en aquest sentit, jo el convido que, vostè, durant aquest any vigili les obres que s'han de fer, i que estan licitades, o estan adjudicades, i després les que estan pendents, encara, en pla, diguem-ne, d'impacte ambiental, d'allegacions o del que sigui, no? Però en aquest moment tenim ben engegat tot el tema de la variant de Cervera, el tema de Santa Maria del Camí a Igualada –no, evidentment, el tram intermedi, per la qüestió judicial que vostès ja coneixen–, el desguàs del riu Francolí..., tota una sèrie de coses que sumen que, en aquest moment, el que ha

estat –només per aquests conceptes– licitat a mi em sumava, de memòria, 34.900 milions...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que s'acosten als 40.000 que dona el BOE...

El president

Ha exhaurit el seu temps. (*Pausa.*) Moltes gràcies, senyor president.

Acabades les preguntes al molt honorable... (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó, per què em demana la paraula? Per què em demana la paraula, senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

No la hi demano pas per temps –que podria–, sinó per contradiccions, senyor president. (*Forta remor de veus.*)

El president

No, a veure, és essencial en un debat de preguntes i contestes..., les contradiccions formen part de la mateixa naturalesa del debat.

El Sr. Ribó i Massó

No. Sobre xifres, senyor president, contradiccions sobre xifres, senyor president.

El president

Bé... (*Remor de veus.*) Em demana la paraula, també, el senyor president... Per què me la demana?

El president de la Generalitat

No, simplement, ja sap vostè la meva norma, que entenc que jo no he de contestar, digui el que digui –suposant que vostè li vulgui donar la paraula, eh?

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Senyor Ribó, el debat de preguntes, per si mateix pot ser contradictori. Per tant...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, una xifra que jo he donat, ha estat contradita, la mateixa xifra, pel president Pujol. Voldria poder respondre a aquesta qüestió. (*Remor de veus.*)

El president

Limiti's estrictament a dir els termes de la contradicció i prou. Mig minut. Sabent, a més, que és molt clar que el meu criteri és que en un debat de preguntes la contradicció forma part de la naturalesa mateixa del debat. Vinga. (*Persisteix la remor de veus.*) No m'agrada mai tallar la paraula a un diputat, però mig minut, estrictament, per al que em diu: la contradicció de xifres.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, de les..., via extrapressupostària, de 17.452 milions, no és el percentatge que vostè ha donat, 251 milions: és escassament el 2%. I això són xifres del BOE, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, per fer constar en acta la protesta del nostre Grup Parlamentari per la mala aplicació que la presidència ha fet de les normes reglamentàries (*forta remor de veus i crits de protesta*) i de les disposicions que la Junta de Portaveus ha acordat per regular aquesta mena de control al Govern. Per altra banda, el senyor president ha dit, i encertadament, que no li agrada treure la paraula als diputats, i en això el nostre Grup hi està totalment d'acord, sempre que el diputat que fa ús de la paraula tingui dret de fer-ne ús. No era aquest el cas, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Clotas, em demana la paraula?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. Per fer constar allò que ja preveu el Reglament, que és la presidència del Parlament qui regula els debats, en virtut de l'article 24. Per tant, la intervenció que acabem d'escoltar correspondrà a l'opinió del portaveu, o del Grup de la majoria, però de cap de les maneres correspon a l'opinió, almenys, del Grup Socialista, que considera que el Reglament estableix claríssimament qui regula el debat, i ho fa amb encert! (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. (*Persisteix la remor de veus.*) Jo no voldria prolongar més aquesta cosa... (*El Sr. Guíllot i Miravet demana per parlar. Forta remor de veus.*) Té la paraula. Mig minut... Per què me la demanen?

El Sr. Guíllot i Miravet

Senyor president, per aclarir que el nostre Grup no volia entrar en una nova polèmica, sinó aclarir que el Reglament explicita que, quan es contradiuen xifres o dades que dona un diputat, aquest pot demanar a la presidència poder respondre. I, si no, que es llegeixi el Reglament, Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, a tots els senyor diputats portaveus. (*Remor de veus.*) El diputat senyor Curto..., per què em demana la paraula, el diputat senyor Curto? Per fixar la posició del seu Grup sobre la controvèrsia? Vinga, mig minut.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, perquè, tot i que és cert que el president del Parlament és qui dirigeix i qui regula los debats en virtut de l'autoritat que té atribuïda, també és veritat, senyor president, que un grup parlamentari està legitimat per exercitar la protesta que millor li convingui, encara que sigui contra els interessos del mateix president i de la Mesa del Parlament. Per consegüent, senyor president, totes aquelles manifestacions que s'han fet respecte de la defensa d'uns o dels altres són legítimes, però que s'atengui també la realitat que un grup parlamentari pot exercir la seva protesta. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor Curto.

Continuem el debat amb les preguntes al Consell Executiu. (*Forta remor de veus i rialles.*) Em penso que tenim debatuda més que suficientment aquesta qüestió. Tot el que han manifestat els portaveus quedarà en acta, constarà en acta, però el senyor Camp em torna a demanar la paraula: ja em dirà per què la vol...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Precisament pel que acaba de dir vostè en les darreres paraules: que consti en acta la protesta del nostre Grup. I deixar constància que el nostre Grup mai ha posat en dubte la capacitat i l'encert de la presidència en dirigir els debats (*remor de veus*), però aquesta facultat que té la presidència en la direcció dels debats sempre s'ha de fer d'acord amb el Reglament, que això és el que diu el Reglament, i això és el que nosaltres hem fet constar, que en aquest cas la presidència ha acceptat una petició que no corresponia.

Gràcies, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. (*Persisteix la remor de veus.*) Continuem...

— Preguntes acumulades relatives a la col·laboració entre la Policia Nacional i la policia local a Catalunya (tram. 310-00365/05 i 310-00366/05)

La setena pregunta és la pregunta al Consell Executiu sobre la signatura de convenis de col·laboració entre la Policia Nacional i la policia local de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per substanciar-la el diputat senyor Corbacho, a qui a més li pregunto si vol acumular aquesta pregunta amb la següent, que també ha formulat el mateix Grup i el mateix diputat.

El Sr. Corbacho Chaves

Sí, senyor president.

El president

Si les vol acumular o no.

El Sr. Corbacho Chaves

Acumularé les dues preguntes.

El president

Té cinc minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. A veure, avui en principi hem tingut l'oportunitat i ha tocat aquest matí debatre la interpellació del tema dels Mossos d'Esquadra, però les dues preguntes que nosaltres plantejem avui tenen a veure amb un fet que per nosaltres és important, que té a veure amb el tema dels convenis de col·laboració i de cooperació entre la policia local i la Policia Nacional, i tenen importància perquè el nostre Grup entén –i aquest diputat que parla també– que mentre els Mossos d'Esquadra no siguin una realitat en la regió primera nosaltres no volem abonar ni entrar en la discussió de si els Mossos són millor que la Policia Nacional o si la Policia Nacional és pitjor, sinó que la Policia Nacional és imprescindible, és necessària i ha de col·laborar amb la policia local.

Però a la vegada també entenem que cada vegada més, a pesar que en la regió primera els Mossos d'Esquadra no estiguin desplegats i a pesar que aquest tema no afecta d'una manera directa la Conselleria de Governació i el Govern de la Generalitat, sí creiem, i ens congratulem que el conseller últimament ho va posant de manifest, de tenir un interès de participar i de donar opinió respecte també als temes que afecten municipis que tinguin a veure amb el tema de seguretat, més enllà que estiguin dins de la zona de desplegament o no, és per això que nosaltres voldríem saber, en principi, quina era l'opinió, si tenia primer coneixement la Conselleria, que ens consta, evidentment, per raons òbvies, perquè des que es va fer la pregunta fins al dia d'avui hi ha hagut molt esdeveniments, en aquell moment tenia interès a saber si la Conselleria tenia coneixement d'aquest conveni i quin era el parer de la Conselleria respecte a la possible signatura.

I això tenia a veure també amb una qüestió, que jo crec que és interessant que se sàpiga, que a vegades donava la sensació, probablement irreal, però que aquests convenis no se signaven a Catalunya perquè no hi havia un cert interès per part de la Conselleria de Governació, a diferència del que estava passant a la resta de l'Estat espanyol. Bé, ens agradaria, per tant, saber en aquest moment què en pensa el conseller, i finalment dir una qüestió, i és també, i a pesar que no forma part de les preguntes, però jo crec que està en l'esperit del que hem comentat aquest matí, de si no seria bo aprofitar aquests convenis per aprofundir en el tema d'aquest pacte, que fixés la transició fins que es faci el desplegament dels Mossos d'Esquadra, i que en aquest pacte de transició s'incorpori també la Conselleria de Governació d'una manera més activa, i, en definitiva, no deixar solament que el futur passi per les negociacions bilaterals entre els ajuntaments i la Delegació del Govern a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Corbacho, evidentment, des de fa mesos, des de fa mesos, el Departament de Governació coneix, d'una banda, el que en podríem denominar el conveni marc que en el seu moment es va dissenyar entre el Ministeri de l'Interior i la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, que seria una mica l'eix o la columna vertebral del que es proposava en el seu moment com a possibilitat de conveni aquí a Catalunya.

Segona, jo crec que és indubtable l'interès de les administracions amb responsabilitat sobre temes de seguretat ciutadana en un mateix territori per millorar els estàndards de seguretat. Com vostè sap –i aquest matí ho dèiem–, en aquells territoris on els Mossos d'Esquadra ja assumeixen aquestes responsabilitats s'ha impulsat de forma, jo crec, clara i decidida l'establiment de convenis entre els Mossos d'Esquadra i les respectives policies locals.

També és vostè coneixedor, com deia, i això, en tot cas, des del moment en què vostè va fer la pregunta fins que ha tocat en ordre, que en la Comissió de Coordinació de Polícies Locals celebrada el passat 17 de març, allà el mateix conseller es va comprometre a mirar d'impulsar la signatura d'aquests convenis, sobretot en la regió primera, en la conurbació de Barcelona, entre el Ministeri de l'Interior amb els respectius ajuntaments i també amb presència, en aquest cas, del Departament de Governació. I així va ser debatut i analitzat, i acordat a la Junta de Seguretat que hi va haver el proppassat 26 de març.

Per últim, dir-li que per part nostra ens sembla absolutament adient que en aquelles zones on les previsions de desplegament encara triguin un cert temps per raons operatives i de la mateixa prudència en el desplegament d'aquest model de seguretat, pugui existir ja aquesta situació de signatura triangular a tres bandes, que aquest matí ho dèiem, entre el Ministeri de l'Interior, òbviament, per tant, l'Estat, que aquí estigui garantint això, els respectius ajuntaments i el Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, quant a futur responsable d'uns àmbits concrets d'aquesta assumpció de competències.

Gràcies, senyor president.

El president

Té, per repreguntar, la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Sí, gràcies, senyor president. Més que per repreguntar per agrair al conseller la seva predisposició a donar suport i a formar part activa d'aquesta possibilitat de desenvolupar acords que donin una resposta positiva al tema de la coordinació policial en la regió primera, i

entendrem que, a partir d'ara, si per la raó que sigui aquests convenis no es porten a terme, serà per la manca de voluntat, en aquest cas del Ministeri de l'Interior o de la Delegació del Govern a Catalunya, però entenc perfectament que després de la resposta del senyor conseller ja no es podrà esgrimir que és que hi ha reticències ni per part del Govern de la Generalitat ni per part de la Conselleria de Governació, sinó tot el contrari: la predisposició, la voluntat i fins i tot no diria l'entusiasme, però sí la responsabilitat que la Conselleria de Governació estarà decidida a fer possible que aquests pactes i aquests convenis es portin a terme, i ja no d'una manera bilateral, sinó tripartida.

Per la qual cosa jo li ho agraeixo molt al senyor conseller, perquè a partir d'ara, evidentment, haurem de demanar a qui té la responsabilitat que acceleri aquests convenis i que ja no serviran les excuses.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Sí, també no és tant una contesta com també una afirmació. Li puc garantir que per part del Ministeri de l'Interior, i concretament per part del copresident de la Junta de Seguretat de la part de l'Estat, que és el secretari d'Estat de Seguretat, el senyor Martí Fluxà, he tingut, amb posterioritat a la Junta de Seguretat, converses amb ell per agilitar la signatura d'aquests convenis, que entre altres coses ha de poder donar, no solament una situació jurídica operativa i de coordinació, sinó una imatge de cara al ciutadà que per damunt de tot, en el tema de la seguretat, les administracions no fan política sectària, sinó que fan política unitària, perquè del que es tracta, en definitiva, és d'això, de la seguretat dels ciutadans, i per tant aquí tots estarem en la mateixa línia.

Nosaltres també ho impulsarem, igual que sé que ho farà vostè en l'àmbit de l'Administració local.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al recurs presentat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú (Garraf), relatiu a la concessió del tram Sitges - el Vendrell de l'autopista A-16 (tram. 310-00371/05 i 310-00372/05)

Substanciades les preguntes número 7 i número 8, pasarem a substanciar la pregunta número 9, dirigida al Consell Executiu, sobre com valora la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al recurs presentat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, relatiu a la concessió del tram de Sitges - el Vendrell de l'autopista A-16, formulada pel Grup d'Esquerra Repu-

5460

blicana. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per part del nostre Grup no hi hauria cap inconvenient, ans al contrari, de poder agrupar-la amb la pregunta següent.

El president

D'acord.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, permeti'm, que marcaré el rellotge amb el temps màxim de cinc minuts, que és el que correspon a dues preguntes acumulades.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè sap perfectament, la secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en data 3 d'octubre de 1997, va resoldre, amb la sentència 684, el recurs presentat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú sobre la concessió de l'autopista A-16, almenys del seu tram des de Sitges fins al Vendrell. En aquesta sentència el Tribunal Superior declara la nul·litat del Decret 344/44, de la Generalitat de Catalunya, que va ampliar la concessió atorgada en el seu dia a Aucat per a la construcció del tram Sitges - el Vendrell de l'A-16 per no ser conforme a dret. Aquesta és la sentència del Tribunal Superior de Justícia.

El que és cert és que el Tribunal diu que el fet que la Generalitat decretés la concessió d'aquest tram a l'empresa Aucat és nul de dret, però també el cert és que dijous que ve, a les onze del matí, s'inaugura aquest tram. Aleshores, el que voldríem saber del Govern de la Generalitat a hores d'ara és no només com valora la sentència, sinó com valora la situació en la qual ens trobem, amb una sentència que declara nulla una concessió, però amb una concessió efectiva, que dijous que ve s'inaugurarà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les dues preguntes, té la paraula el conseller senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè suposo que sap perfectament –perquè coneix bé l'ordenament jurídic d'aquest país– que una sentència no és ferma ni executable si s'ha interposat el recurs de cassació. Per tant, des d'un punt de vista jurídic, que entri en servei l'autopista la setmana que ve és absolutament impecable.

Des d'un punt de vista pràctic, vostè suposo que també convindrà amb mi que el Govern de la Generalitat..., l'empresa podia haver fet el que volia, que ha interposat també recurs, però el Govern de la Generalitat va analitzar la procedència de no presentar recurs de cassació, i, per tant, si Aucat tampoc l'hagués presentat, d'entrar en una altra situació.

Quina hauria estat aquesta altra situació i quins hagueren estat els seus resultats? D'entrada, és absolutament obvi que la via no hauria pogut entrar en servei, amb tots els perjudicis socials que això comporta; d'altra banda, és lògic que hi hauria hagut d'haver un procés de liquidació, que no és senzill; d'altra banda, hi hauria hagut d'haver un procés de concessió, que no és curt, i d'altra banda, aquest procés de concessió s'hauria hagut de fet pagant prèviament a l'anterior, a la concessionària Aucat tot el que s'ha gastat, més el lucre cessant, i traient a concurs això amb una nova companyia, que haguera hagut de pagar, d'alguna manera..., perdó, de refer-se, tot l'anterior més el seu lògic benefici, amb la qual cosa l'usuari pagaria un doble benefici: a l'anterior i a la nova empresa.

Avaluat tot això, perjudicis de pèrdua de temps, perjudicis que amb aquest procés el ciutadà pagaria més car el peatge, el Govern va entendre que d'entrada la millor opció era presentar recurs de cassació; així ho va fer, l'autopista entrarà en servei –per cert, es dirà Pau Casals– i estarà, per tant, a partir de dijous al servei de tots els ciutadans del país i altres usuaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, evidentment que coneixíem que han presentat recurs de cassació i evidentment que entenem que l'hagin presentat, perquè aquests perjudicis que vostè ens acaba d'esmentar els entenem. Convingui amb mi que són uns perjudicis que tenen un fonament, que és un decret mal fet i un decret que tenia errors evidents, i que d'aquest decret mal fet i d'errors evidents se'n poden acabar comportant perjudicis, segurament, no vull ni imaginar-me que posteriors instàncies tornin a donar la mateixa sentència i ens trobem amb gent que haurà pagat un peatge a una concessionària, que al final..., no vull pensar això.

Ara, el que és cert, el que és realment cert és que al voltant d'aquesta autopista han succeït coses que al nostre Grup no li han agradat, que a d'altres grups no els han agradat, que des del món local i comarcal de la zona per on passa no han agradat, que s'han anunciat diverses vegades. Per exemple, en aquest moment, s'inaugurarà dijous que ve, no estan fets tots els vials d'accés a l'autopista, continua essent una autopista pensada des de Barcelona i per a Barcelona, succeeix el mateix que ha passat a l'altra autopista, que venint del sud no es pot anar a alguns llocs i venint del nord, sí.

I perdoni'm que li digui una cosa, permeti'm que li digui una cosa: no ens agrada pagar peatges per autopistes, no ens agrada pagar peatges per autopistes que no serveixen de nuclis de connexió comarcal, sinó de vies d'escapada urbana; no ens agrada pagar peatges per autopistes que han nascut jurídicament amb errors fonamentats; no ens agrada pagar peatges per autopistes que han tingut discutibles comportaments davant el respecte al patrimoni.

Ara, tampoc ens agraden els noms de les autopistes; em sembla que no és fer-li un excessiu favor a Pau Casals posar-hi el nom. Un consell: si volen fer alguna cosa a favor de Pau Casals, permetin que es torni a obrir el seu museu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, amb autopista o sense, el conseller de Cultura diu que aquest museu..., s'ha signat un conveni i aviat es tornarà a obrir. Per tant, no pateixi i vegi que fins i tot les autopistes serveixen per reobrir museus. I serveixen, sobretot, per a una cosa, senyor diputat: serveixen per donar possibilitats de comunicació senzilles. Jo li diré que, d'entrada, comparteixo el fet que vostè diu i que qualsevol persona diria...; escolti'm, posats a triar és clar que no vull pagar peatge, és d'una lògica «aplastant», el que passa és que en el marc que ens trobem hi havia una opció que era dir: o bé es pot fer en aquests moments aquesta autopista d'aquest sistema de peatge o bé s'ha d'esperar molt més de temps.

I crec que a les dues comarques, al Garraf i al Baix Penedès, molt majoritàriament la voluntat dels ciutadans és dir –i encara..., jo fa pocs dies he estat en diversos municipis–, tots diuen: «No, no, escolti'm, ja està bé que l'hagin feta.» Evidentment, també tothom afegeix a continuació: «Estudiïn la manera que els usuaris permanents paguem menys.» D'acord, ho estudiarem, però en qualsevol cas tothom està d'acord que es faci i tothom li dona molt la benvinguda a aquesta autopista.

Ara, jo li diré una cosa. Miri, hi ha molts motius pels quals nosaltres creiem que la decisió va ser correcta i tenim una base sòlida per defensar-ho davant el Tribunal Suprem. I li diré un motiu clar: primer de tot perquè una concessió, en definitiva, del que tracta és que l'usuari pagui uns costos al més barats possibles. És obvi que a vostè no se li amaga que si jo tinc, si nosaltres hem de tenir, amb dues autopistes gairebé enganxades, doble sistema de peatge, doble sistema de control, doble sistema de gestió, etcètera, és evident que això ho encareix molt.

I això que ha pensat el Govern de la Generalitat en aquests moments, quan va fer aquest decret, és el que s'havia pensat altres vegades, per exemple, quan l'autopista Tarragona - València l'any 72 es va prorrogar, o quan a l'autopista Barcelona -Maçanet es va prorrogar

Mataró - Malgrat l'any 90, o quan l'autopista de l'Atlàntic, l'any 93, es va prorrogar, o com a Tarragona - València es va donar una pròrroga també per a l'enllaç de l'Ampolla, o com a Europista se li va prorrogar l'any 93 la concessió fins a Amorebieta. Per tant, això era una pràctica normal, una pràctica que té la seva coherència per aconseguir economies d'escala i que, a més a més, estava –i això ho entenien totes les administracions que hi intervenien– jurídicament emparada.

Jo li voldria dir per acabar, senyor Bargalló, que aquest és un tema en el qual nosaltres creiem que el Tribunal Suprem, que és en mans de qui està, entendrà els arguments, perquè són sòlids, però sobretot nosaltres el que entenem és que a partir de dijous l'autopista funcionarà i que els ciutadans del Baix Penedès i els ciutadans del Garraf, entre molts altres, gaudiran...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...gaudiran d'unes oportunitats de servei que ara no teníem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per a prevenir accidents produïts en la pràctica d'esports d'aventura

La pregunta número 11, sobre les mesures preses per a prevenir accidents produïts en la pràctica d'esports d'aventura, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta, el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Les senyores i senyors diputats recordaran que l'estiu passat es va generar un debat públic a l'entorn dels accidents com a conseqüència de la pràctica dels esports d'aventura. La raó d'aquest debat eren els ferits i el mort que hi va haver aquell estiu. Diversos consellers de la Generalitat es van pronunciar sobre el tema, algun dient que això s'havia de regular, d'altres en sentit contrari.

Al nostre entendre, el debat no era aquest, el correcte, sinó què es pot fer, què s'ha de fer des del Govern de la Generalitat per reduir els accidents com a conseqüència d'un augment, cada vegada creixent, dels accidents com a conseqüència també d'un augment de la pràctica d'aquests esports de risc i, sobretot, d'una insuficient preparació i cautela dels practicants.

L'any passat hi van haver 335 rescats per part dels serveis públics de gent que practicava esports d'aventura, i també, per tant, alguns ferits i algun mort.

5462

Estem en portes del bon temps, i segurament es multiplicaran els qui buscaran aquest interessant i apassionant sistema de practicar l'esport, que, per una banda, és perillós, però per l'altra, com deia, té aquest sentit de connectar amb la natura, enfilant-se per parets verticals, baixant per rius salvatges o aprofitant la força del vent.

És per això que volem saber, senyors consellers, senyors del Govern, quines mesures pensen prendre per evitar el creixement d'accidents per la pràctica dels esports de risc.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller de Cultura, senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Terradellas, tal com vaig informar en una resposta per escrit al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que es va tramitar amb el número 314-07245/05, els esports d'aventura són –com el mateix accés a la muntanya– activitats que es poden practicar lliurement i per a la pràctica de les quals, a més, no hi ha obligació de subscriure pòlisses d'assegurances.

Per això el Govern de la Generalitat ha considerat convenient iniciar diverses accions per tal de contribuir a evitar els principals perills que aquestes activitats poden comportar.

En aquest sentit, el Govern porta a terme la campanya «A la muntanya vés-hi preparat», en el marc de la qual es difonen les recomanacions més útils per a la pràctica de molts esports de muntanya.

L'objectiu d'aquesta iniciativa és que la població prengui consciència de la necessitat de tenir una preparació física adequada, d'anar proveït de l'equipament adient, de practicar l'esport en grup, d'informar-se convenientment de l'orografia i les característiques del lloc on es portarà a terme l'activitat esportiva concreta, així com de les condicions meteorològiques previsibles.

Amb aquesta iniciativa es difonen altres consells igualment útils, com ara la conveniència de federar-se i de comunicar sempre l'itinerari previst amb anterioritat. D'altra banda, la campanya té com a finalitat addicional promoure actituds de precaució, solidaritat i respecte amb la natura.

La campanya té una gran distribució en els mitjans de comunicació, inclosa la televisió. Contempla també l'edició d'un díptic informatiu on es donen diverses informacions que poden ser de gran utilitat, com els telèfons del Centre Excursionista de Catalunya, de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, del Servei d'Informació Meteorològica o del d'Emergències, i les principals recomanacions a seguir en cas d'accident.

Dels dits díptics se'n va fer la següent difusió: 40.000 exemplars a través del Reial Automòbil Club de Catalunya; 5.000 d'altres, mitjançant els centres excursionistes de Catalunya, i uns altres 6.400 a través de les

oficines d'informació dels consells comarcals. Complementàriament, es van realitzar diversos espots televisius i falques radiofòniques sobre la campanya.

D'aquesta campanya, que va ser presentada el 30 de juliol de 1997, se n'ha realitzat una tercera fase aquest mes d'abril amb l'emissió de nous espots televisius i l'organització, els dies 28 i 29, d'unes jornades de treball adreçades a totes les empreses i institucions que tenen una incidència directa en els usuaris amb la voluntat que serveixi per millorar la seguretat amb què es desenvolupen les activitats de muntanya.

El mes de juny vinent es realitzarà també una valoració dels resultats de la campanya que coincidirà amb l'organització d'unes jornades sobre seguretat a la muntanya.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, m'ofereixo al senyor diputat per completar la informació de les activitats que s'han portat a terme i les que encara penssem portar a terme en el futur, fora d'aquesta sessió.

El president

D'acord. Adverteixo al senyor Terradellas que la seva repregunta no podrà ser contestada. Si la vol formular, està en el seu dret.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Com que el conseller s'ofereix a fer-ho a nivell personal, després tindrè possibilitat d'ampliar-ho.

De totes maneres, d'una manera molt concreta, conseller, a mi no és tant que m'interessi què fan vostès, sinó que la ciutadania ho palpi, i la veritat és que de les campanyes que han fet fins ara els resultats varen ser que de l'estiu passat van haver-hi els accidents que hi van haver i si no es prenen mesures cautelars aquest estiu ja podem fer càlculs de més o menys quin seran els números.

I la sort és que per Setmana Santa hi va haver el clima que hi va haver i, per tant, no hi va haver foment de la pràctica d'aquests esports, perquè, si no, aquest any ja tindríem..., que, per cert, els dies de la setmana de Nadal ja hi van haver alguns accidents, si no, serien creixents. Per què? Perquè al nostre entendre fan menys del que caldria i el nostre Grup, en col·laboració amb diversos serveis, vam fer una proposició no de llei argumentant tota una sèrie de mesures puntuals que jo faré arribar al senyor conseller, perquè em dona la impressió que no en té coneixement, que el seu Grup Parlamentari, amb l'habitual prepotència, va rebutjar d'una manera plana, quan al nostre entendre facilitàvem mecanismes que podien fomentar la prevenció.

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president.

Preguntes acumulades relatives a l'enllumenat i la seguretat viària dels accessos a Centelles des de la carretera N-152 (tram. 310-00388/05 i 310-00389/05)

El president

La darrera pregunta d'aquesta tarda és la pregunta al Consell Executiu, formulada pel Grup Socialista, sobre les mesures previstes en relació amb l'enllumenat dels accessos a Centelles, pregunta que si el senyor diputat vol acumular amb la pregunta següent, que és sobre la mateixa temàtica, així ho faríem. Té la paraula el diputat senyor Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Seguint les seves indicacions, crec que val la pena, i més en aquest moment del debat, que les agrupem, amb el seu permís.

El president

Endavant.

El Sr. Piella i Vilaregut

Senyor conseller, crec que tots estem d'acord que la seguretat viària és un problema, el nombre d'accidents crec que s'ha d'evitar i en aquest cas li poso un tema que ja fa un any va venir a aquest Parlament amb una pregunta, concretament, escrita, i en aquell moment se'ns va contestar que s'estava parlant amb l'Ajuntament, que hi havia algunes mesures previstes, i concretament, davant d'això, després de passat aquest any pràcticament, li faig les dues preguntes: què pensen fer davant d'aquesta sinistralitat en els accessos a Centelles, i la segona pregunta és quin pla s'ha fixat el Consell Executiu per tenir solucionada la seguretat viària en els accessos a Centelles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, les dues preguntes demanen el plantejament del Consell Executiu referent a l'enllumenat i mesures antiboira dels accessos a Centelles des de la Nacional-152, així com el termini fixat pel Consell Executiu per solucionar la seguretat viària en aquests esmentats accessos.

En relació amb tot plegat, jo voldria dir-li que el criteri actual de la Direcció General de Carreteres, tenint en compte la falta de disponibilitat de recursos, és el de no procedir a la implantació d'enllumenat públic dins les carreteres de la xarxa, considerant no solament el cost

de la instal·lació sinó també les futures despeses de manteniment i consums elèctrics.

Tot i així, el que sí que s'està fent en trams de risc és la instal·lació de senyals verticals amb el que s'anomenen LED lluminosos.

En tot cas, i atès que una de les causes que addueixen referent a la seguretat viària dels accessos de la Nacional-152 des de Centelles és la boira, evidentment, el que es farà serà col·locar elements reflectants delimitadors de calçada que resulten fins i tot més efectius en casos de boira que l'enllumenat.

D'aquesta actuació es farà càrrec el pressupost de conservació de la Direcció General de Carreteres i es farà aquest mateix any 98.

Gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies. Si el senyor Piella vol repreguntar, té la paraula.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo només li voldria recordar que hi ha un pla de carreteres que és de l'any 84, és a dir fa bastant temps, i si agafem l'article 22, quan parla de criteris de seguretat viària, i l'article 24, el 22 diu molt clar que: «a fi de millorar l'índex de perillositat d'aquells trams on n'hi hagi pertocara d'eliminar-hi els punts amb més de dos accidents amb víctimes, la causa dels quals pugui ser imputable a la carretera.»

I el segon article que contradiu totalment el que vostè m'està dient diu el següent: «Serà instal·lada il·luminació a interseccions i trams d'alt índex de perillositat nocturna.»

Miri, això li ho estic dient perquè la Nacional-152, en el tram des de Centelles fins pràcticament a l'Ajuntament de Tagamanent, s'està convertint, diguem-ne, en un lloc d'un alt índex de perillositat. Els sinistres són molt elevats; concretament aquí, en una pregunta seva, tinc computats trenta accidents amb víctimes, i després jo crec que està molt bé que tots plegats parlem dels criteris de Maastricht o els criteris econòmics, però jo em penso que per sobre dels criteris econòmics hi ha el tema de les persones.

Jo crec que..., a més, si ho diu concretament el Pla de carreteres, crec que n'hi hauríem de fer cas, perquè si no vol dir que els plans que aprovem aquí tenen un valor relatiu en funció de l'humor d'una persona o l'altra.

Miri, jo li demanaria que aquest tema ens l'agaféssim amb el màxim d'interès –no dubto que vostè ho farà–, crec que és molt important, de la mateixa manera que intentem controlar aquests criteris estranys que a vegades ens diu Maastricht, que és l'endeutament, el PIB, etcètera, l'increment de l'endeutament respecte al PIB, també hauríem de mirar tots plegats de controlar, diguem-ne, l'índex de sinistralitat que, per desgràcia, se'ns dispara.

5464

És per això que li faig aquesta pregunta, i crec que, en definitiva, amb el que vostè m'ha dit no resoldrem un problema que em penso que és greu, perquè és un problema de què li he donat números, i que vostè ho coneix perfectament.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies. L'honorable senyor conseller, per contestar la repregunta, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Senyor Piella, vostè ha fet referència a unes dades d'accidentabilitat, però que crec que corresponen al tram de Tagamanent, no a aquest de Centelles, no? Per tant, jo crec que es tracta de dos punts diferents.

En qualsevol cas, jo li he de dir que la il·luminació dels ramals d'accés a poblacions o encreuaments no té una normativa específica que hi obligui, i els sectors que hi intervenen tenen sempre un criteri final subjectiu. Jo estic d'acord amb vostè que hem d'intentar, en la mesura del possible, fer front a aquestes situacions de perillositat, però, evidentment, aquesta sol ser sempre una motivació que s'esgrimeix, i que els tècnics del Departament han d'avaluar adientment.

Jo crec que moltes vegades les solucions no passen per enllumenats –que tenen tota una sèrie de dificultats i costos–, sinó per millores del balisament. De tota manera, a mi, com vostè es pot imaginar, i com vostè sap perfectament, em mou una sensibilitat semblant a la que vostè pugui tenir, doncs, faré tornar a repassar aquest tema, i en tot cas, doncs, mirarem quines són les millors solucions, que s'han d'aplicar no només a l'accés a Centelles, sinó a tots aquests trams de perillositat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el tractament dels residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya

Reprenem el capítol d'interpellacions, i d'acord amb la modificació de l'ordre del dia aprovada pel Ple aquest matí, correspon ara substanciar el cinquè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre el tractament de residus radioactius generats en les centrals nuclears de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Marià Gil, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo pujo aquí a aquesta tribuna, en nom del Grup Socialista, per parlar d'un tema que, d'entrada, els he de dir que el presento amb un gran respecte

per ell mateix, és un tema complicat, d'entrada, confesso que no sóc un tècnic, evidentment, en temes nuclears; és complicat per ell mateix, i, evidentment, és un tema que podríem avançar que porta i ha portat riscos importants en alguns llocs determinats. Però, a la vegada, també un gran respecte per vostès mateixos, pel Govern de la Generalitat i per vostè, conseller, perquè també d'entrada –així li ho dic–, sabem, el Grup Socialista, que la Generalitat no té, ni molt menys, totes les competències ni tota la responsabilitat en matèria nuclear.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Això, què vol dir? Això vol dir que tots plegats hauríem d'avançar a buscar, a millorar aquelles competències, algunes competències que sí que tenen, i després, també, a augmentar, si és possible, la responsabilitat, unes certes responsabilitats, donat que estem parlant de nuclears que es troben a casa nostra.

El tema nuclear, en sentit ampli, jo diria que malauradament està al *candelero*. Ahir mateix, i avui també, la premsa, el diari d'ahir, *El País*, portava en el mateix diari tres notícies diferents, però sobre el mateix tema: «La India desafía a sus vecinos y al mundo con un triple ensayo nuclear subterráneo.» Només li falta això, a l'Índia: obrir aquest tema una altra vegada, i després, un país que té tantes necessitats. Una altra notícia és la de Txernòbil, que diu que 18.000 milions per al seu tancament han estat concedits pel Banc Europeu. Doncs, bé, Txernòbil és una lliçó del que no hauria de ser mai una central nuclear. I, finalment, «La central Zorita hará un simulacro nuclear i evacuará a la población.» Amb tots los respectes –esta sí que ens afecta més directament– pel que siguin simulacres nuclears, que Déu nos trobi confessats si realment passa un accident nuclear al nostre territori o en un altre territori on hi hagi nuclears.

Aquest tema, en aquest Parlament, s'ha introduït i se n'ha parlat bastantes vegades; altres partits d'aquí, de l'hemicicle, així ho han fet, bé sigui demanant compareixences, amb preguntes orals, preguntes escrites..., últimament hi ha hagut intervencions sobre la reconversió, la possible reconversió de Vandellòs I, i després hi ha hagut una proposició no de llei –que en aquesta, si tinc més temps, m'hi esplaiaré una mica més–, una proposició no de llei en què tots els grups parlamentaris hi érem d'acord.

També he de dir, senyor conseller, que puntualment ens arriben els informes semestrals sobre el desenvolupament de l'exercici de les funcions de seguretat nuclear i protecció radiològica encomanades pel Consejo de Seguridad Nuclear a la Generalitat de Catalunya, i que duu a terme el Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives. Ens arriba puntualment, però la veritat és que la seva lectura resulta una mica carregosa, i s'ha de ser bastant tècnic per entendre el que sigui.

Jo he repassat diaris de sessions del Senat, de la Comissió d'Indústria, he llegit el que deia el president que va ser d'Enresa, el senyor José Alejandro Pina, he llegit el que està dient l'actual president, el senyor Antonio

Colino i, finalment, he llegit amb molta atenció l'últim butlletí, o els últims butlletins oficials de les Cortes Generales i del Senat, que parlen de l'informe «aprobado por la Ponencia para el estudio de la problemática generada por los residuos radioactivos, constituida en el seno de la Comisión de Industria», i que vagi per davant que no hi va haver unanimitat en tots els grups, i que penso que, d'això, ja en parlaríem una mica després.

Després, també he de dir que he visitat les centrals nuclears d'Ascó, de Vandellòs, i que fins i tot he tingut converses amb tècnics, amb persones de diferents criteris i de diferents plantejaments sobre les nuclears. En resum, la veritat és que, a hores d'ara, tinc una certa confusió, però una certa confusió donada perquè, precisament, com que hi ha diferents alternatives a diferents problemes de residus nuclears, esta confusió vol dir que no hi ha, al meu entendre, un criteri exclusiu, i això penso que és positiu. Penso que, si tinguéssim un criteri exclusiu sobre el que hem de fer amb les centrals nuclears, avui per avui seria molt perillós.

Jo recordo, l'altre dia, una xerrada d'una persona que venia a dir una cosa que hauríem de tenir molt present els polítics: venia a dir això, més o menys: donat que som ja davant les portes del segle XXI, caldria que la gent adulta, però especialment tots aquells que més directament puguin tenir responsabilitats en les grans decisions que aquesta societat ha anat prenent al llarg d'aquests complexos i difícils últims cent anys, fessin un bon repàs del llegat que aquesta societat fa a les noves generacions. I si bé reconeixia, aquesta persona, aspectes positius com són la curació de certes malalties, avenços tecnològics positius, més accés a la cultura, també feia referència a aspectes molt negatius que donem com a herència, com a llegat, a les pròximes generacions, com són el càncer, la sida, l'estrès, la fam, i al final, deia, els residus nuclears. Ho deixava per al final, perquè fins i tot hi feia un comentari.

Bé, el fet de parlar dels residus nuclears ens fa avançar una mica més, ja sé que el temps passa ràpidament, i és una mica paradoxal que un tema que portarà centenars i milers d'anys de problemàtica, en deu minuts, en quinze minuts, ho hàgim d'anar ventilant. Però jo no puc per menys d'anomenar que, en aquests moments, al món hi ha 431 centrals nuclears en funcionament; destacaria les 110 als Estats Units, 58 de França, 53 al Japó, etcètera. Arribant a l'Estat espanyol, tots sabem que tenim 7 emplaçaments i 9 grups electronuclears, que són Garoña, Almaraz, Zorita, etcètera. I que en aquestes terres catalanes, i més al sud del país català, a les comarques..., pràcticament a la Ribera d'Ebre i al Baix Camp, limítrofs amb el Baix Ebre, tenim tres centrals nuclears que estan funcionant: la quarta, en aquests moments, és la que està en període de desmantellament.

Comencem a parlar una mica d'aquest desmantellament. Els residus radioactius: és veritat que no hi ha una política clara al llarg d'aquests anys. Podríem dir, penso que no és exagerat afirmar —perquè també ho han dit altres persones amb més autoritat que jo mateix— que avui per avui se sap construir centrals nuclears, però no se saben desmantellar, encara; no sabem exac-

tament què hem de fer de les centrals nuclears, i què hem de fer amb els residus radioactius. Per això, potser, la definició de residu radioactiu, quan diem: «Es considera residu radioactiu qualsevol matèria o producte de rebuig que conté o està contaminat amb radionúclids en concentracions superiors a les establertes per les autoritats competents, i per als quals no s'ha previst cap utilització posterior.» És una definició freda, gelada, tècnica, correcta, però que, evidentment, no fa una diferenciació entre el que són residus d'alta activitat i residus de baixa o mitjana activitat, que, evidentment, són molt diferents quant al seu comportament, i això vol dir que també en el seu emmagatzematge han de ser diferents.

Aquesta definició, que podria ser considerada oficial, xoca amb la que d'alguna manera és real. És que mentre que a una central nuclear se li considera una vida d'uns vint-i-cinc anys, més o menys, els residus que aquesta central nuclear pot generar se'n van a centenars i fins i tot a milers d'anys.

Com se n'ha fet el tractament, a nivell mundial? Doncs, mira, el 1946 els Estats Units abocaven al mar tota classe de residus, tota classe; del 59 fins al 91, l'URSS, al mar d'Aral i a l'oceà Àrtic, fins i tot divuit submarins atòmics, un vaixell trencagels nuclear... L'any 1972, el Conveni de Londres ja es va adonar que s'estaven fent barbaritats, i va prohibir tirar al mar residus radioactius d'alta activitat, però no els de baixa i de mitjana activitat, i així tots recordem com a 700 quilòmetres de les costes gallegues arribaven «barcos» d'uns vuit o nou països, que deixaven tot el seu carregament radioactiu a 4.000 metres, i, afortunadament, l'any 1993 els quaranta-cinc països assistents a la setzena reunió del Conveni de Londres van prohibir tota classe de vessaments.

Aquí, ara, hauríem de passar al que passa en el nostre país, i és que entrem ja en el cas de qui porta a terme i qui en té la responsabilitat. Sabem que Enresa, una empresa pública, neix per Reial decret l'any 1984, després de vint anys de funcionar, ja, el primer reactor, de Zorita. I per què neix? El seu objectiu està molt clar: «Ante la generación de cantidades importantes de residuos radioactivos, se precisa de una gestión adecuada, que incluya su acondicionamiento, transporte, almacenamiento definitivo, y posterior control y vigilancia para que se minimice su hipoteca a las generaciones futuras.» El seu finançament ve donat sobre una taxa de l'1,2, 1,3, o potser una mica més, de la...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Gil i Agné

D'acord. Ja continuariem, doncs, en els minuts...

El vicepresident primer

Exacte, en el temps de rèplica pot fer ús de la paraula, com és natural. Moltes gràcies.

Té ara la paraula, per respondre a la interpellació, l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, he de començar agraïnt al diputat interpellant el to que ha donat a la seva intervenció, perquè tinc la impressió que és precisament aquest to el que, aplicat d'una manera sistemàtica al llarg dels anys, i probablement de les dècades, ens pot portar a una solució satisfactòria del problema, i estic parlant, també, senyor diputat, en termes molt generals. Evidentment, no estic parlant de Catalunya, ni de les nostres competències –ara hi entraré–, però, vaja, també apello a la seva intervenció per fer aquests comentaris tan genèrics, perquè vostè m'ha començat parlant de les tres explosions de l'Índia, però avui el diari diu que n'han fet explotar dues més, eh!, del mal estat d'algunes centrals, concretament les de Txernòbil, etcètera.

Bé, senyor diputat, vostè, efectivament, ha dit l'estricta veritat quan diu que aquest Govern no té, en la distribució de competències, per la Constitució i l'Estatut, i les lleis posteriors, no té competències en el tema que vostè ha tocat més a fons. De fet, inicialment, no teníem, i estrictament, des del punt de vista jurídic, continuem sense tenir competències en el tema de la vigilància radiològica. El que sí que tenim és el que se'n diu un «encomanament de funcions». És a dir, fruit d'aquella filosofia política que hem aplicat des de l'any 80, el Govern de la Generalitat, que consisteix a dir que no hi ha res important que passi a Catalunya que ens sigui aliè, doncs, hem mirat, també en els casos en què, com el que ens ocupa, no anem a apuntar-nos cap èxit... És a dir, fixi's que, fins i tot en algun d'aquests casos, però que són importants per al país, hem trobat la manera, efectivament, d'exercir la nostra responsabilitat en aquest terreny.

Què vull dir que no ens apuntarem cap èxit? Mirin, en aquest tema, com en tants d'altres relacionats amb la seguretat i amb la protecció dels ciutadans, la normalitat és que no passi res, però aquesta és una normalitat que no genera mai titular de diari; és a dir, vostè no veurà mai que un polític es pugui apuntar un punt perquè un diari digui: «Fa tant de temps que no cau un ascensor», posem per cas. En el tema radiològic passa exactament igual; és a dir, només genera això atenció pública quan hi ha problemes.

Per tant, aquell govern que, sense tenir-ne competències, troba la manera d'exercir-hi la seva responsabilitat, em sembla que està fent, diguem-ne, una actuació molt responsable. Jo li agraeixo molt que vostè, això, al començament de la seva intervenció, ho hagi reconegut.

L'encomanament de funcions és ampli. No els avorriré amb la lectura, si no és que després vostè m'ho demana..., però, de fet, hi ha un encomanament de funcions en tema de vigilància radiològica i de control d'instal·lacions nuclears que és important, en tota una sèrie de terrenys que no són tan espectaculars, evidentment, com les centrals nuclears, però són molt importants. Vostè sap que l'aplicació d'elements radioactius en processos industrials, en processos relacionats amb la salut, és molt important, se'n fa servir molt, i això requereix control, i requereix inspecció, i requereix

correcció en la seva aplicació. Bé, en tots aquests camps, sí que efectivament hi tenim competències; hi tenim competències fruit de l'encomanament de funcions –m'explico. També tenim..., l'encomanament de funcions també cobreix alguns aspectes relacionats amb les coses més espectaculars i més grosses, relacionades amb el tema radioactiu, com és precisament el transport. Per tant, aquest és, més o menys, el panorama del que cobreix l'encomanament de funcions.

De tota manera, vostè enceta un debat, que jo crec que és positiu, i l'enceta, jo crec, hi insisteixo –ja ho he dit abans–, amb el to que ens pot portar a trobar-hi solucions –no a nosaltres, no aquí, però sí en altres àmbits–, que és el del futur dels combustibles nuclears esgotats; o bé, quan s'ha de desmuntar una central, què es fa amb el combustible... És a dir, en qualsevol cas, no són només els combustibles els residus d'alta activitat, però substancialment sí que ho són. Bé, la situació actual és la següent.

La competència, com vostè sap, és del Govern central, que l'exerceix a través d'Enresa –vostè n'ha dit exactament la data: és el 84 quan es va constituir Enresa–, i, a més a més, sota la vigilància i supervisió tècnica del Consejo de Seguridad Nuclear, el Consell de Seguretat Nuclear, que ha tingut una actuació, jo crec, positiva en els anys que ha vingut funcionant, i que espero que la continuï tenint.

En el tema dels residus, sí que s'ha fet, s'ha procedit a la classificació dels residus, per al seu tractament posterior, en dos tipus, que vostè els ha esmentat: els de baixa i mitjana activitat, i els d'alta activitat. Els de baixa i mitjana activitat, des de fa un bon grapat de temps, es disposen en el recinte autoritzat que es diu El Cabril –ho sap perfectament–, i això sembla que en aquests moments no presenta problemes. Els residus de més alta activitat, els residus anomenats «d'alta activitat», la decisió que es va prendre fa un quant temps –concretament, la primera indicació en aquest sentit va ser el Pla energètic de 1983– va ser que aquests residus, finalment, tindrien un dels dos destins, una de les dues alternatives que després li explicaré, però que de moment, i mentre es preparava o s'estudiava quina de les dues alternatives s'aplicava, es dipositarien a les piscines que a aquests efectes té cada central nuclear. Això és veritat en tots els casos, excepte en una, que és la de Trillo, on les característiques tècniques de la central fan que en lloc de dipositar-ho en una piscina s'hagi de dipositar en sec en un recinte que té la mateixa central.

Els estudis actuals i l'estat actual de la tecnologia –perquè això evoluciona– ens permeten afirmar, permet afirmar als responsables, i nosaltres, analitzada l'afirmació dels responsables a fons, la compartim, que... –i, a més a més, deixi-me-li dir una cosa: de responsables amb aquesta opinió, n'hi ha hagut de tots els colors polítics, eh?, perquè això també es remunta a l'època que el Govern era d'un altre color polític–, l'opinió dels responsables és que la capacitat d'emmagatzemament de les actuals centrals permet emmagatzemar els residus de combustible que la central generarà durant tota la seva vida útil. Aquesta és una afirmació que fa uns quants anys no es podia fer amb aquesta rotunditat; ara sí, perquè hi ha hagut avenços tecnològics bastant de-

cisius en el terreny del volum que ocupen aquests residus. És a dir, hi ha tota una modificació de la tecnologia que consisteix en un nou tipus de contenidor que permet emmagatzemar en el mateix volum de piscina més quantitat de residu amb tota seguretat. Es tracta d'uns contenidors que han estat desenvolupats als Estats Units i que tenen l'homologació d'una entitat que és equivalent al nostre Consell de Seguretat Nuclear, que es diu Nuclear Regulatory Council, i que també ha estat homologada tècnicament pel personal –que és molt prestigiós i és molt competent– del Consell de Seguretat Nuclear.

Per tant, la solució, diguem-ne, provisional, podria durar per a tota la vida útil de les centrals. S'ha de fer una excepció al que jo acabo de dir pel que fa a Vandellòs I. La central de Vandellòs I, en aquests moments, està en ple procés de desmantellament; ja no té cap contingut de combustible, ha estat tot extret i ha estat tot transportat a França per al seu tractament en les instal·lacions franceses. Això és una de les possibilitats futures, perquè, de fet, per a la solució definitiva –tan definitiu com és en aquest món qualsevol cosa, no?– dels residus que s'aniran acumulant a les nostres centrals nuclears mentre no es prengui una decisió sobre la solució definitiva, una de les possibilitats que s'està estudiant és la de transportar-ho a França. A França estan estudiant crear un centre d'emmagatzemament d'aquest tipus de residu, en unes formacions geològiques profundes, evidentment, i donar servei d'aquest tipus a tots els països europeus que vulguin fer-ne ús. I això, naturalment, té un cost i té unes característiques tècniques que, donada la bona tecnologia francesa en aquests temes, no ens ofereixen dubtes.

De fet, hi ha una altra alternativa. L'altra alternativa, que és la que s'està estudiant, i que està estudiant aquella Ponència de la Comissió d'Indústria del Senat... –que, per les notícies que jo en tinc, encara no ha acabat formalment els seus treballs, hi ha dos informes que no són coincidents, però no podem donar per tancat, encara, el treball de la Ponència–, està estudiant, com dic, una altra possibilitat, que és la mateixa que han aplicat els francesos per crear el seu dipòsit en formacions geològiques estables i profundes, que és l'exploració, en el mateix territori de l'Estat espanyol, de la zona, del lloc adequat per fer una operació similar a la...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el seu temps, senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Continuarem, senyor president, en el segon torn.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. El senyor Mariano Gil pot fer rèplica, si ho desitja. *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. En la meua primera intervenció, he estat, voluntàriament i intencionadament..., i m'ha ocupat pràcticament tot el temps fer una mica de

repàs del que és la cosa nuclear en un àmbit ampli, però, precisament perquè és tanta la importància, que nos supera a nosaltres. Però això no vol dir, per exemple..., abans he esmentat que va ser una llàstima que en la Proposició no de llei sobre la implantació a Catalunya d'una delegació del Consell de Seguretat Nuclear, que va ser una proposició presentada per tots els grups parlamentaris..., doncs –i aquí tinc la resposta que el Parlament va fer–, a Madrid –per dir-ho així–, no se'n va fer cas, i, per tant, en resposta –diu– a aquestes gestions, «el Consejo de Seguridad Nuclear informa que la seva participació en cas d'incidència nuclear està estructurada dins del Pla d'emergència nuclear de la província de Tarragona» –que és el PENTA–, «sota la direcció del subdelegat» –en este cas, de la subdelegada– «del Govern, el qual preveu l'actuació de tots els grups d'acció per tal de garantir una resposta múltiple a la població.» Per tant, no es diu res d'això. En la província de Tarragona..., o sigui, a Catalunya, dins de la província de Tarragona, d'alguna manera, les competències són molt limitades.

En este aspecte el nostre Grup voldríem insistir, senyor conseller, que se continués treballant perquè hi tinguéssim més incidència. Estem amb nuclears a la nostra casa, i això no ho podem oblidar.

I després, també, recordar que, en este informe que tant vostè com jo mateix hem esmentat, el nostre Grup Socialista, el Partit Socialista Obrer Espanyol, està treballant molt seriosament en unes alternatives... –per això no hi ha unanimitat, almenys en el nostre Grup, i també, em penso, en algun altre grup d'esquerra–, que s'avanci en la proclamació o en la definició d'una nova llei de residus nuclears que permeti veure d'una forma més esperançadora el que podria ser el que encara no és. Perquè és veritat el que vostè esmentava de les piscines: sí, a les piscines nuclear, doncs, allí se deixen els residus d'alta radioactivitat, i tenim una vigència d'uns deu, dotze anys. Si no se soluciona abans, després tindrem dificultats serioses. O sigui, mentre passi en este període, ja està bé, però, si no, tindrem dificultats serioses d'on se colloquen. Perquè tampoc és veritat que tothom estigui en un magatzem geològic profund, o coses que es diuen per l'estil.

Jo, per anar acabant –perquè el temps passa molt més de pressa–, voldria acabar amb unes paraules que fan referència a una cosa que ens afecta a nosaltres. Però, en tot cas, també, abans recordar que sí que són competència de la Generalitat els serveis de carreteres i..., si no a totes, a algunes s'està treballant. Però hi ha el cas, per exemple, de la carretera de Garcia a Vinebre, que és competència de la Diputació de Tarragona, però que seria molt important que tant un organisme..., com si fos la Generalitat, s'hi donés solució, ja que allò és un estrangulament terrible de la carretera i, en un cas de necessitat, podria donar grans dificultats. I després, també, els pobles nuclears, per entendre-nos, estan preocupats per què és el que passarà quan les centrals nuclears vagin acabant, i com estan disminuint la seua població –això que encara estan funcionant.

Per acabar, llegixo el següent: «Durant anys, les comarques del sud de Catalunya hauran sofert una de les més grans concentracions d'indústria nuclear de tot Europa.

L'energia que hauran generat aquestes plantes se n'ha anat, en la seva major part, cap a les zones industrialitzades de Catalunya i de la resta de l'Estat. Mentrestant, a nosaltres, ens haurà quedat un llegat que arrossegaré durant milers d'anys. La quota de solidaritat dels que s'han vist afavorits amb aquesta política és imprescindible per resoldre el problema amb criteris de justícia i equitat.» I aquí feia referència a això dels pobles.

I, en un plenari últim, hi va haver unes paraules del president de la Generalitat, que jo vaig tindre molt interès a agafar de seguida, perquè em penso que vénen com anell al dit avui. Va dir el president de la Generalitat, el dia 1 d'abril d'enguany, aquí en un plenari: «El Govern de Catalunya no té competències en tot, però se sent responsable de tot.» Jo penso, senyors diputats, senyores diputades –sobretot, senyor conseller–, que quan el president de la Generalitat deia aquestes paraules entenia que també el tema dels residus nuclears, aquí a Catalunya, formaven part d'aquesta responsabilitat seua.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fer la contrarèplica, té la paraula ara l'honorable conseller senyor Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, jo també ho he dit: celebro molt coincidir amb el president de la Generalitat. Només faltaria que, en una qüestió de filosofia bàsica de l'actuació del Govern, no hi coincidís. En el moment de constatar-ho, el que jo hauria de fer era, immediatament, dimitir. Però ho he dit, i ho he dit molt solemnement, que, malgrat no tenir-ne competències, no només diem que ens en sentim responsables, sinó que hem fet el possible per aconseguir el màxim de competències a través del mecanisme que se'n obria. I també li he explicat que són unes competències que porten *només* responsabilitats, cap lliuiment.

Deixi'm continuar ara amb l'explicació que jo feia, perquè em sembla que acabar el que es pot dir, en aquests moments, raonablement, sobre les alternatives que s'obren en el tema de la ubicació definitiva dels residus d'alta activitat és bo. Almenys hi ha una diputada del Grup d'Iniciativa que, quan he tornat, m'ha dit: «M'interessava molt, precisament, quan has tallat.» Doncs, continuaré.

L'altra alternativa, deia... Una alternativa és portar-ho a França. Però França és aquí al costat, i vostè sap perfectament que aquests elements naturals no queden gens impressionats per les fronteres; els és igual, sap? Per tant, de fet, si els francesos són capaços de trobar una bona solució, i una bona solució que sigui admesa com a tal per la resta de països europeus, és possible que, com a alternativa, existís que l'Estat espanyol també pogués trobar una bona solució dins del seu territori. Això s'ha de fer a base d'un procés llarg, un procés llarg i molt assenyat. Jo discrepo lleugerament de vos-

tè en relació amb la peremptorietat del calendari, perquè, de fet, tenim el temps necessari per fer les coses amb molta cura i bé, i molta cura i bé vol dir molta cura i bé tècnicament i molta cura i bé en la comunicació social.

Segurament vostè té tota la raó quan diu que per resoldre aquest tema –amb una solució com la que han fet els francesos, que o la utilitzarem nosaltres o bé n'utilitzarem una altra de similar en el nostre propi territori– cal una llei; probablement té raó. Efectivament, els francesos han fet una llei que ha permès, a part del treball tècnic –que no els avoriré amb el treball tècnic– d'investigar geològicament les zones que poden, podrien hipotèticament, ser adequades; ha fet una legislació específica que ha donat com a resultat que catorze municipis del territori francès han dit: «nosaltres som candidats a tenir aquesta operació, amb les garanties i amb les especificacions que la Llei preveu», llei que ha estat discutida en el Parlament, en l'Assemblea Nacional francesa, amb tots els ets i uts i molt a fons.

En aquests moments, per les notícies que en tenim, el cos tècnic escaient, d'aquests catorze municipis, n'ha seleccionat quatre, on s'està investigant amb més profunditat i negociant amb els municipis corresponents la possibilitat de dur a terme aquella instal·lació que deia.

Per tant, aconseguiran una cosa, si les coses funcionen tal com sembla que funcionaran, que és molt desitjable: que la solució sigui tècnicament impecable i que el consentiment social sigui ple. I això només es pot aconseguir, senyor diputat, amb el tipus de debat que avui fem vostè i jo, però que és petit; aquest to i aquest tarannà és el que s'ha de reproduir a tots els nivells perquè siguem capaços de trobar les solucions adequades.

En el cas de Catalunya, suposant que a l'Estat espanyol s'anés per una direcció similar a la francesa, i donada la nostra estructura del bloc constitucional, caldria, evidentment, que els ajuntaments hi diguessin la seva d'una manera molt definitiva, però evidentment no es podria defugir el pronunciament del Govern de la Generalitat; no es podria defugir per les competències que té el Govern de la Generalitat en l'ordenació del seu territori, i aquest seria un tema fonamental.

Jo no vull prejutar la posició, perquè aquesta és una posició que en tot cas adoptaran els nostres successors; pensi que estem parlant de l'any 2020, de l'any 2025, de l'any 2030, i, escolti, per optimista que sigui, potser ni físicament seré en aquest món: l'any 2030 em tocaria tenir l'edat provecta de noranta anys.

Per tant, quina herència podem deixar? Podem deixar la que vostè ha dit, però també en podem deixar una altra: un procés i un diàleg ben conduït, i naturalment, llavors, els nostres fills i els nostres néts ens podran dir i ens podran criticar per alguna cosa, però també ens haurien de lloar per alguna altra si continuem en una línia similar a la que avui hem portat vostè i jo.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística

Entrem ara al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política turística, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i la substanciarà l'illustre diputat senyor Joaquim Novella. Té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, avui jo havia, en principi, de parlar amb vostè, si així ho desitjava, de política turística, però alguns fets que aquest diputat comunicarà a la cambra...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat. Volen guardar silenci, si us plau? Gràcies.

Pot continuar.

El Sr. Novella i Izquierdo

Però alguns fets que aquest diputat comunicarà a la cambra m'obliguen a centrar la meua intervenció en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, actualment anomenat Turisme de Catalunya.

Aquest diputat, a partir d'unes vint-i-cinc preguntes parlamentàries que va dirigir sobre aquest tema al seu Departament i de la consulta de les auditories de l'any 90 al 96, es va trobar amb uns fets que li han causat sorpresa, indignació i un sentit greu de responsabilitat en allò que els diputats tenen en aquesta cambra: dret d'informar la població i dret de controlar el Govern, i dic «dret», però també dic «deure».

Mirin, el Consorci que es crea l'any 86 té personalitat jurídica pròpia i està sota la tutela del Departament, en aquest cas d'Indústria, Comerç i Turisme. Objectius: promoció turística i assistència tècnica al turisme. Pressupost actual: al voltant de 1.000 milions de pessetes. La Generalitat aporta, d'aquests 1.000 milions, d'un 90 a un 98% de tots els diners del Consorci, i l'any 91 i l'any 95 hi han dos forats que representen 1.000 milions de pessetes, a part de les partides tradicionals -1.000 milions de pessetes-, que signifiquen transferències extraordinàries per 1.000 milions de pessetes.

Per què ha passat això? Per què s'han produït aquests dos forats? Ho pregunto a la Conselleria i la Conselleria em diu: «perquè el passiu és més gran que l'actiu»; és a dir, no em contesten.

Concretament, respecte a l'any 95, vaig trobar la pista, senyor conseller: les auditories cantaven -La traviata, Verdi, en do major- i ens parlaven que s'havien superat les despeses en 345 milions.

Parlaré a continuació del que diuen les auditories; després en faré la valoració personal; per tant, es pot constatar a les auditories, que són a la seu del Consorci.

La conclusió del senyor Josep Maria Vilarrubí era: «S'ha evidenciat una manca d'una adequada gestió per part de la direcció de l'entitat, la qual ha afectat de for-

ma notòria el resultat d'aquest exercici; incompliment reiterat de normes públiques de contractació; assumptió de despeses la realitat de les quals és desconeguda pels mateixos responsables del Consorci», i cita de la firma Audiec, finalment, els efectes que poden tenir sobre l'entitat les possibles actuacions del Tribunal de Comptes.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, quatre tipus d'irregularitats: primer, incompliment reiterat de la Llei de contractes de l'Estat; segon, malbaratament de recursos; tercer, fets atípics que a judici d'aquest diputat tenen presumptes indicis de presumptes fets punibles pel dret penal, i finalment, una mala gestió en l'entitat. Espero donar proves suficients amb el que a continuació els diré.

Incompliment reiterat de la Llei de contractes de l'Estat: contractació sense concurrència no justificable en 276 milions de pessetes; s'ha superat l'autorització per contractar que tenen els responsables; inexistència de crèdits per contractar a partir de juliol del 95. Diu l'auditoria: «La nostra opinió és totalment desfavorable als procediments de contractació.» Les del 94 i 93 diuen exactament el mateix.

Malbaratament de recursos: el Consorci tenia objectes de regal -samarretes, pins, etcètera- per 89,5 milions l'any 94, i l'any 95 se'n compren 118,9 milions més -havent-n'hi 89, se'n compren 119-, i a més a preus dues, tres i quatre vegades superiors als del mercat, diuen les auditories. Les compres es concentren en un percentatge molt alt en cinc proveïdors. Totes aquestes compres han estat gestionades i autoritzades pel director del Consorci i per contractació directa, amb l'incompliment reiterat de les normes de contractació pública. Moltes d'aquestes empreses presten quasi en exclusivitat o la major part de les seves actuacions al Consorci, i algunes d'elles estan situades a Reus o a les rodalies d'allà on hi ha una procedència geogràfica d'un responsable del Consorci. Tema, doncs, de malbaratament de recursos.

Fets atípics. S'assumeixen per part de l'entitat factures per un import de 29,1 milions que estan acceptades, però els responsables diuen que desconeixen l'existència de la seva prestació. Figuren en un annex, signats pel sotsdirector de la institució i signats també per la cap de Relacions Institucionals.

S'accepten factures d'una associació de golf internacional per valor de 44 milions i es desconeix si aquells serveis es van prestar; també hi han 33 milions d'un contracte anual que són allà: 77 milions.

S'assumeixen també despeses per 3,9 milions per serveis que, segons els funcionaris, ha fet el mateix Consorci, signat en un annex -signat en un annex-, i finalment s'assumeixen despeses per viatges d'acompanyants i persones alienes a l'entitat de 23,9 milions. Així mateix, s'assumeixen despeses gestionades per la Direcció General de Turisme -19,1 milions- no previstes i en part desconegudes, d'exercicis anteriors; és a dir, s'assumeixen despeses amb factures per serveis que, segons els funcionaris, allà no han arribat, no es coneix que hagin arribat.

5470

Un altre exemple és el tema dels estudis. En els darrers tres anys –95, 94 i 93– es donen estudis de forma directa i sense concurrència, segons diu l'auditoria, a dues persones vinculades anteriorment amb el Consorci, a l'exdirector senyor Betoret i l'empresa Serviturisme, del senyor Miguelsanz, exdirector general de Turisme. S'ha de dir que aquests estudis representen un percentatge molt alt, de diners, del total de les despeses d'estudis del Consorci. I diu l'auditoria, diu l'auditoria i vostès mateixos ho poden jutjar: «No hem disposat d'evidència suficient que ens permeti concloure sobre la raonabilitat de la necessitat i utilitat dels serveis prestats, així com l'adequada concordança de les contraprestacions liquidades» –pàgina 9 de l'auditoria.

Fets, per tant, atípics que acabo de relatar: mala gestió; endeutament a curt de 300 milions, l'any 95, que no ha estat autoritzat pel Govern, d'acord amb el que estableix l'article 31 de la Llei de 1994; contractació amb la PGA, una associació de golf –irregular, segons diuen–, per quatre anys, de 33 milions –va ser rescindit el contracte el 19.II.96.

Les subvencions rebudes com a transferència de capital no van a inversions. S'indemnitza l'exdirector general per més de vuit milions i diu l'auditoria: «No procedia cap indemnització.»

Finalment, no es fa retenció de l'impost de renda de les persones físiques al senyor Betoret pels seus treballs i se li encarreguen, com a compensació perquè pagui allò quan ho reclama la Hisenda pública, nous treballs. El promotor de l'ex-URSS queda per justificar moltes de les seves actuacions.

Aquesta és l'etapa 95 al 93 –senyor Cogul, director general–, però l'etapa anterior, 90-91, pel que disposa aquest diputat –senyor Betoret, director general–, també té greus responsabilitats.

Començaré per un fet atípic que, realment, a mi, personalment, m'ha sorprès: xecs al portador sense barrar al proveïdor Estratègies i Serveis, per valor de 9,8 milions de pessetes, a compte de les factures 2.130 bis i 2.152 bis, que no estan comptabilitzades, sense cap contracte ni expedient administratiu –ho llegeixo textualment –pàgina 31 de l'auditoria. Què ha passat amb aquests 9,8 milions de pessetes? Per què es van pagar, si no estan justificades, amb un taló sense barrar, amb un taló, per tant, sense garanties?

Un altre fet. Mirin vostès, hi ha unes bestretes de 6 milions, de 8 milions, d'1 milió, de 2 milions, a nom de directius de l'entitat que quan l'auditoria es fa, l'any següent, no estaven encara justificades; no sé si vostès ho podran justificar.

En definitiva, 1.000 milions que hi ha hagut de forat, 1.000 milions de transferències extraordinàries.

Senyor conseller, voldria escoltar de la seva veu una explicació raonable. Primer, per què es van consentir aquests fets reiterats durant sis anys? Primera pregunta.

Segona, per què es va mantenir silenci per part de la Conselleria sobre un fet suficientment explicat a les auditories? No tenen obligació, no tenen obligació les autoritats públiques de denunciar allò que cregui que contravé la llei?

Moltes gràcies, senyores diputades, moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps. Ara el senyor conseller podrà contestar la interpellació sobre la política turística. Té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

(*L'orador estossega.*) Perdó. A mi se'm convertirà la veu en veu de baríton, a base d'estar constipat, que és el que li va passar a Bing Crosby (*veus de fons*), i com va acabar.

Senyor diputat, vostè ha començat, efectivament, d'una manera molt necessària, perquè si no hagués formulat la interpellació com una interpellació sobre la política turística la Mesa no l'hi hauria pogut deixar tramitar; li recordo l'article 128.2 del Reglament.

I llavors vostè fa un truc que és ben conegut, que consisteix a dir: «però he trobat aquestes coses i, naturalment, jo ara he de parlar d'això». En parlarem d'això altre, sap?, perquè, és clar, vostè havia formulat durant l'any, no me'n recordo, unes quantes desenes de preguntes, i després va demanar accés a aquestes documentacions, que naturalment se li va donar. Per tant, no digui que quan va formular la interpellació no ho sabia, però és igual.

De la política turística, jo n'hi parlaré cinc minuts i després entrarem en allò altre. La política turística del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que, com vostè sap, es fusiona, surt per fusió de dos departaments el juny de l'any 1996, consisteix en la millora de l'oferta turística, a través d'una sèrie d'actuacions, que si vostè hi estigués interessat algun dia, en podríem parlar, però l'únic que faré serà esmentar-li l'índex, l'impuls de la promoció turística, la millora de la informació turística i la millora de la formació dels agents turístics. Hi ha alguna altra cosa important des del punt de vista institucional, però jo crec que menys important des del punt de vista polític, com ha sigut resoldre definitivament el tema de la transferència de les competències turístiques a la Vall d'Aran.

Aquest seria l'esquema que ens permetria parlar, si volguéssim parlar, de política turística, però vostè, legítimament, no en vol parlar d'això; vostè vol parlar del que ha dit en aquesta tribuna abans.

A veure, quan es va produir la fusió del Departament de Comerç, Consum i Turisme amb el d'Indústria i Energia, per produir el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, el responsable del Departament, que vaig esdevenir jo, va considerar que calia fer una adaptació de les polítiques turístiques que s'havien dut a terme fins aquells moments a les noves realitats del món turístic. De fet, aquest és un comentari que havíem fet en les últimes setmanes anteriors al canvi, amb el meu predecessor, amb el qual m'uneix una bona relació no només formal, sinó també personal, i respecto molt les seves opinions. I ell també coincidia que calia aquest canvi d'orientació.

Aquest canvi d'orientació es va produir, com a primer símptoma, diguem-ne, canviant els responsables de la gestió turística. Jo vaig pensar que es necessitava una acció més similar a la que s'havia fet de promoció de la internacionalització de les empreses catalanes, a través del Copca, perquè, de fet, l'activitat turística, encara que es desenvolupi en el propi territori té molt de contingut de mentalitat exportadora: has d'anar als mercats emissors a vendre el teu producte, i això va provocar que canviés els responsables de la gestió turística, i, concretament, anomenés, com a director general de Turisme el que havia sigut director general del Copca, i anomenés director del Consorci de Promoció Turística una persona de la mateixa organització del director general.

Molt bé. Ells van començar a formular aquestes adaptacions de la política turística a les noves necessitats i, evidentment, entrar en contacte amb la realitat del Departament i dels seus organismes a partir d'aquell moment. I, naturalment, una de les coses de la qual vam tenir coneixement va ser d'aquestes auditories. Perquè, senyor Novella, vostè –i també és legítim des d'un punt de vista polític– ha pujat aquí a la tribuna, diguem-ne, a explicar com si això fos una cosa molt amagada, que vostè havia descobert. I no és així. És a dir, aquestes auditories són les auditories que havia realitzat la pròpia Intervenció de la Generalitat. Per tant, res que intentés amagar aquesta situació, però aquesta situació vostè la interpreta amb uns aires de gravetat enorme, i jo, permeti'm que li digui que, home, algunes de les coses que diuen les auditories, doncs, ja diré després els meus comentaris, però en la majoria són coses que de vegades passen en les auditories i que no hi ha una mala gestió associada. (*Veus de fons.*) Bé, escolti, aquesta és la meua opinió; vostè en tindrà una altra. (*Remor de veus.*)

Pensi..., vostè ha començat fent una broma relativa a una resposta a una de les preguntes. No utilitzaré gaire temps, però deixi'm-li explicar un acudit, que vostè segurament sap, però que és interessant, no? La comptabilitat dóna per al que dóna, però no dóna per a més. És aquell acudit d'un que aterra amb un globus, travessant un núvol enorme, que no veu on és, i es troba amb un tros de feixa en la qual hi ha una persona i li diu: «on sóc?», des de dalt del globus, i el de baix li diu: «aquí», i el del globus li diu: «vostè és comptable, oi?», diu: «sí, senyor, com ho sap?», diu: «perquè m'ha donat una resposta exacta, però irrellevant». (*Remor de veus.*)

Bé, doncs, això és el que passa amb la comptabilitat i les auditories, i, per tant, uns fets comptables jutjats amb una determinada mentalitat, poden merèixer unes interpretacions que no responen al contingut de les coses. (*Remor de veus.*)

De tota manera, fixi's en la situació que vostè descriu com a catastròfica, la veritat és que l'exagera, perquè el dèficit màxim, si no ho recordo malament –després podem repassar xifres, si vostè ho vol, en la rèplica–, el dèficit màxim no va ser de la magnitud que vostè diu, i, en qualsevol cas, és un dèficit que es va poder arreglar ràpidament l'any 96, a base, simplement, de fer estalvis de gestió en la nova política que va portar aquella casa, des d'aquell moment.

Però fixi's que aquelles auditories van fer el procés que havien de fer, i una de les coses que jo vaig mirar d'assabentar-me des del primer moment, va ser què havia passat amb aquelles auditories, i aquelles auditories havien fet –hi insisteixo– el procés que havien de fer, i m'alliberava a mi d'haver-lo de fer, perquè l'havia fet l'òrgan que l'havia de fer, i pensí, senyor Novella, que l'Administració no és una tertúlia; l'Administració està composta d'òrgans, i cada òrgan ha de complir el seu paper. Què va fer la intervenció general amb aquelles auditories? Home, doncs, va fer el que havia de fer segons la Llei, que és trametre-les a l'òrgan jurisdiccional competent, i l'òrgan jurisdiccional competent és la Sindicatura de Comptes. Jo vaig llegir la setmana passada unes declaracions que deien: «Això s'enviarà...» Oh, però, escolti, ja hi és. Per què? Perquè es va enviar. Quan? En el moment oportú, sense cap endarreriment.

Per tant, senyor Novella, el judici definitiu no sobre la correcció política de les coses que es van fer, que jo la considero plena, perquè en aquelles situacions anteriors, probablement, el meu Departament actual hauria fet la mateixa política, sinó la incorrecció detectada, segons vostè molt greu, segons jo no, per algunes auditories, el que pot passar, i no em refereixo a tots els fets detectats, potser sí que n'hi ha algun, i vostè i jo també coincidiríem, però molt puntual i molt concret i molt petit, farà el curs que hagi de fer. I la Sindicatura de Comptes pensí que no és un òrgan del Govern; la Sindicatura de Comptes és un òrgan d'aquest Parlament i la Sindicatura de Comptes, a més a més, té l'obligació, si aprecia les coses que vostè diu, de trametre aquests procediments al Tribunal de Cuentas. I el Tribunal de Cuentas és el que té la facultat, a través de la seva fiscalia, de si aprecia allò que vostè diu que aprecia, portar-ho a l'organisme corresponent, però això no ho hem de fer nosaltres, si el curs que s'ha seguit és el curs correcte, com és el cas, seguint les previsions i seguint les competències de tots i cadascun dels òrgans de la nostra Administració.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em sento molt tranquil respecte a les acusacions que ha fet el senyor Novella.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fer torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, m'ha decebut; pensava que vostè, realment, tindria interès, per al propi Departament, d'aclarir un tema que vostè pot aclarir, i no ho ha volgut fer, ni ha assumit cap responsabilitat política per un dèficit que representa, senyor conseller, el 50% del pressupost, 523 milions sobre mil. Això és poca cosa, senyor conseller? Això no té importància? L'any 91 el dèficit va ser de 453 milions; hi va haver una aportació de 385, i l'auditoria del senyor Vilarrubí del 92, i això és auditoria, senyor conseller, diu: «El dèficit acumulat el 31 de desembre del 92, un any després, era encara

5472

de 300 milions, tot i haver rebut el 92 una subvenció extraordinària de 386 milions.» Si a vostè això li sembla poca cosa, així entenc jo com va l'Administració pública de la Generalitat.

Segona qüestió, senyor conseller. No parlo jo, no parla el diputat Novella, parlen les auditories del senyor Vilarrubí, li ho torno a insistir; no parlo jo. Quan diuen que és desfavorable, quan diuen que estan astorats pel que està passant, no ho diu el diputat Novella, no tindria massa valor, ho diuen les auditories. Vostè ha de donar fe de les auditories que dóna la Generalitat. I miri, per altra banda, senyor conseller, aportacions extraordinàries, 385, any 92 –si no les coneix, li dic–; 430, el 96, i 293, el 97. Dèficit, 468, el 91, i dèficit, 523, l'any 95. Senyor conseller, això són números i li ho dic, li parlo textualment: auditoria del 92, pàgina 19; ja contrastarem i tindrem ocasió de discutir-ho. Però miri vostè el que significa un forat del 50% del pressupost –del 50% del pressupost–, senyor conseller.

Miri, per nosaltres les coses estan clares, senyors diputats i senyores diputades. Tenim un exemple de mala gestió continuada durant sis anys; reconec que quan vostè se'n fa càrrec hi ha un canvi important, hi ha algunes anomalies, no tinc temps, però sí que reconec que hi ha un cert canvi. Per tant, senyor conseller, nosaltres sap que som rigorosos en aquest Grup, i no li direm una cosa per una altra, però fins llavors, durant sis anys hi ha irregularitats continuades.

Segona qüestió. Hi ha indicis de presumptes delictes, tràfic d'influències, falsedat en document públic, malversament de cabals públics. I, escolti, senyor conseller, això afecta el sector turístic, la Direcció General té menys fons, perquè ha de passar-ho allà. Vostè m'ha contestat a mi d'on vénen els fons, de la Direcció General.

Li parlo del Consorci perquè el Consorci el darrer any té un pressupost que supera el 50% de la Direcció General de Turisme; molt important per a la política turística, vostè m'ho reconeixera, senyor conseller. I la Direcció General es veu afectada, el sector es veu afectat, i els funcionaris que treballen bé també es veuen afectats, i es veuen afectats els ciutadans que paguen una mala gestió, i paguen unes situacions absolutament anòmales. Això de fets atípics no m'ho he inventat jo, s'ho ha inventat l'auditoria de la Generalitat. I vostè encara no m'ha contestat per què es va permetre que això passés reiteradament, en un govern del senyor Jordi Pujol i Soley i per què es va permetre que després d'això hi hagués silenci, perquè hi havia un secretari general, el senyor Xavier Hernández, que, segons la Llei del 84, té responsabilitats de controlar, coordinar i connexionar amb organismes que estan relacionats amb els departaments; hi havia un director general de Turisme, en aquells moments, el senyor Cerveró i el senyor Miguelsanz, i hi havia, naturalment, els senyors Betoret i Cogul com a directors de l'entitat. Quina responsabilitat hi ha en això? Quina responsabilitat hi ha, política?

Miri, jo només li diré una cosa. L'article 408 del Codi penal diu: «La autoridad o funcionario que, faltando a la obligación de su cargo, dejara intencionadamente de

promover la persecución de los delitos de que tenga noticia, o de sus responsables, incurrirá en pena de inhabilitación especial para empleo o cargo público.» Això no m'ho invento jo: 408.

Nosaltres demanem i entenem que aquí hi ha responsabilitats de tipus administratiu, i demanem que això vagi a la Sindicatura. Si vostè em diu que ja hi és, perfecte. Demanem que vagi al Tribunal de Comptes, perquè entenem que és el que pot i té la potestat per, en termes administratius, donar el que calgui que doni, i demanem també que això es porti a la fiscalia, perquè no serà vostè ni jo qui haurem de jutjar aquest tema, sinó aquells qui ho han de jutjar.

Però demanem, també, aquí, una responsabilitat política, a un govern de Convergència i Unió, i sota aquest Govern i amb unes persones concretes, es van produir aquests fets. Qui assumirà aquesta responsabilitat política? Qui es fa càrrec d'aquestes anomalies de mil milions? Qui és el responsable polític? Ningú. Silenci. Per què es va produir? Jo entenc que vostè no m'ha contestat.

I ho sento molt, senyor conseller, jo esperava...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president, de seguida acabo. Jo esperava que per a l'interès d'aquesta cambra, l'interès dels ciutadans de Catalunya i l'interès del seu Departament, vostè voldria, realment, aclarir aquests fets. Si ho fa, senyor conseller, un cop més jo li ho agrairé de forma molt especial.

Moltes gràcies, senyores diputades, moltes gràcies, senyors diputats. I una única cosa, senyor conseller...

El vicepresident primer

Si us plau, ara sí que, en fi..., sigui molt breu en tot cas, eh?

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, sóc molt disciplinat, per tant, no tinc res més a dir.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. Ara té la paraula per fer la contrarèplica l'honorable conseller senyor Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, per donar algunes precisions i per insistir en el final, fonamental, del meu argument.

Precisions. Transferències addicionals als pressupostos al Consorci de Promoció Turística fins a l'any 96 i a Turisme de Catalunya, a partir del juny del 96: l'any 1992, 385 milions de pessetes; l'any 1993, hi ha una minoració del pressupost de 92.750.000, respecte a l'aprovat inicialment, hi ha una minoració, i l'any 94 hi ha una minoració de 15.300.000. Això és fins a l'any 94.

L'any 95 no hi ha cap transferència addicional, i l'any 96, senyor Novella, recordi que la Generalitat va estar amb pressupost prorrogat fins entrat el mes de juny. I, llavors, el pressupost ordinari de l'entitat, que havia vingut essent, per al capítol d'inversions, del voltant dels 900, entre els 900 i els 1.000 milions de pessetes, aquell any, amb la pròrroga de pressupost, es va veure reduït –tal com diuen les normes, en el cas de la pròrroga de pressupost– a 404 milions. De manera que la transferència addicional que es produeix a mitjans de l'exercici 96 és fruit, purament i simplement, de l'aprovació del pressupost definitiu.

El mateix passa..., no passa això mateix, millor dit, amb la partida de 378 milions, que és de l'any 97, en què del que es tracta realment és que, actuacions que fins aquell moment es feien des de la Direcció General, es passen, es traspassen a Turisme de Catalunya, un cop comprovat que Turisme de Catalunya funciona d'acord amb les orientacions que jo havia donat a aquest organisme.

Per tant, no barregem les coses. Hi ha una transferència extraordinària, l'any 92, però no hi ha cap més transferència extraordinària.

I, finalment, senyor Novella, per tornar-li a insistir amb el meu argument fonamental: no hi ha hagut, en cap moment, intenció d'amagar absolutament res. Les auditories són les auditories fetes per la Intervenció General de la Generalitat, i en cada cas, puntualment..., aquí tinc fotocòpia de les comunicacions que en cada un dels exercicis han acompanyat la tramesa d'aquestes auditories a la Sindicatura de Comptes. I l'organisme que ens dona confiança és precisament aquest. I, més que jutjar, vostè o jo, si s'ha de procedir a altres actuacions en relació amb aquestes auditories, el que ha de fer-se –que és el que jo vaig decidir fer– és que, un cop constatat que se n'havia donat coneixement a l'òrgan jurisdiccional pertinent, és a dir, a la Sindicatura de Comptes, simplement, confiar que la Sindicatura –òrgan dependent d'aquest Parlament– faria el que cregués oportú, perquè, com li he dit en començar la meua intervenció o en alguna part de la meua primera intervenció, l'Administració no és una tertúlia d'amics i coneeguts, sinó que l'Administració és quelcom que funciona amb les competències estrictes de cada organisme, i, si cada organisme fa el que ha de fer, aquesta és la garantia que tenen els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor Novella, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia TGV

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre el transport públic ferroviari, amb especial referència a la línia TGV, també presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els

Verds. Per substanciar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar amb el punt clau d'aquesta interpellació, sobretot quan parlem de la proposta de línia TGV, voldria fer abans una valoració, més que res, un posicionament clar del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ha estat i serà un defensor del transport públic.

El sector del transport, des del nostre punt de vista, és cert que és avui qui malbarata més recursos i ha de ser un dels que cal actuar amb caràcter prioritari a la recerca de la sostenibilitat. I avui, aquest matí, en el primer punt de l'ordre del dia, n'hem parlat extensament. Any rere any, en aquest sentit, venim reclamant des de les diferents instàncies en què participem, més dotacions i recursos. En els trajectes regionals i interregionals, el sistema ferroviari ha demostrat qui és que té més possibilitats de millora, especialment en la velocitat, la freqüència i la qualitat del servei, tres funcions que cal millorar indispensablement si el que es pretén és oferir un sistema més atractiu.

L'imprescindible increment en la velocitat dels trens ha de ser compatible amb la preservació del medi ambient i del territori. Com més alta és la velocitat dels trens, per sobre de 220 quilòmetres/hora, amb l'actual tecnologia disponible, els traçats de les noves vies que es necessiten incrementen molt el seu radi de curvatura: de quatre a sis quilòmetres, la qual cosa suposa tot sovint un traçat incompatible amb el respecte als assentaments humans i a l'entorn. A més, com més alta és la velocitat, més energia necessita el tren, fins al punt que no surt a compte incrementar-la més, perquè es dispara la factura energètica. Aquest, per exemple, és el cas de l'AVE Madrid - Sevilla, en el qual la velocitat màxima està limitada a 300 quilòmetres/hora, podent anar a 350, aquells trens, per aquesta factura energètica de què jo els parlava anteriorment.

És en aquest context que el Ministerio de Fomento i la Generalitat de Catalunya proposen la construcció d'una línia AVE entre Madrid, Barcelona i la frontera francesa. Les raons són difícils de precisar, perquè tampoc s'han explicat a bastament: modernitat –diuen–; connexió amb Europa; a vegades surt «no ser menys que els de Madrid», perquè també tenen una línia AVE; potenciar el transport de mercaderies; crear una línia d'altres prestacions, últimament ha set la novetat... Arguments febles, des del nostre punt de vista, per declarar d'utilitat pública i necessitat social aquesta obra. Estem parlant d'una obra milionària i plena de contradiccions, alguna d'elles ridícula.

Per exemple, encara no en sabem exactament el traçat. Fins i tot, membres del Govern de la Generalitat s'han contradit sobre si passa pel Vallès o no hi passa, i si hi ha estació o no a l'aeroport del Prat. Senyor Pujol, senyor Vilalta, senyor Macias, senyor Solans..., aquí cada un tira pel seu cantó, fent propostes, sovint, contradiccionàries. I estem parlant d'una obra importantíssima per al país.

La solució davant aquest enfrontament i aquestes contradiccions? Posar a exposició pública el traçat fins a Martorell, Lleida - Martorell, i després ja parlarem d'allò altre. Un gran exemple de planificació global. Quantes estacions amb parada hi haurà? On s'ubicaran? Vilobí, Girona, últimament Salt..., també en aquella zona? Sagrera, sí? Cerdanyola, també? Figueres? Com ho farem, a Figueres? Soterrarem les vies amb un doble pis? A Girona també soterrarem les vies, ara, a l'última intervenció? No em diran que..., ja m'explicaran com es pot entendre que estiguem fent un projecte tan important, i no en sapiguem absolutament res, només anar fent propostes, més que res per no entrar a fons en el que veritablement ens interessa.

Les vies seran mixtes, sí o no? Passen mercaderies, senyor conseller, per la línia AVE de Lleida a Martorell? El port de Tarragona té dret a millorar la seva connectivitat amb Europa via ferroviària o no? Com es finançarà aquest projecte? Amb capital privat? Quin? Amb el cànon ferroviari? Quin? Saben que Holanda i Alemanya proposen cànon zero, o com a molt d'un euro, com a màxim, per tren i quilòmetre? Quin és el que proposa Espanya? Com quedaran les inversions a altres línies ferroviàries? Hi ha algun pla director que ens expliqui quin és el sistema de finançament d'aquesta obra ferroviària? O només aquests 60.000 milions que vénen de les privatitzacions? Quines privatitzacions? Preguntes i més preguntes sense resposta.

Però anem a pams, anem a explicar més coses, encara. Els projectes d'alta velocitat europeus estan reculant en aquests moments. En aquests moments només s'està executant el Thalys, a Bèlgica, molt lligat a l'Eurostar –i no cal que els n'expliqui els problemes financers–, que connecta amb Anglaterra. A Estrasburg s'arriba amb TGV i tren pendular, i el Govern francès ja ha dit clarament que no pensa fer el tram Nîmes - Perpinyà, no pensa fer el tram Nîmes - Perpinyà amb el sistema TGV. Això vol dir que el suposat AVE espanyol circularà per una via convencional fins a Nîmes.

Hem dit abans que el model ferroviari ha de ser compatible amb el territori. Catalunya té una orografia molt complicada i una densitat humana i urbana molt elevada. L'AVE necessita reservar més de cent metres d'ample, amb uns traçats molt rectilinis i amb un pendent molt reduït, la qual cosa provoca el trinxament del territori i, sobretot, la impossibilitat d'agafar grans velocitats al seu pas per assentaments humans, amb un impacte territorial gravíssim. La velocitat que es proposava per al tram del Vallès era de 120 quilòmetres/hora, amb un tren que, suposadament, pot anar a 350.

Però, exactament, per què el volem, aquest tipus de tren? Per transportar passatgers a París? Quants, perquè sigui rendible? Ara passen 900.000 passatgers per la frontera de Portbou; arribarem a 4 milions com es proposa? Si comparem el temps entre l'avió i l'AVE, aquest últim no és competitiu per anar a París. Més dificultats, encara. Per què el volem, per transportar mercaderies? Estem d'acord que cal potenciar el transport de mercaderies per tren; actualment, el volum de transport fet per tren és només del 6% a tot l'Estat espanyol, però cal fer una línia AVE per transportar mercaderies? S'han de transportar a 300 quilòmetres/hora, les mer-

caderies? No. O no hem de tenir en compte que aquestes línies tenen un manteniment de quatre o cinc hores nocturnes, diàries? No hem de tenir en compte que aquests trens poden portar 17,5 tones per eix i, en canvi, els convencionals en poden portar 24? Té algun sentit, aquesta proposta de línia mixta i fer mercaderies per AVE?

I el cost econòmic? El tenim en compte? Aquesta via val més de 1.500 milions per quilòmetre, sense comptar estacions i material mòbil. No seria millor arreglar les vies actuals seguint el model Euromed, i amb l'estalvi aconseguit millorar tota la xarxa ferroviària? Ara es podrà pagar pel sistema alemany, i al cap dels anys, quan s'hagi de tornar, com ho farem? Serà rendible per al capital privat? A canvi de què?, d'enfonsar altres sistemes de transport i de xarxa convencional? Expliqui, senyor conseller, a la cambra quina previsió han fet de cobrament del cànon per circular sobre aquesta línia.

Podríem continuar amb molts interrogants i amb molts arguments en contra. Des del nostre punt de vista, senyor conseller, no té cap sentit construir una línia AVE. És del tot insostenible, des del punt de vista financer, des del punt de vista ecològic, des del punt de vista territorial. Només obeeix a interessos financers o a l'obsessió que té el president Pujol d'unir-se espiritualment amb Europa –recordem el transvasament del Roine, el TGV...–, sense tenir en compte les veritables necessitats del nostre país, que això sí que és important. Obres faraòniques amb poc o cap sentit.

Li vull recordar que no només s'hi oposa Iniciativa per Catalunya - Els Verds: alguns altres partits polítics, també; alguns sindicats, també; dues-centes associacions lligades a cinc grans plataformes ciutadanes contra l'AVE –no contra el traçat: contra el sistema–, que han presentat més de tres mil alegacions. També cal comptar-hi vint-i-cinc alcaldes del sud del país, que també..., alguns d'ells, fins i tot, de Convergència i Unió, o d'algun altre partit polític que dóna suport al TGV. Davant d'això, vostès, com si no passés res: anar entretenint el personal amb la ubicació de les estacions, i poca cosa més.

Nosaltres li oferim una alternativa. Escolti, la construcció d'una línia d'altres prestacions –sí, senyor, hi estem d'acord–, amb velocitat alta –el que podríem conèixer com «Projecte tren 200»–, que signifiqui la millora en els traçats actuals, la construcció de variants allà on es precisin, de desdoblaments de baix impacte a les entrades pel nord i pel sud de Barcelona, i la utilització de la tecnologia ferroviària basculant, tipus Talgo, tipus Pendolino o tipus X-2000, a Suècia; evitar el pas del Vallès i, per la línia de la costa, quadruplicant les vies entre Castelldefels i Bellvitge, arribar fins a la Sagrera mitjançant la construcció d'un nou túnel per sota del Moll de la Fusta. Això significa reduir l'impacte en el territori, apostar per un sistema que relliga el territori, que possibilita més parades a més estacions, que costa una tercera part i que esmerça una mica més de temps a fer els recorreguts.

I els en posaré els exemples, un exemple que el podem tenir amb l'Euromed, que la inversió per quilòmetre representa una tercera part, i ha tingut un 30% més de

passatgers que el que havia planificat Renfe. Amb el sistema que nosaltres li estem proposant, doncs, el temps de Barcelona - Girona amb model AVE és de trenta minuts, amb model Euromed, que proposem nosaltres, serien quaranta. Barcelona - Perpinyà, una hora; amb el nostre model, una hora i quinze. Barcelona - París, cinc hores amb el model AVE, sis hores amb el model Euromed, amb un impacte en el territori molt inferior i, a més a més, amb uns diners, una tercera part, que estalviaríem, que podríem destinar-la a millorar la xarxa convencional.

Aquí hi ha una alternativa. Aquests grups en tenen altres. Per què no obrim un debat públic sobre els sistemes ferroviaris d'altres prestacions que més convenen a Catalunya, amb la participació del màxim de gent possible, i no només amb la tossuderia del Govern de la Generalitat de Catalunya?

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Boada, jo li he de confessar que no necessito cap tren, ni cap cotxe, ni cap avió, per sentir-me espiritualment unit a Europa, que em sento europeu i em sento materialment unit i vinculat a Europa. Però, en canvi, el que sí que sento, i crec que ho comparteix el Govern de la Generalitat, ho comparteix el Govern de l'Estat, ho comparteix —i crec que també és important dir-ho— l'anterior Govern de l'Estat espanyol, és la necessitat de fer una aposta decidida pel ferrocarril. I jo crec que, si vostès, en aquest procés que vostè reclama, de diàleg i de debat —potser la paraula és més «debat» que «diàleg»—, partissin d'un punt de vista obert sense, ja, la seva posició i oposició tancada, jo crec que vostès s'adonarien com es podrien sumar també en aquesta oportunitat històrica que tenim en aquests moments de fer una aposta pel ferrocarril.

Miri, senyor Boada, el ferrocarril va néixer fa cent cinquanta anys i va ajudar al desenvolupament de la nostra societat; a Anglaterra, primer, Europa central, Espanya, Catalunya de manera molt important, el ferrocarril va portar la riquesa i el treball; va deslocalitzar, va democratitzar, va contribuir a la millora de les condicions de treball dels ciutadans. I el ferrocarril anava fent aquesta feina de manera molt positiva fins que, en un moment determinat, fruit d'una sèrie de circumstàncies que seria llarg d'analitzar però que a mi m'agradaria un dia fer-ho, amb tranquil·litat, es va veure superat en molts camps d'actuació pel món de l'automòbil. I el món de l'automòbil, a partir del primer terç de segle, i de manera molt especial aquest últim terç de segle, s'ha fet l'amo del món en molts sentits: ha dominat les polítiques industrials, ha dominat les polítiques energètiques i, fins i tot —per què no dir-ho?—, ha dominat també moltes vegades les polítiques d'infraestructures.

Jo crec que ara ens trobem en un punt realment històric en el qual això es pot trencar. Ens hem adonat, tot Europa s'ha adonat —la Comunitat Europea té molts documents en aquest sentit— que ja no és possible seguir pensant que aquesta flexibilitat que era la gran virtut del transport per carretera, del vehicle, del cotxe, davant del tren, segueixi essent una solució. Anant per moltes autopistes europees —creixentment congestionades— es poden veure llargues corrues de camions, de tràilers, de camions amb remolc, que atapeeixen aquestes rutes, que, lògicament, contaminen notablement i que, a la vegada, fan que aquestes energies i aquestes economies que la flexibilitat donava, en aquests moments ja es comencin a veure contrapesades per les economies de congestió i, des d'un punt de vista ecològic, per les clares des economies des d'un punt de vista de la sostenibilitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres estem davant del repte de poder tornar a situar el ferrocarril al mateix nivell que el transport per carretera. Ara, això ens ho hem de creure. Això ens ho hem de creure, senyor Boada. I creure-s'ho vol dir fer una aposta decidida. I això d'una aposta decidida vol dir que per competir, per exemple, amb el que és aquesta gran via del Mediterrani que ens uneix des d'Andalusia, pel País Valencià, per Catalunya, per Catalunya Nord —el Lluçanès-Rosselló—, cap a Provença, d'una banda, i cap a Milà, i, a l'altra banda, cap a Lió i cap al centre d'Europa, que està absolutament congestionada. Per poder competir amb la potència que té aquesta via, nosaltres necessitem vies igualment potents. Permeti-m'ho dir amb una expressió que pot ajudar a comprendre-ho: nosaltres per competir amb autopistes viàries necessitem autopistes ferroviàries. Nosaltres mai podem competir amb autopistes viàries, si el que fem són carreteres ferroviàries. Els temps de recorregut, les capacitats de les vies, les capacitats d'intercanvi i d'intermodalitat..., si no fem unes veritables autopistes ferroviàries, és obvi que nosaltres, d'alguna manera, no podem posar en igualtat de condició el ferrocarril amb la carretera.

Nosaltres tenim tres camps en els quals ja ara és competitiu el ferrocarril, sempre que tingui bones línies, és competitiu el ferrocarril amb la carretera. Primera, en zones de congestió; per anar d'aquí a Vallvidrera és molt més ràpid i còmode agafar el tren de Sarrià, metro del Vallès, i el funicular de Vallvidrera, que ficar-se en un vehicle privat, per més que tinguem un porsche, un pendolino, o el vehicle o el tren o el que vostè vulgui més ràpid del món. Aquí, a les aglomeracions urbanes, en qualsevol cas s'ha demostrat que el ferrocarril és l'aposta de futur.

Segon element en el qual és competitiu el transport per ferrocarril, en aquest cas fins i tot amb l'avió: en trajectes com el que pot ser de Madrid a Barcelona, com pot ser de París a Lió; trajectes intermedis, Barcelona - València, en el qual, per poc que hi hagi un bon servei, es produeixen transvasaments importants en el trànsit des de la carretera, i des de l'avió al ferrocarril.

I, finalment, de manera molt important, hi ha un altre camp en el qual el ferrocarril està essent plenament

competitiu, que és en el transport de mercaderies. El transport de mercaderies cada vegada més caldrà fer-lo amb ferrocarril. Per treure ràpidament la fruita de les terres de Ponent i portar-la als mercats de l'Europa central, o organitzem una caravana de cinquanta camions o carreguem un sol tren que, sense canviar d'ample de via, ens la porti en deu hores als mercats de París o de Brusselles.

Aquest és el repte que tenim: els ferrocarrils interurbans, suburbans, metros –el que en vulguem dir–, els ferrocarrils de mitjana distància i el transport de mercaderies per ferrocarril.

Nosaltres creiem que, per tant, la transposició d'això a casa nostra, a Catalunya i a l'Estat espanyol, passa de manera molt clara per poder construir una autopista ferroviària. I això és el que és el traçat del que se n'ha dit, molt mal dit, el TGV, el TAV o l'AVE, és igual. Jo penso que aquest concepte, que vostè recollia –i li agraïxo que el reculli–, la via d'altres prestacions, és una via que ha de permetre encabir tots aquests tipus de trànsit en la mesura del possible; que ha de permetre, per exemple, des del punt de vista del territori català, poder fer un servei regional, des de Lleida fins a les ciutats de Tarragona, amb l'estació molt ben situada de Perafort - la Secuita, que serveix Valls, que serveix Reus, que serveix Tarragona i totes les seves comarques, Vilafranca del Penedès, Barcelona i el Vallès, Girona i Figueres, si pot ser. Aquest servei regional té uns efectes territorial extraordinaris i és obvi que, aquest servei regional, si el sumem al tren d'alta velocitat, si el sumem a les demandes de ferrocarril de transport de mercaderies per ferrocarril, fan que nosaltres necessitem més capacitat de vies. Necessitem, per dir-ho d'alguna manera gràfica, més canonades.

I què hem de fer? Doncs hem de fer el nou traçat. Vostè diu: «arreglin bé l'actual»; d'acord, és que s'ha d'adequar bé l'actual i fer-ne un de nou. Per travessar la frontera –vostè és gironí i ho sap prou bé– hi ha... –és garrotxí..., garrotxí, però gironí, per tant, coneix bé l'Alt Empordà–, sap que per travessar la frontera tenim la possibilitat de la Nacional-II i de l'autopista. Fa trenta anys només hi havia una Nacional-II que no era l'actual. Es va arreglar la Nacional-II i ja està en bones condicions, perquè presta un servei, però hauria estat absurd fer dues nacionals-II. Necessitem una Nacional-II i una autopista. I és el conjunt de les dues vies, cada una ben especialitzada, que permetrà que el ferrocarril guanyi la batalla.

Senyor Boada, jo penso que aquest debat que vostè demana, i el qual a mi no solament m'interessa, sinó que m'entusiasma i m'apassiona, penso que..., li demanaria a vostè, al seu Grup, de manera molt especial als Verds –perquè aquest és un discurs que jo el podria tenir molt més de verd, no?, perquè és el gran repte que tenim–, jo els demano que l'agafin no com una oportunitat de desgastar una mica el president, que els ha dit que si l'usit, que si l'espiritual d'Europa, tot això; o fins i tot desgastar el Partit Popular. Que se l'agafin seriosament, perquè el repte que el ferrocarril guanyi la batalla dels transport és un d'aquests reptes que aquest sí que assegura la sostenibilitat de cara al segle XXI. Jo el convido, per tant, a participar en aquest debat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Boada, per al torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Al nostre Grup Parlamentari també ens apassiona aquest tema, i la defensa del transport públic, senyor conseller, no és una qüestió per erosionar el president de la Generalitat ni el Govern de la Generalitat; no, no ens fa falta. Nosaltres actuem sempre amb rigor i fem unes propostes alternatives, i la defensa del transport públic fa anys que la fa Iniciativa per Catalunya; fa anys que la fan els Verds i, abans, també la feia el PSUC. No és només per desgastar, sinó que és la nostra política i és el nostre perfil ideològic el que ens permet defensar el transport públic.

I evidentment que estem d'acord amb el transport públic ferroviari, però vostè encara no m'ha dit per què necessitem, per millorar el transport de mercaderies i per millorar el de passatgers, una línia AVE. Per què vostè no m'ha argumentat que en fem prou i és suficient, és eficient i és sostenible –li recordo que abans era conseller de Medi Ambient, senyor conseller de Política Territorial, i aquest terme els sonava molt i l'utilitzava–, és sostenible aquell que està en relació amb el territori que està en relació amb les característiques d'aquell territori; no nosaltres, perquè ara tenim interès de voler fer una línia d'alta velocitat, hipotequem els interessos ben legítims dels nostres descendents, perquè llavors ja no hi seran a temps. Per què necessitem una línia d'AVE per portar mercaderies? Escolti, en els corredors de mercaderies europeus que estan aquí representats en cap moment es parla que hagi de ser una línia AVE. En la línia mixta que pot circular de París a Lió, quan hi circulen trens de mercaderies, hi circulen només paqueteria, únicament i exclusivament. I encara hi ha una proposta del Sherman 200 que vol transportar també paqueteria, que no se'ls deixa passar més trens, perquè és totalment incompatible amb una línia AVE, és incompatible amb una línia AVE –revista *Via Libre* del mes d'abril –llegeixi-ho.

Per què ens entestem a fer aquesta proposta. Que és que no funciona, l'Euromed? Que no millora la xarxa convencional, l'Euromed? Per què volen fer, ara, vostès, una altra línia? A més a més, amb la variant del Francolí, quan des de Tarragona... Per què hauran d'anar a Perafort? Però si ja poden agafar l'Euromed i anar a Barcelona amb tota tranquil·litat? Què hauran de fer? Ara hauran de agafar un tren antena que se'n vagi a Perafort, per després tornar a Barcelona? Home, no fem el ridícul! Que per anar de Tarragona a Barcelona poden anar amb Euromed, i molt bé! I molt bé, que hi poden anar, amb tota tranquil·litat. I si milloren encara la xarxa, encara amb menys temps. Perquè, escolti, els tècnics del Ministerio de Fomento o els vint-i-cinc alcaldes que jo li he citat, han dit: «sap per què utilitzen o proposen la variant de Francolí amb l'estació de Perafort?, perquè és més rendible econòmicament».

Molt bé, el servei al territori. Només perquè és rendible, però només en un vint per cent. Ells diuen: «a Perafort hi passaran cinc milions de passatgers; per Vila-rodona, que seria l'altra alternativa, quatre milions». Això, una possibilitat al 2005.

Però, per què estem fent, proposant trens, quan el que importa són les connexions interregionals, quan un tren de velocitat 200 ho pot fer exactament, això, i ens n'estalviem una tercera part? Algú em pot donar una raó clara per què fem aquesta despesa, quan en podem fer una altra que és tan moderna com la proposta de l'AVE? Perquè la modernitat no és gastar més i tenir els trens més macos. La modernitat és aquell transport que és eficient, que està relacionat amb el territori, que el respecta i que el serveix, no que el trinxia.

Encara, a hores d'ara, m'ha d'explicar per què hem d'utilitzar per a les mercaderies –que és molt important el transport ferroviari–, s'ha d'utilitzar una línia AVE, que no servirà absolutament per a res. I nosaltres parlem no només de la millora de la xarxa convencional, sinó que també proposem un traçat nou. Evidentment que hi pot haver en moltes zones un traçat nou. I un traçat nou seria la variant de Figueres i connectar, evidentment, amb un túnel a la Jonquera; evidentment que s'ha de fer d'aquesta manera. I estem parlant també de la quadruplicació de les vies, que ens permetria, sobretot a les entrades nord i sud de Barcelona, solcs, més solcs per poder-hi entrar amb més facilitat.

Li posaré l'exemple: ha sortit a la premsa que a la línia Barcelona - Puigcerdà, per cert, una línia que està feta un desastre –ara, no se'n parla–, que està feta un desastre i que serviria al territori, doncs només adequant els horaris de rodalies es guanyen vint minuts. I què esperaven per fer això tan senzill? Què s'esperava per fer això tan senzill? Només adequant, sense fer cap obra d'infraestructura –perquè no en fan ni una–, doncs ja s'han guanyat vint minuts. Per què no apostem per millorar la xarxa convencional? Podem tenir aquesta modernitat que vostès demanen a meitat de preu.

Jo li demanava diàleg. Demanava un debat. Miri, al Vendrell, el dia 24 de maig, hi ha manifestació en contra del TGV. L'hi convido. Allà podrà començar el diàleg, no només amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sinó amb una gran quantitat d'associacions, d'entitats cíviques, alcaldes, regidors i regidores, que també s'oposen a aquesta proposta que, des del nostre punt de vista, és una proposta que no serveix el territori i, per tant, no serveix el país. Només serveix altres tipus d'interessos que nosaltres, com comprendrà, no compartim de totes totes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Boada, vostè diu que, si fem l'estació a Vilallonga, de les comarques tarragonines, hi aniran

4 milions d'usuaris, i si la fem a la Secuita, 5. (*Veus de fons.*) D'acord, però vostè ho utilitza com a argument, eh? Bé, doncs, miri, com que jo vull que el transport públic l'utilitzin molts, m'estimo més que l'utilitzin 5 que 4; així de clar –així de clar. I per això la vull allà. Així de clar.

Jo no sé quin interès estrany té vostè a dir: «No, és que volem castigar, com a mínim, 1 milió, segons Fomento» –segons Fomento, però jo també m'ho crec, li he de dir que també m'ho crec, que són els qui em crec més–, «que no utilitzar el transport públic.» És així.

Ara, senyor Boada, jo crec que hi ha un element de la nova configuració ferroviària a tot el món, i especialment a Europa, que vostè hauria, diguem-ne, de recollir, no?, i jo el convido a fer-ho. Miri, s'ha trencat aquell model de Renfe –o dels Catalans, és igual, dels Ferrocarrils de la Generalitat– en el qual els ferrocarrils eren propietat, la via, les estacions, els trens, el personal..., tot era d'una sola empresa, i aquesta empresa feia un servei en funció, només, d'uns objectius limitats. Aquest model s'ha acabat. La Unió Europea ja ha establert liberalitzacions, i el nou marc ferroviari europeu –jo em sento, ja li ho he dit abans, espiritualment i materialment europeu– és que hi han d'haver unes empreses –jo li defensaria, personalment, que, com més públiques, millor– que siguin els propietaris de la via, i que aquesta infraestructura, pagada amb els diners de tothom –vinguin de les privatitzacions, dels fons de cohesió, d'allà on vulguin, però, sobretot, pagada amb els diners de tothom–, pugui tenir el màxim rendiment. Que no passi això que vostè diu, que ara es descobreixi que millorant no sé què es guanyen vint minuts, sinó que, ben administrats, permetin que per allà passin el Pendolino aquest de què parla vostè, que hi passi el Talgo, que hi passi el TGV, que hi passi un regional «fletat» per Ferrocarrils de la Generalitat, que hi passi, per exemple, per portar turisme a la Costa Brava o a la Costa Daurada, un xàter –que, un xàter des de l'Europa central fins a la Costa Brava, per cert, estalviaria unes emissions atmosfèriques notabilíssimes–, que hi passi tothom que hi pot passar.

Ja es pot imaginar que aquesta nova concepció té molt a veure que la infraestructura que es necessita ha de ser una infraestructura potent, i ha de ser una infraestructura per la qual tant hi pugui passar –com ara és l'autopista– el camió carregat amb 25 tones i amb un remolc amb 10 més, com que hi pugui passar aquell senyor que, amb el seu cotxe últim model –si va a 180 l'enganxaran–, vagi a 120. Per tant, aquesta és, una mica, la filosofia: una via de gran capacitat, ben relligada amb Europa, per la qual pugui passar tothom. És aquest, el model, senyor Boada. No és un aprofitall.

Per què, és clar, sap què passa? Que tenim un bon Euromed, i és un bon servei, però, és clar, l'Euromed està limitadíssim, no se'n poden posar més, no podem aconseguir que s'aturi a l'Aldea, perquè està tot tan encaixat que no es pot fer... És a dir, hi han quantitat i quantitat de problemes en relació amb l'Euromed perquè està absolutament congestionada la via actual. La podem millorar? La podem desdoblar? Sí, senyor, es podria; però jo penso que molt més que desdoblar la Nacional-II, doncs, en un moment determinat tothom

5478

va estar d'acord que s'havia de fer una autopista. I que l'autopista, i al costat la Nacional-II, per regar bé el territori, és un bon model que crec que podem copiar pel que fa al transport ferroviari.

Per exemple, el tren de gran velocitat arribarà a Lleida, i de Lleida a Barcelona hi poden haver uns serveis regionals molt eficients, i llavors el que s'ha de fer és, en la mateixa estació del centre de Lleida, aconseguir uns rodalies –perquè, cada vegada més, Lleida funciona com un sistema de ciutats al voltant de Lleida– que vagin fins a Cervera, que vagin fins a Balaguer i la Pobla, que vagin fins a les Borges, i potser fins a Montblanc i a Valls... És aquest, el model; un model en el qual hi hagin espais, canals adequats perquè hi passi tothom. I, òbviament, això beneficia Barcelona, Madrid..., home!, i la Pobla, i Balaguer, i Vimbodí.

Aquest és el model que hi ha al darrere del tren de gran velocitat, que, ho repeteixo, només té una desgràcia: que des de bon principi tots hem parlat de «tren de gran velocitat», i això segurament ho posa senzill perquè es pugui fer un cert, diguem, tractament una mica..., poc seriós, dibuixant un gran tren, molt de luxe, quan del que es tracta és que el senyor de Vimbodí tingui més possibilitats de relacionar-se...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...amb Montblanc i amb tot el món.

El president

...ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per formular, exposar la interpellació, el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, ple rere ple se succeeixen les iniciatives sobre qüestions relacionades amb l'ensenyament. No es podrà dir que el Parlament viu d'esquenes a la realitat, perquè el cert és que la problemàtica del món de l'ensenyament és arrans de carrer. Arrans de carrer i a les més altes esferes. Si no, com s'entenen les declaracions del mateix president de la Generalitat repartint

les culpes de les disfuncions existents a les nostres escoles. Si el molt honorable president s'ha anat entestant a repartir culpes gairebé a tothom –excepte al Govern–, deu ser perquè, realment, de disfuncions, n'hi ha.

I ha disfuncions, certament, i hi ha malestar. Una cosa i l'altra ens preocupen. En part, pot semblar lògic: tota innovació educativa, com la que representa el nou sistema educatiu, requereix un temps de readaptació i adequació a les realitats, tant de l'alumnat com del professorat; no deixa de ser normal trobar-nos amb dificultats a l'hora d'aplicar uns nous plantejaments pedagògics i una nova organització escolar. Ara, això no és suficient per explicar les disfuncions i els malestars que vivim avui. Bona part dels problemes s'han donat per insuficiència de recursos, a més d'una no plenament adequada adaptació a la realitat docent dels plantejaments que acompanyen el desplegament de la LOGSE.

El debat sobre aquestes disfuncions, la progressiva radicalització dels malestars i la sensació que no s'hi aporten totes les solucions possibles amenacen de confondre els errors en l'aplicació del nou sistema amb la validesa mateixa d'aquest nou sistema. I des del nostre Grup creiem que estem en un moment límit per consolidar o bé un ensenyament públic entès com a eina formadora de la població i com a eina compensadora de desigualtats, o bé per iniciar una inflexió de perillous desenvolupaments. En aquesta disjuntiva, nosaltres apostem pel que podríem anomenar «salvar la reforma», que no ha de voler dir ni donar suport ple a com s'està aplicant, ni donar suport ple a l'Administració que l'aplica, ni girar l'esquena a la realitat concreta dels centres i a les vivències del professorat.

Ja he dit que corriem el perill de confondre errors, manca de recursos, poca flexibilitat, amb el sistema, perquè, a més, si ens tanquem en una polèmica reforma/antireforma, caiem en una falsa dicotomia, però –el que és més greu– no fem res de realment positiu per tirar endavant l'ensenyament.

Per situar el debat en el seu lloc, creiem que cal tenir en compte una qüestió clara: tot sistema educatiu es basa en tres aspectes: els seus objectius ideològics, les formes pedagògiques i organitzatives que proposa i els mitjans per dur-les a la pràctica. Pel que fa als principis ideològics del nou sistema, hi estem d'acord; de fet, formen part del bagatge de les propostes socials i polítiques de progrés de les darreres dècades. Pel que fa a les fórmules d'aplicació, ja hi podríem discutir algun aspecte, i insistir que no estar d'acord en alguna proposta no implica estar en contra dels seus objectius. Hi ha moltes estratègies per arribar a aquests objectius, com hi ha maneres diferents d'organitzar els continguts, els grups o el que sigui; de fet, hi ha centres diferents, entorns socials diferents, situacions diferents, alumnat diferent, professorat diferent.

En aquest sentit, hi ha moltes preguntes a l'aire, i centrant-nos només en l'ESO. Potser el grau d'optativitat és excessiu i contraproductiu per a l'alumnat; potser fer els crèdits comuns durant dos trimestres dificulta el seguiment de la matèria; potser canviar l'horari cada tres mesos crea més dificultats que avantatges; potser l'estructuració actual del segon cicle no és la més ade-

quada, perquè, segons com permet, deixar fora del sistema els que no aconsegueixen els objectius mínims, o no orienta de la manera que podria ser millor, cap al batxillerat, els cicles formatius o el món del treball.

Pel que fa als recursos, ja sap vostè, senyor conseller, que debat rere debat hem anat insistint que els considerem migrats. Un nou sistema educatiu, que representa canvis en tants aspectes, no és barat. I es poden discutir en xifres milionàries, podem discutir xifres milionàries, però, fins i tot acceptant la lectura més positiva d'aquestes xifres, els recursos no són encara els que obligava la reforma. I, davant d'aquests recursos que no són els que demanava la reforma, torna a haver-hi dues posicions: com que no hi ha mitjans apropiats, rebutgem la reforma; o, com que no hi ha mitjans apropiats, hem de lluitar per aconseguir-los. Rebutjant la reforma no tindrem més mitjans; lluitant per aconseguir-los, potser sí.

A començaments d'aquesta setmana, el Grup Socialista posava damunt de la taula algunes dades, que poden discutir-se o no, però que anaven en la línia de l'opinió que la inversió és una de les claus de l'èxit de l'aplicació del sistema educatiu, i que hi ha una sensació de diferència de tractament entre escola pública i escola concertada. Avui mateix, en el transcurs de les preguntes orals al president, s'han posat damunt la taula algunes d'aquestes dades, alguns d'aquests fets, algunes d'aquestes apreciacions, que jo no hi insistiré ara, però sí que li diré que aquests fets augmenten les disfuncions i els malestars i generen una sensació de desemparament en l'escola pública.

Tot això enterboleix la possibilitat de superar els parany de la implementació de la LOGSE i assolir un nou sistema educatiu de qualitat i formador de les persones que capitalitzaran la nostra societat en les properes dècades. Perquè hi ha possibles solucions. Si ens cenyim a l'ESO, per exemple, hi ha la possibilitat de consolidar aquests docents ben coordinats, amb la reducció del nombre de professorat que intervé en un mateix grup classe. Hi ha la possibilitat d'entendre la tasca de la tutoria com a fonamental, amb el reconeixement administratiu i una major reducció lectiva, ja que per fer un bon tractament de la diversitat cal una tasca tutorial individualitzada, cosa que ara no es pot fer amb una hora setmanal de tutoria. Es poden reduir les ràtios de grup classe, ja que amb trenta alumnes per aula és difícil de fer una correcta atenció a aquesta diversitat. Es poden dissenyar noves estratègies organitzatives, amb més desdoblaments, i augmentar les hores de tractament de la diversitat. Es pot possibilitar l'estructuració dels crèdits comuns en una tipologia diversa: anuals, trimestrals, concentrats per curs o per cicle. Es poden dissenyar els crèdits variables en funció dels interessos i les necessitats de l'alumnat, i aconseguir que l'optativitat no serveixi per consolidar desigualtats, sinó per compensar-les. Es pot avançar cap a una matriculació no selectiva de l'alumnat, i impedir la guetització. Es poden efectuar accions positives en aquells centres amb més necessitats, i buscar mesures perquè l'alumnat amb necessitats educatives especials i preferents no es centri en un sol centre dins d'una zona, i que tots els centres –públics o concertats– admetin i atenguin

aquest alumnat, i es doni, per tant, una millor dotació personal i material als centres que acullen un nombre significatiu d'aquests alumnes. S'han de revaloritzar els ensenyaments d'humanitats. Es pot permetre una millor gestió dels centres. I d'altres temes relacionats amb l'ESO o amb altre ensenyament que ja hem dit alguna vegada, i tindrem més oportunitats de fer-ho.

En definitiva, cal superar el sentiment de regressió professional que s'ha instal·lat en bona part del professorat. Un sentiment que té les seves arrels en algunes de les disfuncions, i que és la màxima expressió dels malestars, i que és negatiu. Un ensenyament de qualitat és inviable amb uns ensenyants desorientats.

Sigui com sigui, les solucions són possibles. Cal voluntat política per trobar-les i aplicar-les. En el passat Ple ja vàrem realitzar l'oferta de concertació d'un pacte per l'educació: Administració, grups parlamentaris, sindicats, col·lectius, associacions de pares i mares d'alumnes, moviments de renovació pedagògica..., tots els components de la comunitat educativa, i els qui hi estem implicats com a legisladors o com a Administració. Un pacte que modifiqui allò que no estem fent bé, i un pacte que permeti fer allò que no estem fent. Un acord global que permeti que el nou sistema acabi essent el millor sistema possible en la Catalunya del tombant del segle XXI.

Un acord que consolidi un ensenyament de qualitat, en el qual els centres públics siguin l'exemple on emmirallar-se, en el qual les persones es formin com a tals, i assimilin els coneixements, els hàbits i les actituds per construir una societat millor, de persones millors.

Els pot semblar una utopia, però és possible; si més no, és possible intentar-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, Josep Xavier Hernández, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Bargalló, sentint la vostra exposició i la vostra intervenció, no tant en el to sinó en el fons de les vostres paraules, diria que parlem de dues realitats totalment diferents, i que aquest mapa de..., o aquesta postal, aquesta foto, aquesta radiografia de problemes, de mancances, d'insuficiències, d'irrealitzacions, respon a un altre país, segurament a un país imaginat o a un país viscut per una minoria, però no pas per la globalitat de la comunitat educativa catalana.

És evident, senyor diputat, que en el món de l'ensenyament sempre tindrem problemes i preocupacions i ocupacions, i que ara els tenim d'una forma especial perquè estem en el moment més fort, en el moment equatorial, de l'aplicació d'una reforma molt profunda, tant en la seva concepció de continguts, com en tot el que comporta des d'un punt de vista quantitatiu i logístic.

I, per tant, canvis d'aquesta naturalesa és evident que han de comportar dificultats, comprensives moltes vegades per part dels pares, que es troben..., fins a realitats que, en la mesura que són imaginades i no són viscudes com a reals, plantegen interrogants i de vegades ansietats amb relació a quelcom tan important com els seus propis fills; que passen també per part del professorat, que és, òbviament, el sector que més és afectat per la profunditat del canvi, perquè és la gent del canvi, i, per tant, globalment considerat, està donant una resposta magnífica –globalment considerat–, però és evident que en sectors concrets d'aquest professorat provoca més dificultats objectives, que s'han de respectar i que s'han de mirar amb tot el respecte; per tant, cap crítica en les meves paraules, simplement comprensió, però és evident que s'han de produir. Estem parlant d'un col·lectiu de 67.000 professors i, per tant, no seria gens estrany que part d'aquest professorat també, senyor diputat..., podem posar a la balança la illusió que existeix, i existeix d'una forma objectiva i no pas vana la satisfacció per la feina feta, la satisfacció per allò que s'està fent, la tranquil·litat que provoca el fet de veure que determinats tipus de pors i d'interrogants del passat, en el moment que un fa les coses, no són per a tant! I això també hi és.

Per tant, participo de la vostra intervenció en el sentit que estem vivint un moment especial, que hem de mirar amb molta cura, i aquí valoro molt totes les intervencions de tots els grups però, especialment, avui perquè toca, la de vós i també després em referiré a l'oferta, i la vostra invitació al diàleg continuat al pacte, però també hem de posar sobre la balança aquelles realitats que, si mirem només les més problemàtiques i, a més a més, les desenfoquem des d'un punt de vista de fer-les com una qüestió del tot, podem arribar a treure un balanç i unes conclusions totalment fora de la realitat, i, a més a més, preocupats des d'un punt de vista que podien portar-nos no només a actituds i sentiments sinó a actuacions fora de la realitat o inconvenients.

El president, senyor diputat, no ha repartit culpes; el president el que fa, simplement, és dir dades que, al contrari, suposen mèrits. Les seves paraules repetides, les últimes, fa quatre dies, per dir-ho així, a Mollet, eren: primer, un reconeixement explícit, un cop més, de la fantàstica actuació que en línies generals està tenint el professorat de Catalunya i que s'incardina dintre de la tradició de professionalitat, dedicació i saviesa del professorat català. I ho va fer un cop més amb aquesta rotunditat, o potser amb més rotunditat de la que jo expresso en aquesta cambra. Va parlar de quina era la voluntat política clara del Govern i avui ha parlat per aplicar la LOGSE més que ningú, si se'm permet l'expressió; en definitiva, amb total fermesa i convicció, sabent que això també provoca un problema per al Govern, un problema logístic, no realitzatiu, perquè la reforma és molt profunda –el senyor diputat és un expert en això i amb la paraula «expert» no estic dient..., és a dir, no utilitzo una expressió irònica o cínica sinó al contrari, de reconeixement, i ell ho sap perfectament–, comporta complexitats logístiques importants i també econòmiques per al Govern, que assumim perquè volem, perquè som el Govern. I, per tant, és la nostra obra principalment, amb el recolzament de molta

gent, però és el Govern que és la locomotora d'aquesta aplicació.

Però és evident que comporta tensions també pressupostàries a qualsevol govern. I no cal més que revisar els diaris per veure com governs d'altres comunitats autònomes, de diferents colors, eh?, siguin del Partit Popular, siguin del Partit Socialista, siguin del color que siguin, plantegen la tensió pressupostària econòmica que ens planteja l'aplicació d'aquesta reforma, en molts casos aplicada amb menys profunditat, i no ho dic en tot de crítica, que com s'està fent a Catalunya. El president no està repartint culpes; està, simplement, dient allò que s'està fent i ho està dient amb xifres, senyor diputat.

«Els recursos són migrats.» Aquest conseller voldria tenir més recursos, però de migrats gens, eh? De migrats, gens, no sobren, però de migrats, gens. No és qüestió aquí de començar a fer tot un repàs de xifres, però miri, senyor diputat, d'una forma ràpida: la despesa real, vull dir, aquella despesa que es fa l'any 96 –parlo de memòria i no em voldria equivocar– va estar al voltant dels 318.000 milions de pessetes; poden ser 318.000, 319.000, parlo de despesa feta pel Departament, o compromesa i pràcticament feta: aproximadament va ser de 336.000, 338.000 sense comptar GISA, l'any 97. I previsiblement –perquè sap el senyor diputat que hi ha crèdits ampliables– serà de l'ordre de 350, 355, sense comptar GISA en l'exercici del 98. Déu n'hi do, eh? Estem parlant en termes percentuals i en termes absoluts de creixements importants. O posem per cas, els recursos són migrats, però el senyor diputat sap que només en el sector públic –i no parlo només que de sector públic–, doncs, en els últims anys, del 95 fins ara –per tant, en tres cursos–, els alumnes en el sector públic han passat de 653.000 a 614.000, per tant, una rebaixa de 40.000 alumnes menys, aproximadament, però el nombre de professors incrementats en el sector públic és de 1.800 professors nets, el saldo net, també en termes arrodonits; vull dir no hem estat amb la calculadora a fer les xifres a nivell d'arrodoniment de desenes o d'unitats. Déu n'hi do, no? 40.000 alumnes menys, i 1.800 professors més. I així podríem parlar de moltes i moltes coses.

Per citar-li una altra xifra al senyor diputat, que, de segur, també coneix, la ràtio en el curs 80-81, a la primària, sector públic, era de 30,5 alumnes per grup; ara és de 20,2. Els italians ens proposen ràtios, es proposen aconseguir ràtios superiors a aquestes; vull dir, es marquen com a fita aconseguir ràtios superiors a aquestes, i els anglesos, els britànics, es proposen ràtios superiors a aquesta. Aquesta és la realitat, també, de Catalunya; evidentment, senyor diputat, que podem proposar-nos una ràtio, no ho sé, de deu, de dotze, de catorze, d'un per classe, fins que el grup classe sigui la unitat classe, si el senyor diputat ho vol. Però això no seria, jo crec, ni bo des d'un punt de vista econòmic, ni sobretot bo des d'un punt de vista educatiu, la qual cosa no significa –i estic d'acord amb el senyor diputat– que en algun centre concret, en funció de les circumstàncies concretes que concorrin en aquest centre, s'ho hagin de mirar: en funció de la població concreta, de les circumstàncies concretes, però en termes generals s'ha fet un

avançament important, que és conseqüència d'una política decidida en la qual el Grup Parlamentari i el Partit que vós representeu ha tingut un paper actiu de suport i de responsabilització positiva i, per tant, de reconeixement en les paraules d'aquest conseller, que en aquest moment us parla.

O posem per cas, per dir un altre exemple –no sé si tinc aquí les xifres concretes–, però el nombre d'instituts i, per tant, de centres de secundària que s'han creat allà on no n'hi havia, i, per tant, de localitats en són seixanta-dues, si recordo de memòria –no trobo el paper–, seixanta-dues localitats que no tenien centre de secundària i que ara en tenen. Algunes amb edifici nou, molt nou; altres amb edifici que està en obres i altres, com es diu vulgarment, amb «caracoles» i tindran un edifici nou d'aquí a no res.

Per tant, recursos migrats des d'un punt de vista que el Govern i aquest conseller voldrien tenir-ne més, però no migrats en el sentit que impossibiliten avançar amb fermesa una reforma en la qual creiem i que creiem que és positiva per a Catalunya.

El senyor diputat s'ha referit a altres coses que jo, per manca de temps, ara no m'hi puc referir, però ho faré a la intervenció posterior i, en concret –després m'hi referiré– valoro molt positivament aquesta oferta de continuació del diàleg, perquè fins ara, i després també m'hi referiré, l'actitud del Govern i de la cambra i dels partits aquí representats, ha estat una actitud activa de diàleg i de pacte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intervenció inicial jo ja he fet esment que tota aplicació d'un nou sistema educatiu comporta en si mateix disfuncions, és lògic. Tot allò que és nou i que significa canvis comporta problemes, i més en un món tan viu, tan dinàmic i tan sensible com és el de l'ensenyament; és a dir, les famílies estaven acostumades a una realitat que ara ha canviat; el professorat estava acostumat a una realitat que ara ha canviat. I aquestes disfuncions és lògic que comportin malestars, també és cert.

Jo els estava dient un fet, que també fa ja algunes intervencions que hi anem insistint: aquest malestar nosaltres detectem que s'està radicalitzant, no en la seva globalitat, però s'està radicalitzant. Jo vaig dir en el passat Ple a les senyores i senyors diputats, arran d'una moció del Grup Popular, que a l'institut d'aquí al davant ara hi havia una pancarta, no sé si encara hi és avui, però aquests dies hi era, que deia: «No a la reforma.», i aquesta pancarta no hi era abans. I em sembla que un dels perills que creiem, que és el que jo he volgut dir avui, és que s'acabessin confontent les disfuncions lògiques i les disfuncions que des de l'oposició

podem trobar en la política del Govern amb el mateix nou sistema educatiu.

I li deia, a més a més, que ens preocupaven molt els malestars, però especialment el malestar del professorat, perquè aquest malestar del professorat és un mal-estar que acaba essent molt negatiu per a la realitat docent, i és cert que hi havia, hi ha i hi haurà professorat radicalment contrari al nou sistema educatiu, de quan es va anunciar, hi és avui i hi serà, i aquest professorat, que per qüestions ideològiques no accepta les bases del nou sistema, difícil serà convèncer-lo. És cert que hi ha, hi haurà un professorat radicalment entusiasta d'aquest nou sistema, fins i tot quan et diu: «Sí, ja sé que hi hauria d'haver això i ara no hi és, però és igual.» Ara, la franja mitjana, que és la franja, diguem-ne, majoritària, que és la del professorat que se sentirà més o menys atret pel nou sistema en funció de com es desenvolupi, és una franja que nosaltres detectem que d'una manera perillosa va apropant-se a aquest malestar i va confontent, confontent, diguem-ne, la disfunció de l'aplicació amb el sistema, i això ens preocupa molt.

Per això aquesta proposta nostra de pacte, més enllà de les converses habituals que els grups parlamentaris anem tenint amb el Departament, i que jo reconec la seva existència i, com totes les converses, són fructíferes fins i tot quan no arriben a acords –fins i tot quan no arriben a acords–, em sembla que calia espitjar-les, donar-hi un nou impuls, ampliar-les a sectors de la comunitat educativa i extreure'n una imatge positiva. I en aquest sentit, en aquest sentit, el tema de l'escola pública, per nosaltres, és molt important. Jo li deia al final que per nosaltres hauria de ser..., l'escola pública hauria de ser el mirall, el mirall on emmirallar-se i, per tant, nosaltres, que sabem que la LOGSE permet..., i l'escola concertada, i que no hi tenim cap inconvenient, creiem que allí on la societat hauria de veure el millor del sistema és a l'escola pública, hauria de veure el millor del sistema, i si l'escola concertada és tan bona com la pública, perfecte, però on hauria de veure el millor del sistema és en la pública, i en aquest sentit la matriculació d'enguany ens ha donat problemes, ens ha preocupat.

Nosaltres pertanyem a un grup parlamentari modest i petit i en el qual tots els que tenim fills en edat escolar estan a l'escola pública. Abans, el president de la Generalitat parlava de l'opinió dels caps del Partit Socialista a Catalunya; nosaltres els tenim tots a l'escola pública. No per un convenciment ideològic, sinó perquè és l'escola propera, la que està en més bones condicions, és en la que confiem més, és en la que, diguem-ne, no hi ha la possibilitat d'una influència ideològica. Ara, el que és cert és que ens dolen molt el problema de matriculació que tenim a l'escola pública, i ens dol molt, fins i tot, el fet que des dels estaments públics no es faci una campanya a favor d'aquesta..., no en favor de la matriculació, sinó a favor de fer públic que existeix el període de preinscripció. És a dir, trobem a faltar que a través dels mitjans, per exemple, la Corporació ens digui: «Senyors, del dia tal al dia tal, període de preinscripció de l'escola pública», que no s'ha fet.

En aquest sentit, el pacte que demanava, que proposàvem, era de solucionar disfuncions, treure malestars i donar una imatge positiva. No totes les disfuncions, les que puguem, no tots els malestars, els que puguem, però només que traguéssim algunes disfuncions, superéssim alguns malestars i donéssim una imatge positiva de l'escola pública que voldria també de tota l'escola, ens sentiríem satisfets, i no només ens sentiríem satisfets, sinó que em sembla...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

... que és l'única solució perquè el sistema nou es consolidi de veritat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de contrarèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, em centraré en dos temes, perquè el temps no dona per més.

Una primera, valorar molt positivament aquesta oferta de diàleg i de pacte que fa el diputat Bargalló. La interpreto, com ell acaba de dir ara al final, en aquells malestars que podem, en aquelles coses que podem. Vull dir, centrant-nos en aspectes concrets, perquè, pel que fa als aspectes..., sempre han estat objecte de pacte. Jo tenia aquí una llista dels quatre grans pactes: el pacte del Mapa escolar que es va arribar a veure en aquest Parlament, el pacte social, el pacte sindical i, després, la multiplicitat de pactes que hem estat capaços d'aconseguir en temes puntuals. Per tant, parlem-ne, d'això, perquè tots els grups d'aquesta cambra –tots els grups–, i jo crec que també el Govern, hem donat repetides mostres d'aquesta voluntat de diàleg i, quan hem pogut, de pacte. I no ha estat ni una vegada, ni dues, ni tres. I hi ha alguns aspectes en concret en què, aquest Departament que jo presideixo, sense cap tipus de dogmatisme, que mai n'ha tingut, estarà a favor del diàleg i de segur del pacte. I per tant, parlem-ne sense dogmatismes –parlem-ne sense dogmatismes–, de la conveniència o no de què passa amb les optatives i si ho hem d'ampliar o no. O com a mínim a donar més peu perquè la gent s'ho faci més a la seva manera, si em permet l'expressió casolana. Vull dir, els dogmatismes només venen en aquelles coses que són bàsiques i fonamentals, des d'un punt de vista del respecte de drets, o de defensa de l'escola pública, posem per cas, que jo sí que seria també dogmàtic com ho és el senyor diputat. Per tant, obert a això.

Segona qüestió. Senyor diputat, els mals de l'escola pública provenen de les mateixes dificultats del moment. Poden provenir també –jo crec que no– de la

mateixa gestió del Govern –jo crec que no–, però sobretot provenen, i no vegi en les meves paraules cap tipus de cinisme ni cap argument dialèctic ni cap imputabilitat a ningú, d'estar contínuament parlant només, exclusivament, dels defectes o les mancances que tota obra humana també tindrà sempre; i que l'escola privada també en té, però que no en parla. Per tant, hem de fer conjuntament aquesta oferta de l'escola pública i que allò que es publica quan ve la setmana de les matriculacions, i que es publica de veritat, sigui la nostra prèdica sense perjudici de posar sobre la taula els problemes que tenim. Perquè, si oblidem els problemes, les mancances, les il·lusions i els reptes, mai podrem avançar. Però, de veritat, que n'hi ha, des de la bona intenció –aquesta tarda ho hem viscut i no passava, ho hem viscut abans– des de la bona intenció i, per tant, aquesta, no ho dubto, unes autèntiques borratxeres, si em permet l'expressió, de parlar malament dels problemes. I quan es deia, posem per cas, amb bona intenció, que s'havien invertit 13.000 milions de pessetes menys, s'estava parlant només des del registre comptable. I com jo explicava després, perquè no havia tingut ocasió, als periodistes, si un fa un viatge i ho paga en tres mesos, un no va al registre del banc i diu: «Ah, com que no figura com a pagat, tu no l'has fet.» El viatge està fet, encara que estigui sense pagar. Em refereixo que el diputat sap, i saben perfectament totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, que una qüestió és el criteri comptable d'imputació de quan es pot reconèixer l'obligació del pagament, i una altra qüestió, totalment, és que l'obra estigui pràcticament acabada.

Per tant, sense perjudici de posar de manifest els reptes que, per altra banda, són d'illusió, posem també elements reals que tenim molt de defensar l'escola pública. I des d'aquesta perspectiva no oblidí el diputat el compromís del Govern, però en concret el compromís personal d'aquest conseller. Nosaltres no només parlem bé sempre de l'escola pública, sinó que a més a més la fem; és la nostra obligació, però la fem cada dia amb convenciment. Jo assumeixo aquesta proposta de pacte que ha fet el senyor diputat, des de la dificultat que sempre comporta, en aspectes concrets, tractar d'unir voluntats que, de vegades, tenen visions legítimes de partides diferents, però estic pel fons de l'assumpte, que comporta dignificar la funció del professorat i avançar en aquest camí, d'altra banda il·lusionat, de millorar la qualitat de l'ensenyament en general, el nostre país i l'escola pública en particular.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament

Acabat el capítol d'interpellacions, iniciem el capítol de mocions. El dotzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre

la política de cooperació i desenvolupament, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per exposar-la té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. D'una manera gairebé lacònica, una interpellació sobre cooperació i desenvolupament. El juny de 1994, n'havíem substanciat una parlant del que suposava el suport al Tercer Món i la política del Govern de la Generalitat en relació amb el Tercer Món; quatre anys més tard plantejem aquesta interpellació sobre cooperació i desenvolupament.

Tractem d'explicar que volem una cooperació i un desenvolupament sense trampes, sense subterfugis, sense equívocs. «Cooperar vol dir lluitar contra la pobresa», dèiem. Ajut al desenvolupament és treballar i ensenyar a treballar per lluitar contra la pobresa. És a dir, qualsevol destí dels recursos per a desenvolupament, per a operacions comercials d'imatge, d'obrir nous mercats, etcètera, no tindria res a veure amb el que diu el concepte «ajut al desenvolupament». Amb la voluntat de destinar-hi el 0,7%, que és molt menys del que els països destinataris envien al món ric, ni que sigui per al pagament d'interessos del deute extern anterior. El 0,7% té, d'una banda, un valor pedagògic, ens recorda que vivim en un món travessat de desigualtats i que no hi haurà pau al món mentre subsisteixi la desigualtat, com algú havia dit en un text catequètic i lúcida, ara fa cent cinquanta anys, per cert. Doncs bé, vol dir això; vol dir recordar-nos alhora una obligació de les Nacions Unides. I aquí sí que creiem molt important que el Govern de la Generalitat reflexioni seriosament sobre el moment en què es troba amb l'acompliment d'aquest acord de les Nacions Unides. Dèiem l'altre dia que són molts ajuntaments, molts col·legis professionals, molts col·lectius i, ara, moltes empreses les que destinen aquest 0,7%. Per tant, que un no es pot sentir tranquil si no hi ha aquest destí del 0,7%, justament a cooperació i desenvolupament.

Cooperació transparent i cada cop de més qualitat. I per això proposem que es faci conjuntament amb els ajuntaments i amb les ONG i que es faci amb una eina esmolada, que és un Consell Assessor de Cooperació més representatiu, més àgil, que permeti justament la gestió i l'avaluació dels programes de cooperació i de desenvolupament. Un punt especial: el 1998 ha de ser l'any del referèndum per a l'autodeterminació del poble sahrauí. Poc després de substanciar aquesta interpellació, ens reuníem convocats pel senyor Xavier Bosch, que és en tot cas qui ens coordina en aquestes feines, amb els sectors que a Catalunya estan treballant per a aquest referèndum a favor del Sàhara. I els puc assegurar que la bona notícia d'aquell dinar va ser l'últim paràgraf del que va dir el conseller de la Presidència i que vull tornar-lo a dir, perquè quedi clar, perquè és un compromís formal. «En el tema del Sàhara» —paraules del senyor conseller— «jo li asseguro que la voluntat del Departament de Presidència i de la Generalitat és col·laborar-hi intensament perquè es pugui fer el referèndum en les millors condicions. I nosaltres» —segueix parlant el conseller— «sempre jo crec que ho hem demostrat en diferents ocasions, i personalment jo crec que ho he

demostrat repetides vegades, collaborarem amb el poble sahrauí perquè el referèndum es faci en les millors condicions possibles, dintre les nostres limitacions, que, evidentment, són unes limitacions d'una nació sense estat i que, per tant, té unes certes dificultats, però evidentment, tots els ajuts que necessitin, nosaltres els donarem. I evidentment, donarem suport a qualsevol delegació que hagi d'anar a aquest territori per garantir que les coses es facin correctament.» Acabo de citar les *ipsissima verba* del conseller de Presidència.

I finalment, llei catalana de cooperació i desenvolupament, per què no? S'acaba d'aprovar una llei de l'Estat que va començar —anava a dir— amb no massa bons auguris i que, finalment, i gràcies al debat i a la cooperació i a les aportacions de molts grups, ha acabat plantejant noves possibilitats per aclarir què voldrà dir en el futur cooperació i desenvolupament. Doncs bé, em sembla que, si en algun terreny té sentit que hi hagi una llei catalana, és precisament en aquest terreny.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que presenta el diputat senyor Riera, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i la interpellació que ens va fer fa quinze dies ens recorden una vegada més en aquest Parlament el tema de la cooperació amb el Tercer Món. Un tema, segons el nostre parer, que hauria de merèixer una prioritat absoluta, molta més que la que hi destina el nostre Govern. La cooperació amb el Tercer Món, amb els anomenats països en desenvolupament, entenem que és una necessitat ètica i material d'equilibrar la riquesa en aquest nostre món, tan maltractat, per cert. La recomanació de les Nacions Unides de destinar un 0,7% del producte interior brut de cada país a la cooperació ara ja es pot dir que està antiquada i desfasada. Es tracta d'un valor calculat ja fa molts anys, però que si es fes ara —de fet ja hi han experiments o càlculs fets en aquests moments— hauria de pujar molt més d'aquest 0,7%, d'acord amb l'estat dels desequilibris que hi ha al món. Reclamar, doncs, l'execució d'aquesta recomanació en els països occidentals és com picar ferro fred, tal com va en aquests moments. I també just tal com passa amb el nostre Govern.

A part de la Moció d'avui, del seu punt 1, en concret, això s'ha demanat des de molts grups parlamentaris, i també moltes vegades a través de mocions, proposicions no de llei, esmenes als pressupostos, etcètera. Espero que, encara que el ferro sigui fred, amb els cops de mall que li anem donant l'arribarem a deformar. Un símptoma d'això pot ser l'esmena que el punt 1 ha presentat Convergència i Unió. Un bon símptoma que confiem que es veurà reflectit, efectivament, en els pressupostos del 99, que, previsiblement, discutirem a finals d'enguany.

Pel que fa al 0,7%, cal tenir-hi en compte la quantitat destinada, evidentment, però també tenir-hi en compte la qualitat d'aquestes sumes. Tan important com el muntant és la destinació i ús que es fa dels recursos públics destinats a la cooperació. El diputat que els parla els ha de reconèixer que li ha estat impossible d'esbrinar, ni tan sols l'origen pressupostari de totes les partides, malgrat les diverses preguntes presentades. El butlletí del Parlament és testimoni d'aquestes preguntes i les respostes del Govern, on no s'aclareix en absolut d'on provenen les misses. El més greu no és que el Govern no em vulgui informar, sinó que temo molt que ni tan sols ho sap amb precisió. Quan els criteris no són clars, quan es confonen conceptes, aleshores passen coses com les que ara denuncio. Una esperança d'aclariment es veu en les paraules del conseller Trias en la resposta a la interpellació del diputat Riera, a l'anterior Ple, així com les esmenes que Convergència i Unió ha presentat a la Moció d'avui.

Pel que fa al text de la Moció, el diputat Riera ja n'ha parlat i les ha justificat, i, per tant, no cal que insisteixi en per què, evidentment, hi votarem a favor. Només algunes observacions, i també, evidentment, la justificació de les nostres esmenes.

Al punt 1 hem presentat una esmena per substituir l'expressió «totalitat dels pressupostos» per «ingressos propis». Ens sembla que és un concepte més precís, més d'acord amb les peticions que es fan quan es reclama la inversió, la destinació del 0,7% a la cooperació, i també veig que coincideix amb l'esmena que ha presentat Convergència i Unió.

Pel que fa al punt 2, es fa una referència explícita al Fons Català de Cooperació al Desenvolupament i a la necessitat d'una entesa entre aquest ens i el Govern de la Generalitat. Una relació, entre el Fons i el Govern, que no sempre ha estat bona; més quan es tracta, el Fons, d'un ens unitari, bàsicament municipal, de treball en el món de la cooperació, i que puc afirmar que té un treball exemplar i que és un exemple de com les institucions es poden posar d'acord per tal de rendibilitzar millor les seves ajudes al Tercer Món —de fet, hi ha centenars d'ajuntaments que hi estan apuntats—, sempre en un marc de transparència absoluta.

Pel que fa als punts 3 i 5, cap altre comentari que manifestar el nostre acord tant per revisar el funcionament del Consell Assessor de Cooperació com per la necessitat que es discuteixi en aquest Parlament la llei catalana de cooperació i desenvolupament.

I anem ràpidament, i per acabar, al punt 4, on es tracta el tema del Sàhara Occidental. L'esmena que hem presentat vol ser una continuïtat..., de fet, vol ampliar el que ja diu la Moció del diputat Riera, però vol ser alhora una continuïtat del que diu la Resolució del 17 d'octubre passat, aprovada, per cert, per unanimitat d'aquest Ple del Parlament.

Després d'una patinada considerable del nostre president sobre aquest tema —i que ja vam discutir en aquest hemicicle, i, per tant, ara no ho tornarem a recordar— ens van sorprendre agradablement les paraules del conseller Trias en el darrer Ple, en la interpellació que es va substanciar, amb unes paraules que el diputat Riera ens

acaba de recordar i que anaven en la línia de la voluntat de treballar-hi intensament, assegurar que el referèndum es faci en les millors condicions, i, sobretot, donar suport des del Govern a qualsevol delegació que hagi d'anar a aquest territori per garantir que les coses es facin correctament. Per tant, aquestes paraules —literals— del conseller són plenament positives, i pensem, des del nostre punt de vista, que van en la bona línia.

Davant d'aquesta voluntat, doncs, hem cregut que calia donar una forma més completa a la proposta inicial i en forma d'una esmena. Estic segur que tots els grups de la cambra —tots ells amb membres a l'intergrup Pau al Sàhara, de ja llarga trajectòria— estaran d'acord en els objectius, és a dir, en el fons, i també espero que en la forma, del que proposem.

Proposem, en concret, que es destini una partida extraordinària de fons econòmics per tal de dotar de material humanitari la Cinquena Caravana per la Pau al Sàhara Occidental, actualment en preparació, una caravana que, per cert, està coordinada pel Fons Català de Cooperació —del qual hem parlat fa un moment—, i que hi participen, doncs, desenes i centenars d'entitats i collectius del nostre país recollint, bàsicament, fons econòmics per poder comprar vehicles i material humanitari que s'enviaran cap als territoris dels camps de refugiats de la població sahrauí, destinats bàsicament a l'ajuda a aquesta població per poder-se repatriar al territori i participar en plenes condicions en el referèndum previst per al desembre.

El segon punt, el segon apartat d'aquest punt 4 que proposem d'afegir diu: «contacti amb la Minurso i les organitzacions catalanes implicades, organitzades sota la comissió de seguiment institucional» —que, per cert, tindrà una reunió divendres que ve aquí al Parlament—, «amb l'objectiu d'elaborar un pla de tramesa d'observadors a les diferents fases del procés». Cal dir que el tema dels observadors és en aquests moments un dels més prioritaris, ja que el procés del referèndum avança; l'ONU, a través de la Minurso, ha establert unes categories determinades d'observadors, i estic convençut que des del Govern de la Generalitat i des de les institucions o ONG, i també partits i sindicats, etcètera, del país podem fer una aportació enviant observadors, com a millor garantia que el referèndum i tot el procés previ es facin amb garanties.

Com que el tema és prou d'embalum, proposem que d'una forma provisional, fins a final d'any almenys, el Govern nomeni un comissionat de la Generalitat per al Sàhara Occidental i el doti pressupostàriament, una persona amb plena responsabilitat per a la coordinació d'aquest tema.

I finalment, demanem que presenti, en el termini d'un mes, un pla del Govern per al procés del referèndum d'autodeterminació del Sàhara Occidental. Les paraules del conseller eren molt positives i molt interessants, però pensem que cal que el Govern faci un pla i que el puguem discutir entre tots —o almenys que el coneguem—, i que sapiguem, d'aquí al desembre, el dia del referèndum amb el qual el poble sahrauí podrà triar el camí de la seva llibertat, què pensa fer el Govern en aquest sentit i amb què podem collaborar des dels grups

del Parlament de Catalunya i des de les ONG. Estic segur que podem fer més del que fem ara, des d'ara fins al desembre, i que la societat catalana ja fa el que pot, i fa molt: des de les famílies que acullen criatures, fent donatius per a la caravana o per a altres objectius; ajuntaments, universitats, sindicats, partits, etcètera ja hi col·laboren, i, per tant, ara només falta que el Govern, a través, per exemple, de la proposta que presentem, estigui a l'alçada de les circumstàncies i apliqui amb tota rapidesa i claredat allò que la nostra esmena demana.

Un poble, el sahrauí, es juga el seu futur; pot triar el camí de la llibertat amb unes certes condicions d'aquí a poc temps, i nosaltres tenim l'oportunitat d'ajudar-los. Posem-nos-ho al cap i actuem abans que no sigui massa tard.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, han sigut presentades unes esmenes. Per expressar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, perquè jo hauria de repetir paraules de les que ja va dir l'altre dia el conseller, i també algunes de les paraules que va dir l'illustre diputat senyor Ignasi Riera, perquè coincidim amb la seva preocupació i coincidim amb molts dels seus posicionaments respecte al tema de la cooperació internacional.

Podríem matisar i podríem dir: «Home, l'objectiu 0,7% és un objectiu marcat per l'ONU als pressupostos dels estats», podríem dir..., i en això tenen una referència del president del Club de Roma, que es lamentava que no hi ha ningú que faci excessiu cas d'aquesta referència, d'aquest punt de referència; no hi ha cap estat que estigui complint el 0,7. Però sí que és veritat que hi han institucions i empreses, i nosaltres, que volem anar-nos acostant a aquest 0,7.

I és per això que, com que tenim la voluntat d'anar-nos acostant al 0,7 –i el dia que es pugui, fins i tot, passar del 0,7–, nosaltres hem fet unes esmenes a la Moció que ens presentava avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el sentit d'anar caminant, en el punt número 1, per assegurar que en les partides pressupostàries que farem –aviat, suposo– de cara als pressupostos de l'any 1999..., destinar-hi unes partides que permetin anar augmentant els recursos que estem utilitzant en aquest moment en aquesta política d'ajuda i anar-nos apropant al 0,7, que tots desitjaríem que s'hi arribés al més aviat possible.

És en aquest sentit, potser..., el més pràctic és que els llegeixi les esmenes, tot i que les dono per conegudes, però d'aquesta manera deixaria constància de com voldríem defensar el nostre posicionament, que és exactament el posicionament, en definitiva..., el que hem fet, potser, és donar-li un to diferent a la redacció, però és

exactament el mateix sentit que el senyor Riera li dona a la seva Moció.

En el punt segon, per exemple, diem: «cooperar tant amb els ajuntaments, a través del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, com amb les organitzacions solidàries, en gran part agrupades en la Federació Catalana d'ONGD». La nostra esmena l'ampliem, fins i tot –per fer més fàcil al Grup d'Iniciativa per Catalunya la votació favorable, si ho creu oportú, a la nostra esmena–, afegint-hi, sobre la que ja tenen impresa els senyors diputats i senyores diputades, després d'«ONGD», «mitjançant suport tècnic...» –recollint unes de les expressions de la mateixa Moció del senyor Ignasi Riera–, quedaria, doncs: «mitjançant suport tècnic i el cofinançament de programes a projectes de sensibilització i cooperació en favor dels països en vies de desenvolupament»

El punt tercer quedaria, proposem que quedi, si ens ho accepta el senyor Ignasi Riera: «Potenciar i dinamitzar les actuacions del Consell Assessor de Cooperació com a òrgan de consulta i participació dels agents socials que actuen en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament.»

El punt quart és un punt en el qual jo no tinc més remei que reafirmar el que ja va dir, evidentment, el conseller Trias la setmana passada. Ho va dir perquè és la voluntat del Govern col·laborar al màxim en el bon desenvolupament democràtic del referèndum en el moment que es realitzi i, abans que es realitzi, fer tot allò que sigui possible per acabar amb la conclusió d'un referèndum democràtic. En el quart punt, dic, la nostra esmena diria: «D'acord amb la Resolució sobre el procés de pau al Sàhara Occidental, aprovada pel Ple del Parlament de Catalunya el passat dia 17 d'octubre del 97, donar suport efectiu a l'esmentat procés col·laborant a tal fi amb altres institucions i entitats catalanes.» També per fer fàcil que aquesta sigui una esmena votada unànimement –espero– per tota la cambra, hem fet una petita modificació a la que ja tenen vostès impresa, que diria: «entitats catalanes, per tal de contribuir a la transparència democràtica garantida des dels organismes internacionals»; és a dir que suprimiríem, de la impressa: «així com, si s'escau, amb els organismes internacionals.» Creiem que això té el mateix sentit; potser dona més força al que volem dir, i, evidentment, no treu la voluntat i la decisió de col·laborar en la línia que va dir el conseller i que és la tònica de col·laboració del Govern en el procés des que es va anunciar aquesta possibilitat del referèndum.

Hi ha, finalment, un punt número 5, que també va anunciar el conseller que es faria, que veig que els grups que han parlat fins ara s'han congratulat que hi quedi recollit, i nosaltres amb molt de gust i amb molta satisfacció ho recollim, un punt cinquè que diu: «Presentar, durant la legislatura, un projecte de llei catalana de cooperació», que, com vostès molt bé saben, no s'havia presentat..., o una de les raons per les quals no s'havia presentat fins ara era perquè esperàvem –amb una certa lògica, com vostès comprendran– l'aprovació de la llei estatal.

Dit això, si el senyor president m'ho permet, em posicionaré respecte a l'esmena del Grup Mixt. Lamentablement, al Grup Mixt no li podrem nosaltres, el nostre Grup no li podrà votar el seu punt 4. El punt primer no l'hi votarem per raons òbvies, perquè ja he dit que anirem caminant cap al 0,7, i vostè ens demana que sigui el 0,7, i, al punt 4, el text del primer paràgraf és idèntic al que nosaltres proposem, però els punts que segueixen no estem en disposició en aquest moment de votar-los favorablement. No perquè estiguem en contra de la col·laboració que vostè demana i que segur que vostè obtindrà –vaja, que els sahrauís obtindran– a través dels organismes que vostè mateix ha citat en aquesta tribuna. Però en aquest moment nosaltres no estem en disposició d'acceptar aquesta especificació de les ajudes que vostè ens demana, amb la concreció amb què vostè ho demana.

Per tant, no sé què farà el grup proponent de la Moció, però nosaltres, la seva esmena, no la podrem votar, ho repeteixo, no perquè no estiguem d'acord amb el que vostè demana, que crec que és just, correcte i que crec que comptarà amb la col·laboració del Govern per aconseguir això que vostè ens ha demanat aquí, però en aquest moment el Grup Parlamentari que represento no està en disposició de votar-li-ho favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els grups que no han presentat esmenes poden intervenir, per fixar la seva posició; en primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que es va substanciar a l'anterior Ple i que ha donat lloc a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, presentada pel diputat Ignasi Riera, que es posa a debat i consideració de les diputades i els diputats d'aquesta cambra, pensem que va deixar en evidència, almenys des del nostre punt de vista, que el Govern de la Generalitat duu a terme actuacions en el camp de la cooperació internacional –és cert–, però que no té definida una política clara i decidida en tot allò que fa referència a la cooperació i la solidaritat internacional.

La Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens proposa cinc punts que considerem clau per tal de clarificar aquesta política de cooperació del Govern de la Generalitat.

En primer lloc, insta el Govern a dotar els programes de cooperació i desenvolupament amb uns recursos econòmics corresponents al 0,7% del global del pressupost per al 1999, que és el percentatge –com vostès saben– recomanat per les Nacions Unides. I les raons per fer un pas endavant qualitatiu i quantitatiu d'aquestes característiques és ben obvi. Els estudis i les conclusions de les cimeres de les Nacions Unides, celebrades a Rio de Janeiro, a Viena, al Caire, a Copenhaguen, a Pequín i a Istanbul; els informes actuals, també, de la UNESCO sobre l'estat del món, provoquen una gran preocupació

sobre el creixement dels desequilibris econòmics i socials i situen la majoria de la humanitat per sota dels índexs de pobresa i pobresa extrema. Per tant, no per reiteratiu és sobrer el primer punt de la Moció; ben al contrari: el 0,7% és un compromís, ha de ser un objectiu, una complicitat del nostre Govern a prioritzar la cooperació, que no és altra cosa que contribuir, en primera instància, a l'eradicació de la pobresa arreu, per la qual cosa caldrà que aquesta cooperació estigui enfocada al suport de les classes més desfavorides dels països empobrits.

Entenem que la cooperació ha de ser gestionada de manera coordinada. El punt segon de la Moció proposa que el Govern cooperi amb ajuntaments i ONG aportant de manera creixent suport econòmic, com també aportant i facilitant ajut tècnic en totes aquelles actuacions solidàries de cooperació i de desenvolupament. Això, que pot semblar innecessari plantejar-ho, entenem que vol ser un reconeixement explícit a la feina que en l'àmbit de la cooperació duen a terme els municipis i les administracions locals i les organitzacions solidàries. Els ajuntaments, en ser les instàncies administratives més properes al ciutadà, fan que, sens dubte, la solidaritat sigui més participativa, sigui més directa entre els ciutadans dels dos mons. Cal entendre, doncs, el suport a la cooperació descentralitzada a partir de la participació dels recursos del Govern de la Generalitat destinats a cooperació i sensibilització a favor de les corporacions locals i les ONG. Una legislació pròpia que reguli la cooperació i el desenvolupament a Catalunya, tal com proposa el punt cinquè de la Moció, i que nosaltres compartim completament, ha de contemplar aquesta cooperació descentralitzada, que a vegades, doncs, pot portar a confusions i a confondre que la descentralització dels recursos pugui confondre's, com dic, amb descontrol o amb ineficàcia, però, en definitiva, aquesta cooperació descentralitzada, sobretot –sobretot–, el que ha de ser és un reconeixement de la feina que es fa des dels ajuntaments i des de les ONG.

Davant els nombrosos agents que intervenen en la direcció i en la gestió de la cooperació i el desenvolupament internacional, cal que el Consell Assessor de Cooperació revisi els seus criteris de funcionament i es constitueixi com un organisme de participació de les diverses instàncies de la societat civil implicades en temes de solidaritat. En aquest sentit, caldria també que el Consell Assessor de Cooperació es dotés de capacitat de decisió i li correspongués fixar els criteris i les prioritats que han de regir l'ajut al desenvolupament i fer, a més a més, el seguiment periòdic dels projectes i, alhora, del seu nivell de compliment.

El punt quart de la Moció proposa a la cambra que el Govern doni suport efectiu al procés de celebració del referèndum d'autodeterminació el desembre del 98 al Sàhara Occidental, en condicions de transparència democràtica, i també, doncs, garantir aquesta transparència democràtica pels organismes internacionals. No és en absolut casual que aquesta Moció sobre cooperació i desenvolupament busqui un pronunciament i un acord –una vegada més, com ja el va buscar anteriorment– d'aquesta cambra, un acord en relació amb el referèn-

dum del Sàhara. El treball solidari amb el Sàhara mereix un tractament especial i diferenciat, ja que es tracta de fer arribar la solidaritat del poble català en l'exercici del dret a l'autodeterminació com a poble, i a contribuir a la consolidació d'una població refugiada, que es manté organitzada després de més de vint anys d'exili. Com vostès saben, arran de diverses converses durant tot l'any passat –a Londres, a Lisboa, a Houston– entre el Marroc i el Front Polisario, i gràcies a la mediació de les Nacions Unides, es va reprendre el pla de pau per al Sàhara Occidental, incloent-hi el referèndum del dia 7 de desembre d'enguany, i que, sens dubte, ha de suposar l'oportunitat del poble sahrauí de poder exercir el seu dret a l'autodeterminació, després de vint-i-tres anys d'exili forçat.

Per tant, per totes aquestes raons, el nostre vot serà favorable a tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, indubtablement, la política, sobretot, exterior, però no diguem la política de cooperació i ajut internacional o de solidaritat, requereixen el màxim de consens possible. Això és a nivell del Govern de l'Estat, i, naturalment, encara més s'imposa a nivell de Catalunya, que, òbviament, doncs, les nostres atribucions són més reduïdes.

És clar, jo crec que el ponent, el proponent, senyor Ri-era, doncs, sap que moltes vegades en aquesta matèria es pot fer..., com diuen aquells, «amb bons sentiments es fa mala literatura» –i no ho dic per la qüestió que sigui escriptor, eh? Bé, doncs, hem de procurar tenir reaccions diverses.

Jo m'he llegit la seva intervenció, que la vaig sentir, del 29 d'abril, i indubtablement, en aquest tema, anem avançant. S'ha augmentat la..., en fi, la proporció per arribar al 0,7%; no s'hi ha arribat, però estem al 0,47. A la mateixa Conselleria de Presidència, a la Direcció General de Relacions Exteriors, s'ha passat de 1.150 milions a 1.250 milions. Part d'aquest pressupost està canalitzat a través de les ONG catalanes. Això no treu, naturalment –perquè tampoc baixem del cel..., en fi, no hem nascut sota una col–, que hem d'ajudar també les empreses catalanes que collaborin en aquesta tasca. I, per tant, doncs, hem de procurar aquesta màxima unitat, que ens donarà una efectivitat, perquè amb allò altre podem fer discursos, quedar molt contents, fer un exercici d'autosatisfacció, però res més.

Bé, si no..., i aquí hi havia algú que deia, algú del Grup Mixt: «No tenim estat»; doncs, bé, hem de seguir amb l'estat que tenim, eh?, i l'estat que tenim passa a través d'Afers Exteriors, del Govern, i del Govern espanyol.

Bé, dit això –que és una obvietat, però que sempre no està malament, mai, de recordar–, també esperem la llei

catalana de cooperació, fruit també, indubtablement, de la que s'ha aprovat a Madrid, que ens ajuda i que, indubtablement, demanem que aquesta es faci al màxim.

Aleshores, anem –i per, diguem-ne, abreuja– a mirar el que s'ha dit aquí respecte a les propostes. Creiem que hi ha molt consens, o almenys en l'essencial, entre les propostes d'Iniciativa, la de Convergència i Unió i les que el mateix Grup Mixt ha presentat –almenys en una bona part. I ara diré el posicionament del Grup Popular.

Creiem que, respecte a la primera –incrementar els pressupostos de l'any 99–, nosaltres estem més pel redactat –i el recolzem, li prestem suport– que ha donat Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió, respecte al número 1.

Bé, després, el número 2, també recolzem el mateix, amb l'afegit: «mitjançant el suport tècnic» –aquest afegit que aclareix...– «i el cofinançament de programes i projectes de sensibilització o cooperació en favor dels països en vies de desenvolupament»; essencialment diu el mateix.

Tres, «potenciar i dinamitzar les actuacions del Consell Assessor de Cooperació» –també del Grup de Convergència i Unió–; és molt similar, pràcticament és la mateixa que ha presentat el Grup d'Iniciativa.

Quant al quart, és el més parlat, perquè passem com allò de «de les muses als versos», no?; ara passem a la realitat, i la realitat és el Sàhara. És una bona cosa, el Sàhara, indubtablement. El poble català –i el poble espanyol en general– hi ha presentat, potser per una herència històrica, mostres de solidaritat, ens afecta, i avui dia es pot dir que Espanya té un paper essencial en aquest assumpte. El mitjancer de l'ONU, Baker, l'exsecretari d'estat nord-americà de Bush, veritablement ha agafat com a infraestructura d'aquesta actuació seva al Sàhara l'ajut i la cooperació espanyola. Per tant, sols faltaria que, a més, n'apareguéssim un tercer, que naturalment figuraria entre l'equip espanyol, però que ja produeix, fins i tot..., l'actuació, no catalana, sinó espanyola en general, un cert recel al Marroc. Per tant, és allò de «tinguem la festa en pau», i conservem aquest grau de neutralitat, que el Govern espanyol pretén mantenir per no perdre el seu protagonisme en el tema del Marroc.

Nosaltres, fa poc, vam tenir una delegació de sahrauís, bé, del president de la República Sahrauí, que va venir a Barcelona –suposo que la va tenir amb d'altres partits, però la va tenir també amb el Partit Popular–, i li vam dir clarament el que veiem sobre això, tot i que ell ens va demanar i..., en fi, ens va fer les grans ofertes, en el sentit que, vaja, les universitats de la pròxima República Sahrauí Independent, doncs, haurien de ser organitzades en espanyol per als, diguem-ne, espanyols de la península. Imagineu-vos quines ofertes d'ampliació cultural! Però no vam caure en aquest, diguem-ne, en fi, orgull de tipus nacionalista, en virtut de la prudència diplomàtica, que és la virtut principal que ha d'haver-hi en temes d'actuacions i de política internacional.

I així creiem que al número 4, en realitat, la primera part que proposa el Grup de Convergència i del Grup

Mixt, de fet, són molt semblants; molt semblants i..., aquí ho dirà naturalment el ponent o el proponent, però que es poden superposar, amb la redacció que ha dit ara el senyor Hinojosa, per tal de contribuir a la transparència. Aquí hi ha hagut una cosa que suposo que ha sigut un error de tipus de transcripció: «transferència» per «transparència»; es refereix a «transparència», «per tal de contribuir a la transparència democràtica, garantida des dels organismes internacionals». És clar, això de «transferència», està clar que ha sigut una mala transcripció.

Bé, quant a les grans, diguem-ne, concrecions que fa el Grup Mixt, creiem que són inapropiades, i més que inapropiades, inútils, perquè no sortiran d'aquest recinte.

Bé, i aleshores, la cinquena, doncs, és la mateixa, que també recolzem.

Esperem que el Grup proponent consideri això, i hem expressat el nostre suport a aquestes, que pràcticament recullen la del Grup d'Iniciativa - Els Verds, una part del que ha dit el Mixt i, en general, el resum que ha fet el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup donarà suport, en tots els seus punts, a la Moció presentada pel diputat Ignasi Riera, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Certament, pensem que és una moció que respon adequadament als reptes que viu avui la cooperació al desenvolupament. Ja ho hem dit en altres ocasions en aquest Parlament, en aquesta cambra: el Govern de Catalunya està lluny, força lluny, de respondre com caldria a la problemàtica dels països del sud i als problemes que deriven d'un ordre econòmic internacional que ha anat marginant i desplaçant els països de la perifèria a un sotsdesenvolupament cada dia més gran.

No som prou conscients de la situació, en molts aspectes dramàtica, que està vivint el Tercer Món. Més enllà de les imatges que ens arriben, de tant en tant, de les situacions més extremes, com a Rwanda o al Sudan, o a Bangladesh o Timor, o Guatemala o Bolívia, existeix en el Tercer Món una situació persistent i que creix de major misèria, de major pobresa, de manca de recursos de tot tipus, en fi, d'un augment cada dia més gran de les diferències socials, econòmiques, culturals i educatives.

La globalització està, de fet, comportant, contràriament, l'aixecament de nous murs visibles i també invisibles entre l'hemisferi del nord i del sud, i en l'interior del sud creix un altre mur que s'estén entre una molt petita elit i la resta de la població.

La població del Tercer Món, que representa el 70% de la població mundial, té únicament o accedeix única-

ment al 17% dels ingressos mundials. Del 70% de la població mundial –i val la pena recordar aquestes xifres–, el 20% es troba en una situació de sotsaliment molt greu, el 50% sense aigua en condicions, el 50% dels majors de quinze anys són analfabets, el 55% no tenen feina o troben feina en condicions molt precàries, el 60% no tenen atenció mèdica. Són xifres que tots coneixem, però que massa sovint preferim arraconar, com si no tinguessin res a veure amb nosaltres, com si penséssim que és possible mantenir els nivells de progrés i de la riquesa de les societats del nord aïllant-les de la resta de la humanitat. I aquí tots nosaltres ens equivoquem; no ens adonem que el progrés, la democràcia i la cohesió de les societats del nord depèn també de la seva capacitat d'implicar-se en la reducció de les desigualtats entre el centre i la perifèria i en la recerca d'un ordre econòmic internacional just, solidari i respectuós amb les identitats culturals de cada poble i cada nació. Però això ens costa entendre-ho; per això els problemes d'aconseguir el 0,7%. Aquest és el sentit del 0,7% que proposa Nacions Unides; representa un senzill instrument de reequilibrament, insuficient però important.

A Catalunya el Govern ha demostrat poc interès per arribar a aquest 0,7%, 1.250 milions, fins i tot..., sempre hi ha un debat sobre com es calcula el 0,7%, però si agaféssim el bilió 700.000 milions de pressupost de la Generalitat la xifra actual s'aproxima més al 0,07%. Pensem vostès que la Diputació de Barcelona, un pressupost de 60.000 milions, el seu pressupost destinat a cooperació internacional o solidaritat és de 250 milions; a l'Ajuntament de Barcelona, de 500 milions en el marc d'un pressupost de 250.000 milions. Són xifres, sí, que s'acosten molt més al 0,7. El pressupost de la Generalitat s'acosta molt més al 0,07%. (*Remor de veus.*) Per això realment pensem que és molt pertinent que el primer punt digui «intentem aconseguir», però, certament, caldrà més que la intenció d'aquesta Moció, caldrà un canvi en profunditat de l'orientació política d'aquest Govern.

D'altra banda, i en el segon punt de la Moció, pensem que, efectivament, és necessari enfortir la relació i la interlocució amb les dues entitats que a Catalunya han centrat les polítiques de cooperació: d'una banda, el Fons Català de Cooperació, que coordina i nodreix una bona part de la cooperació que fa el món municipal, i d'altra banda la Federació Catalana d'ONG per al desenvolupament, que ha estat la pionera de coordinar les iniciatives de la societat civil catalana en el camp de la cooperació.

En el tercer punt pensem, certament, que cal donar una nova etapa al Consell Assessor de la Cooperació, que ara és un Consell interdepartamental de la Generalitat, per implicar-hi agents socials, culturals i municipals. En el tercer punt, no cal dir que el nostre Grup hi està totalment d'acord i que en el Parlament i en el marc de l'intergrup hi ha hagut una política unitària, des de fa molts anys, en aquesta casa, que ha estat exemplar de cooperació amb el poble sahrauí. I per acabar, senyor president, el nostre Grup creu també encertat que a l'apartat cinquè es proposi la presentació d'un projecte de llei de cooperació per Catalunya un cop s'ha apro-

vat la Llei marc a nivell de l'Estat. Pensem que una llei del Parlament de Catalunya, que pogués ser exemple d'un ampli acord entre tots els grups parlamentaris, afavoriria i enfortiria la cooperació al desenvolupament i la indispensable sensibilització del conjunt de la societat catalana, que en molts aspectes està molt per endavant de l'actuació del Govern de la Generalitat.

Senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em penso que avui es podria donar, es podria fer un acte que tindria si més no un valor pedagògic –encara que, com sempre, a partir de renúncies que tots sentim com a molt notables– de poder aprovar per unanimitat un text que parlés de suport a la cooperació i al desenvolupament.

I en aquest sentit, el nostre Grup, ara diré el que accepta i com ho accepta. Diguéssim, la recança la tenim per acceptar de la proposta de text de Convergència i Unió, és acceptar la número 1, perquè davant de la proposta del 0,7%..., en tot cas acceptaríem incrementar en els pressupostos de l'any 99 les partides destinades a solidaritat internacional fins anar arribant gradualment al 0,7% dels ingressos propis. De tota manera, com que em penso que el nostre Grup en aquest punt no és sospitós, perquè arreu on som presents, en els diferents àmbits polítics d'àmbit estatal, autonòmic o local, hem deixat nítida la nostra posició i hem anat cap aquest camí, diem: molt bé, que en tot cas preferim garantir el compromís d'anar cap a aquest 0,7%, al qual sí que han arribat alguns estats europeus, en concret Dinamarca, Noruega, Suècia, etcètera, i acceptaríem també, per tant, la resta de punts de la proposta de Convergència i Unió.

Quant a les esmenes del Grup Mixt, el primer punt de l'esmena queda subsumit també en el punt que precisa en el text que ara deia que acabava d'acceptar, i jo acceptaria de tot cor el punt número 4, el nou redactat del punt número 4, sobretot en l'aspecte de les concrecions de l'aplicació del pla al Sàhara. Ara, com que em penso que aquestes concrecions, fins i tot algunes d'elles, la primera, destinar una partida extraordinària de fons econòmic per dotar la cinquena caravana, en aquests moments fins i tot s'hauria de dir «continuar donant», perquè es continuï treballant, i més o menys em penso que hem assumit el pla de treball que justament..., en el qual ha participat l'intergrup Pau al Sàhara, i que és en aquest context on podrem anar determinant aquests plans i fent-los arribar al Govern, no la sotmetria a votació, bo i sabent que continuo per tot el tema del Sàhara a les ordres del proponent senyor Xavier Bosch.

Per tant, resumint, senyor president, acceptaríem el text que substitueix el text de la Moció, presentat per Convergència i Unió, amb dues o tres petites rectificacions, que en tot cas el secretari senyor Escudé ja té i que no

sé ni si val la pena llegir-los. És afegir «el suport tècnic» en el punt número 2 i fer una transacció en el punt número 4 entre la proposta que fa Convergència i el text inicial que nosaltres havíem presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunto als portaveus si és necessària la lectura d'aquestes esmenes puntuals introduïdes en el text de la Moció. *(Pausa.)* No és necessari?

D'acord, per tant, amb el que em diuen els portaveus, passarem a votar la Moció, que és el text de l'esmena presentada per Convergència amb les esmenes introduïdes pel proponent de la primitiva Moció.

Preparin-se per a la Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli

Continuem, a continuació, debatent la següent Moció, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per exposar la seva Moció el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyor president, senyores i senyors diputats, durant el passat Ple vam substanciar una interpellació per tal de valorar els problemes que afectaven i afecten el sector de l'oli i la manera singular de com incideixen en els pagesos de les nostres comarques. Bàsicament, durant la interpellació, vam parlar amb el conseller dels problemes generals derivats de la posició de la Comissió Europea, especialment la del comissari Franz Fischler, pel que fa al factor, si arbre, superfície o producció, que ha de determinar la subvenció, dels límits de producció subvencionables, que afectarà els productors del conjunt de l'Estat, i per tant també als catalans, però també vam parlar de la discriminació que pateixen actualment els productors catalans respecte als espanyols, de manera molt especial els andalusos, a partir dels diferents nivells de productivitat de les oliveres que conreen i de la manera com això es pot superar, o si més no disminuir introduint el concepte de zones històriques a l'hora de determinar les subvencions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Vam parlar també de la data de l'1 de maig com a data límit per a plantar oliveres amb dret a rebre subvencions. També vam fer diferents consideracions a l'entorn de la qualitat de l'oli, de la seva comercialització

i de la necessitat que el consumidor rebi una bona informació que li permeti diferenciar el que és un oli verge extra d'altres olis igualment d'oliva però sense la mateixa qualitat. I finalment, vam parlar també de donar un impuls des de l'Administració a una comarca, a la comarca de les Garrigues, que durant molts anys ha anat a la cua de les comarques menys desenvolupades de Catalunya i que continua estant en una situació difícil, una comarca que perd població any rere any, que veu alhora com la piràmide d'aquesta població marca inexorablement una tendència a l'envelliment i que, en definitiva, té tots els símptomes d'una comarca deprimida que necessita el suport institucional per a la seva reactivació. I en aquesta línia nosaltres proposàvem que s'ubiqués a la capital d'aquesta comarca, a les Borges Blanques, el Centre Català de l'Oli, que es fes una declaració simbòlica de capitalitat de l'oli, a banda d'altres iniciatives que estan esbossades i que ara cal concretar i materialitzar.

Doncs bé, tots aquests temes són els que s'inclouen en els vuit punts de la Moció que ara mateix posem a consideració d'aquest plenari. Són vuit i haurien pogut ser alguns més, perquè sóc conscient que el tema dóna per a molt i caldrà en el futur continuar fent accions, i caldrà continuar fent propostes que ajudin a les comarques més desfavorides del país i, naturalment, els sectors amb més dificultats, com ara els pagesos productors d'oli, a banda que en el debat general sobre política agrària ja es va aprovar una moció respecte a altres temes referits al sector de l'oli que, per tant, queden fora, ara, del que estem discutint.

Els tres primers punts de la Moció fan referència a la necessitat que les zones històriques tinguin un tractament diferent i diferenciat a l'hora de determinar les subvencions. Entenem per zones històriques aquelles on tradicionalment el cultiu de l'olivera ha format part del paisatge, de l'economia, de la cultura de la comarca o de la subcomarca. Aquestes zones haurien d'estar perfectament determinades i, per això, proposem que el Govern elabori un mapa de les plantacions històriques d'oliveres, i aquestes oliveres són les que haurien de merèixer un tractament diferenciat d'altres que amb criteris bàsicament especulatius s'estan plantant últimament, pensant en les subvencions de la Unió Europea.

Tothom ha de tenir dret a plantar el que vulgui, però entenem que les subvencions són o haurien de ser per a protegir aquella persona, aquell pagès que amb la comercialització del seu producte exclusivament no té garantida la viabilitat de la seva explotació. I pel que fa a l'oli, hi ha pagesos que fa molts anys han aguantat a la terra i han aguantat la terra en circumstàncies molt difícils. Aquesta gent no pot perdre ara cap dels beneficis que donen les subvencions de la Unió Europea per a les plantacions a l'engròs d'oliveres fetes amb criteris estrictament especulatius. Això és el que demanem al punt tercer de la Moció que posem a la seva consideració.

Pel que fa al punt segon, probablement fem tard a l'hora de reclamar que en les zones històriques aquesta data que significa el límit per plantar noves oliveres amb dret a rebre subvencions, la data de l'1 de maig, sigui prorrogada, donades les dificultats que molts pagesos

han tingut i tenen a l'hora de replantar les seves finques. Fins i tot vaig tenir els meus dubtes a l'hora de posar aquest punt a la Moció, perquè les argumentacions del conseller desaconsellant la pròrroga eren consistents. De fet, si ara fóssim al mes de gener, mantindríem aquest punt; en aquests moments, realment, no té massa sentit, i, per tant, senyor president, retirem el segon punt de la nostra Moció, però, de tota manera, que quedi aquí constància de la nostra preocupació en aquest tema i, per tant, demanem a la Conselleria que actuï en conseqüència.

Els punts quart i cinquè fan referència a la necessitat de garantir la qualitat dels nostres productes, de fomentar aquesta qualitat, i que els consumidors tinguin al seu abast totes les dades que els permetin diferenciar un producte d'un altre. Ara mateix, vostès poden anar a qualsevol supermercat, i veuran una munió de classes d'oli absolutament variada. També dins dels olis d'oliva hi ha molta diversitat, sobretot en el preu. Olis d'oliva, sense parlar de quin és el percentatge d'oli verge i quin el de refinat, de 319 pessetes, de 345, de 442, i tots els que vostès vulguin, fins arribar a un de 722, ampolla de tres quarts. Els preus són d'abans-d'ahir, d'un supermercat de Lleida, però penso que es poden traslladar a qualsevol altre centre de qualsevol poble o ciutat catalana. Entre un oli de 319 pessetes/litre i un altre de 722/tres quarts, la diferència de qualitat ha de ser evident, i tanmateix aquesta qualitat, aquesta diferència, no es reflecteix en les informacions que es donen al consumidor, bàsicament a l'etiqueta de l'ampolla. I s'haurien de donar; d'una banda, per evitar les mescles d'oli d'oliva amb olis d'altres menes, i, d'altra banda, perquè tothom fos conscient del que ven i del que compra. I probablement caldria fer, encara, alguna campanya explicativa al conjunt dels ciutadans, explicant les qualitats de l'oli d'oliva, i les diferències que hi ha entre un oli verge extra i un de refinat, o entre un oli amb un alt grau d'acidesa i un altre amb un grau baix.

Pel que fa a la promoció de la marca Cat, tot i les reticències del conseller, penso que podria ajudar a identificar d'una manera més evident els nostres olis, que tenen una mitjana de qualitat superior als olis espanyols i que, per tant, hauria de facilitar una millor comercialització, també, sobretot, a l'exterior. Els italians ho han fet, i amb bons resultats, i, per tant, aquí podríem seguir aquesta iniciativa.

Finalment, el tema de la capitalitat i de la ubicació del Centre Català de l'Oli. Comencem per la capitalitat. El conseller deia, durant la substanciació de la interpellació: «Les capitalitats no es donen, es guanyen»; i afegia: «Jo estaria molt content que Borges, amb el seu treball i amb la seva capacitat de promocionar l'oli, es merés aquest títol.» Bé, el cultiu de l'olivera al nostre país no ha començat ara fa quatre dies; fa molts anys que en diferents parts del nostre territori els nostres pagesos es barallen, amb un temps normalment poc propici, amb una orografia sovint difícil i amb unes dificultats en la comercialització del seu producte evidents, per tirar endavant un producte que en algunes comarques ha esdevingut simbòlic. Aquest és el cas de les Garrigues, on l'olivera és l'element més definidor, més identitari de la comarca, on la qualitat del seu pro-

ducte –gràcies a l'esforç de la seva gent– ha estat reconeguda internacionalment. Per això, jo crec que el conjunt de la comarca, i encara d'una manera més extensa el conjunt de la comarca de les Garrigues, i una bona part de municipis de la comarca del Segrià, i, de manera simbòlica, la seva capital, les Borges Blanques, ja s'ho ha guanyat, ser capital catalana de l'oli. I aleshores vostès podrien dir: «Doncs, si s'ho ha guanyat, ja no cal reconèixer-li res.» En canvi, jo crec que l'impuls institucional que aquesta declaració suposaria, i que no costa ni un duro, aniria molt bé per al conjunt de la comarca, ja que suposaria una empena, si més no a nivell intern, dins de Catalunya, però també a nivell exterior, en la comercialització del seu producte, que bona falta fa.

En el mateix sentit van els arguments a favor de la ubicació a les Borges del Centre Català de l'Oli, i aquí no es tracta de treure mèrits a ningú, ni de buscar enfrontaments localistes. Tothom té dret a reclamar allò que consideri oportú, i així s'ha fet, i així es fa, i en aquest cas tothom en té, d'arguments. Fins i tot a nivell d'institucions, tothom ha treballat, i probablement uns han treballat més o millor que uns altres. El que passa és que, des del nostre punt de vista, enlloc com a les Garrigues aquesta reivindicació és unànime i sentida, i cap de les capitals de comarca que reivindicuen el Centre, des del nostre punt de vista, necessita tant com les Borges Blanques un impuls institucional. I enlloc com a les Borges Blanques la ubicació del Centre tindria una transcendència pràctica tan evident. Això, naturalment, compatibilitzant-ho amb altres iniciatives del sector, les recollides en el punt vuitè de la nostra proposta, que, en principi, la iniciativa està ben dirigida, creiem, i que amb el suport institucional necessari podria ser una eina molt important, no només per a la comarca de les Garrigues, sinó per al conjunt de productors catalans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups que han presentat esmenes. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc hauria de dir que la primera esmena queda fora de joc, ja que s'ha retirat, s'ha anunciat la retirada del punt número 2 de la Moció inicial del Grup Mixt.

Dir, per altra banda, que hi ha parts de la Moció subsequent del Grup Mixt amb què estem d'acord, i algunes que no, i algunes que, en tot cas, matisem; per això hem presentat algunes esmenes, i que en este cas volem argumentar.

Estaríem d'acord amb la primera part de la Moció, la que fa referència a la diferenciació entre plantacions històriques i plantacions no històriques o plantacions especulatives, aquestes plantacions d'última hora en zones on no ha estat tradicional el cultiu de l'olivera, on no hi ha hagut mai oliveres, i que potser sí que caldria

tenir aquesta diferència entre el que eren zones tradicionals i el que són zones noves, en funció de prospeccions de mercat.

Per tant, en la primera part no hi teníem cap inconvenient, fins i tot el punt 2 diu que està fora temps; òbviament, l'any passat hauria estat més oportú, però negociar també vol dir que es pot variar algunes de les condicions, i tenir certs reconeixements a les zones històriques no ens costava res.

Per altra banda, entenem que el tema de la qualitat de l'oli és important; el tema de prohibir les barreges és una proposta molt concreta, que ahir mateix els productors de la zona del Llevant de l'Estat espanyol, concretament pagesos de Múrcia, d'Aragó, del País Valencià i de Catalunya ho estaven demanant en una manifestació bastant passada per aigua a Tortosa i Roquetes, una manifestació en què demanaven diverses coses, entre elles el tema de la regionalització dels ajuts, coses diferents del conjunt del que són les reivindicacions de cara a la Unió Europea: el complement per arbres a les zones on tenen menor producció, zones que es poden considerar com a deprimides o zones de difícil mecanització, la prohibició aquesta de les barreges, i altres propostes.

I el que voldria, lligant amb la resta de propostes, és que hauríem de tenir en compte que en aquests moments cal una unitat del sector, cal unitat, perquè el principal problema del futur de l'oli no és si la capital està aquí o el Centre Català de l'Oli està allà o està més cap allà. Avui, el problema –i així es va reflectir al mateix debat de política agrària que vam celebrar recentment– és sobre com la reforma de l'organització comuna de mercat de l'oli afectarà el futur del conjunt del sector. Després ja hi ha matisos, però, en principi, el gran conflicte, la gran preocupació, i que per això cal aquesta unitat, està de cara a fora.

Però, centrant-nos en això, en el que avui estem discutint aquí, si als quatre primers punts no hi tenim cap inconvenient, en el punt cinquè ja creiem que, des de l'òptica del Parlament, no hauríem de ser els que fomentem una marca d'olis que el diputat proponent..., i així ho ha dit, diu: «A mi em sembla que la marca d'olis Cat seria positiva.» Jo crec que abans que al diputat ics o a la diputada y, o al diputat zeta li sembli bé o li sembli millor, el que caldria fer seria que el mateix sector digués si cal impulsar una altra marca, si cal impulsar uns olis de Catalunya que realment siguin del conjunt de Catalunya, o si cal impulsar Olis Cat, cal impulsar Olis C. En definitiva, pensem que ha de ser el sector el que ha de buscar les fórmules de comercialització i de foment de la qualitat, i en aquesta proposta ens abstindriem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La resta de les tres propostes, la 6, la 7 i la 8, des del punt de vista nostre considerem que són improcedents, que són una certa provocació al territori català tradicionalment productor de l'oli, i que, per tant, són de difícil acceptació. En aquests moments, el diputat proponent, el seu Grup, i penso que tots els grups, saben que no hi ha excessiu acord en la ubicació del Centre Català de l'Oli.

Si el conseller, per una raó de pur, jo diria, estalvi administratiu, diu: «El Centre enològic de Reus deixa de tenir una utilitat, i com que hi ha uns edificis, li buscarem una nova utilitat; allí podríem fer el Centre Català de l'Oli», i no s'acaba de definir per a què servirà; si els de les Garrigues diuen: «No, és que les Garrigues és on ha d'estar, perquè hi ha més qualitat», els del Baix Ebre i del Montsià poden dir: «No, no, és que ha d'estar al Baix Ebre i al Montsià, perquè al Baix Ebre i al Montsià hi ha més quantitat, hi ha més problemes, hi ha menys valor afegit, en el sentit que el preu que tenen del seu producte és més reduït, i, per tant, en tot cas, on s'ha de millorar considerablement la producció, la qualitat i les garanties de comercialització de l'oli ha de ser en aquelles terres.» Per tant, per raons de producció i per raons de dependència, també potser seria més idoni allà baix.

Jo li vull donar al diputat proponent algunes dades. Diu que les Garrigues és una comarca tradicionalment dependent de l'olivera. Segons les dades oficials de l'any 96, el percentatge d'oliveres respecte a la superfície agrària de les Garrigues no arriba al 41%. Al Baix Ebre, a la comarca del Baix Ebre, passa del 55% de tota la superfície agrària de la comarca del Baix Ebre que es destina a l'olivera; al Montsià arriba al 47%, i a la Ribera d'Ebre arriba al 44%. Per tant, de comarques molt identificades amb l'oli, no només n'hi ha una, sinó que n'hi ha diverses. Per tant, de temes de dependència, d'identificació i de tot el que vulguem dir, crec que, com a mínim, n'hi ha de diferents.

Tothom sap que les Garrigues és una zona on hi ha una excel·lent qualitat, però la quantitat –i, per tant, la necessitat de millorar aquesta quantitat– està en uns altres territoris. Per tant, temes com el de dir que el Centre Català ha d'estar aquí o ha d'estar allà, crec que no és bo que ho puguem decidir aquí, per una votació d'uns quants contra uns altres quants; és a dir, per una majoria o una minoria de vots. Pensem que és el sector el que ho ha d'aconseguir, ho ha de decidir, i, per aquest consens i aquesta unitat que demanem, és el que ho ha de definir perfectament.

Per això la proposta nostra de supressió de tots tres punts està en el sentit de dir: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a impulsar, amb el major consens del sector» –és a dir, amb tot el consens possible, si això és possible, realment–, «la instal·lació i l'adaptació, en tot cas, dels serveis necessaris per aconseguir, per una banda, la millora de la qualitat de l'oli en aquelles comarques que tenen dèficits tradicionals, així com promoure els centres d'anàlisi, d'investigació i de foment de la comercialització que puguin contribuir a consolidar i millorar el conjunt dels olis de Catalunya».

Entenem que definir quins recursos, quines funcions, quines competències, quina distribució sobre el territori i quins són els impulsos que necessita el sector és prioritari i és anterior a definir capitalitats, a definir ubicacions per aquesta via de les votacions, i, per tant, no podem donar suport al punt 6 i al punt 7.

El punt 8, si el proponent no ens accepta la nostra esmena, és evident que està en consonància amb una proposició no de llei que hem signat el nostre Grup i que està

en la línia d'impulsar algun centre a la comarca de les Garrigues. De tota manera, vull anunciar que, cas que això s'aproves, per part del nostre Grup impulsariem també una proposta de caràcter unitari per dotar també les altres zones històriques –Baix Camp per una banda, i Baix Ebre - Montsià per l'altra– de centres que ajudin aquest impuls i aquesta millora del futur del sector de l'oli en el conjunt de les comarques de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. També hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per exposar-les, té la paraula el diputat senyor Joan Maria Roig.

(Pausa.)

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats. Senyor president, senyores i senyors diputats –gràcies, senyor Curto–, per fixar el posicionament de Convergència i Unió en relació amb la Moció que presenta el diputat senyor Benet Tugues, i defensar les esmenes que el nostre Grup ha presentat. Ho farem en un sol torn.

De totes formes, abans d'entrar en l'anàlisi de la Moció i de defensa de les nostres esmenes, m'hauran de permetre que aprofiti aquest torn, perquè crec que ho he de fer així, per demanar disculpes al senyor Benet Tugues, per haver impedit en la darrera Comissió d'Agricultura, i a través d'un mecanisme reglamentari, concretament l'article 64, que es pogués debatre una proposició no de llei que feia referència pràcticament a aquest tema. Jo li asseguro que en la voluntat d'aquest diputat tan sols hi havia un intent de poder avançar en un consens per a la millora del sector de l'oli a Catalunya.

Dit això, que em semblava que, en tot cas, ho havia de dir, permeti'm que passi a defensar les esmenes presentades per Convergència i Unió als punts 1 i 3 de la Moció.

Pel que fa referència a l'esmena al punt 1, hem presentat una transacció, signada pel portaveu de Convergència i Unió i pel portaveu del PI, que modifica l'esmena pel que fa referència a quan diu: «en les quals hi hagi més de cinquanta oliveres per hectàrea de més de cinquanta anys», nosaltres fèiem una proposta en aquest punt, que deia: «...plantacions que ja eren rendibles abans de l'aprovació de l'actual OCM.», i en aquests moments ens sembla que és molt més raonable, donada la situació, dir: «plantacions que ja eren rendibles abans de l'1 de maig de 1998». He fet arribar a la Mesa aquesta transaccional al punt 1.

Pel que fa referència a l'esmena número 3, simplement el que pretenem és que es pugui anul·lar l'última frase, quan diu: «fetes amb caràcter especulatiu.» Em sembla que no s'ha de comptar amb aquest plantejament des del punt de vista del que ha d'aprovar el Parlament, tot i que, des d'un punt de vista del que pretén el diputat, hi estem bàsicament d'acord. Per tant, demanariem al

senyor Benet Tugues que accepti aquestes esmenes que hem presentat.

Ens sembla molt correcte –ho hauríem votat, en tot cas, en contra– que s'hagi retirat el punt número 2 de la Moció, que entenem –tal com s'ha dit– que no era efectivament bo per al sector de l'oli a Catalunya.

Pel que fa referència a la resta de punts de la Moció, no podem acceptar lo punt número 4, tot i que estem d'acord amb alguns dels plantejaments de fons que ha fet, com la promoció de la qualitat, perquè entenem que aquest és un tema que no necessita regulació, perquè res impedeix que qualsevol fabricant incorpori a l'etiquetatge les característiques de qualsevol oli. Podríem discutir aspectes de la qualitat, perquè jo sóc d'un territori on entenem que fem un oli d'una gran qualitat, però que té unes característiques diferents a d'altres, no? El que és evident és que la qualitat de l'oli no ve derivada exclusivament d'aspectes com l'oli verge o l'oli refinat.

Pel que fa referència al punt número 5, entenem que la política del Departament d'Agricultura és correcta; ja existeix una marca, la marca Oleastrum, que gestiona Olis de Catalunya, en què hi ha incorporades seixanta-dues cooperatives, i que és un bon instrument per a l'exportació del nostre oli, i també perquè entenem que s'ha de potenciar la «Q» de qualitat, a la qual pot sol·licitar l'adhesió qualsevol fabricant, previ el control preceptiu.

El punt número 6, que ha generat tant d'enrenou, no l'hi podem acceptar, a pesar de les asseveracions que fa el senyor diputat i que nosaltres les entenem, no? Nosaltres entenem que aquest Parlament no ha de fixar capitalitats sectorials, i tot i que reconeixem la tradició i l'aposta per la qualitat que han fet les Garrigues i Borges, no volem que s'entri en una dinàmica de debat territorial, que entenem que no condueix a res; en este sentit, estem d'acord amb el que ha plantejat ara mateix el diputat Víctor Gimeno en lo sentit que creiem que en aquests moments lo que va bé és una forta cohesió per part del sector. No sé si al final ho aconseguirem a partir de les aprovacions que fem avui, però esta, en tot cas, és la pretensió.

I, de totes formes, jo li prometo que nosaltres el que no farem és demanar la capitalitat..., altres capitalitats, tampoc; no ho farem, podríem demanar la capitalitat de l'arròs per a Amposta, per exemple, o la capitalitat de la mandarina clementina per a Alcanar, o aprofitaríem també per demanar la capitalitat del moble a la Sènia. Això, no ho farem.

Punt 7. Centre Català de l'Oli. Està a bastament explicat. Miri, nosaltres entenem que lo Centre Català de l'Oli l'ha de crear el mateix sector; és lo mateix sector qui ha de decidir si es crea o no es crea el centre aquest, perquè, de fet, és un centre que depèn del mateix sector. Nosaltres creiem que és important que en aquests moments es tiri endavant aquest centre, i és el mateix sector qui ha de decidir on s'ubica. En tot cas, hi ha una proposta, i nosaltres entenem que s'ha de mantenir, que és l'oferiment d'unes infraestructures, de les quals disposa el DARP a Reus, i en què es podria ubicar lo centre, sempre que així ho cregui lo mateix sector.

Finalment, votarem a favor del punt número 8, que proposa la ubicació a les Borges Blanques d'un centre d'investigació de l'oliva arbequina, perquè creiem, sincerament, que amb aquesta proposta es dóna adequada resposta, precisament, a estes demandes legítimes de la gent de les Garrigues.

I, finalment, vull insistir que em sembla que en aquests moments, evidentment, aquesta iniciativa parlamentària ha estat oportuna. És un moment en què es debat lo sector de l'oli; és un moment que, des d'un punt de vista del sector i de les diferents institucions, hem de fer una defensa aferrissada dels plantejaments, dels nostres plantejaments quant a l'OCM de l'oli, que tan obstinadament vol modificar el comissari Fischler, i en esta faena hem d'estar. Per tant, és molt important que en aquests moments poguéssim potenciar entre tots una defensa de la cohesió del sector.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació sobre el sector de l'oli, que es va substanciar en la darrera sessió plenària, portava a aquest hemicicle una qüestió de plena actualitat, com és la problemàtica que afecta el sector de l'oli i les seves reivindicacions i mobilitzacions, com a conseqüència de la reforma i discussió de la corresponent OCM, i de les propostes defensades pel comissari europeu Franz Fischler.

Abordem, doncs, senyores diputades i senyors diputats, una problemàtica que va més enllà de l'àmbit nacional i estatal, i que té el seu poder decisor a Brusselles, però que afecta de manera molt i molt especial els països mediterranis. Una problemàtica que, fent un exercici de concreció, podríem resumir en dos punts molt generals: en primer lloc, si la subvenció provinent de la Unió Europea s'assigna en funció del nombre d'arbres a la superfície o si, per contra, aquesta subvenció ha de primar la quantitat d'oli produïda, independentment de quin sigui el nombre d'arbres o de superfície d'oliveres. En segon lloc, el topall de 625 milions de quilos d'oli susceptibles de ser subvencionats a tot l'Estat espanyol.

El cert és que la realitat espanyola, pel que fa a la producció d'oli, difereix força de la que es viu a Catalunya. A Espanya els productors d'oli coincideixen sense cap mena d'excepció a reclamar al comissari europeu una subvenció que estigui a favor de la producció, i que, per tant, primi la cura de les oliveres i la dedicació que s'hi esmerça. Una subvenció que protegeixi els jornals i els jornalers, que treballen i participen i dediquen, a sou, el seu pacient esforç a la millora d'aquest arbre, per tal que produeixi més i més.

L'agricultura a Catalunya, com tots vostès saben, té com a marc l'explotació familiar agrària, on els jornals i els jornalers, diguem-ne, no hi juguen un paper tan determinant; on la superfície d'oliveres és molt més limitada, i on la producció també és molt més reduïda i, per tant, també seria molt més minsa la subvenció a la producció, que no pas a Espanya.

Malgrat tot, malgrat que la nostra producció és inferior per arbre, i que, per tant, la subvenció, en principi, també seria més petita, entenem que cal que la Unió Europea assigni la subvenció en base a la producció, perquè aposta per l'estímul enfront de la deixadesa, perquè aposta per la millora de l'explotació, enfront d'aquell que únicament en vol treure un benefici al més ràpid possible.

Defensem l'ajut a la producció, això sí, com dèiem abans, amb un reconeixement a l'alça dels rendiments històrics de les nostres plantacions d'oliveres. En aquest sentit, la Moció fa una aportació interessant instant el Govern de la Generalitat a elaborar un mapa de les plantacions històriques d'oliveres, tot puntualitzant que cal entendre per històriques aquelles plantacions en les quals hi hagi més de cinquanta oliveres per hectàrea de més de cinquanta anys.

I és en la mateixa línia, de barrar el pas, si més no tant com es pugui, a l'especulació fàcil, si m'ho permeten, al benefici immediat, que la Moció que planteja el Grup Mixt, entenem, doncs, que de manera encertada, doncs, planteja que es reconeguin les zones històriques, i aquestes zones històriques puguin rebre una subvenció de la Unió Europea, sense que es vegin perjudicades, doncs, per les plantacions fetes a darrera hora.

Dèiem que la producció total de l'oli d'oliva a Catalunya és molt inferior a la producció que es registra a Espanya, però, per contra, Catalunya ocupa un lloc preferent en allò que fa referència a la qualitat del seu oli d'oliva. No hi ha dubte que el futur del sector de l'oli a Catalunya passa per preservar i incrementar la qualitat del nostre oli, les denominacions d'origen Garrigues i Siurana són bona mostra de la feina feta en allò que fa referència a la qualitat, i és ben cert que al Baix Ebre, al Montsià, es produeix oli de bona qualitat, i no cal dir que cal seguir en aquesta mateixa línia i és per això que considerem, doncs, si més no, interessant, doncs, el fet de proposar una marca de qualitat pròpia, doncs, la marca d'olis Cat, que podria suposar, doncs, tot aquest conjunt d'olis de Catalunya, cent per cent pur d'oliva.

Cal exigir, entenem, senyores diputades i senyors diputats, per tant, la prohibició de la comercialització de barreges d'oli, per tal d'evitar que aquestes puguin competir amb l'oli pur d'oliva.

L'apartat sisè de la Moció proposa en aquesta cambra que declari les Borges Blanques capital catalana de l'oli. Entenem que –com han dit aquí anteriorment altres diputats que m'han precedit– difícilment aquest Parlament podria discernir entre si són més mereixedores d'aquestes distincions, posem per cas, les maduixes de Mataró enfront de les maduixes de Teià; si ostenten més mèrits les cireres de Sant Climent de Llobregat que no pas les d'Arfa, o bé si és l'oli de les Borges Blanques més mereixedor d'aquesta distinció capitalícia que

no pas l'oli d'Arbeca, i no tinc cap dubte que el títol honorífic de capital de l'oli s'haurà de consensuar dins del mateix sector, si de debò es creu necessari en algun moment instituir aquesta distinció.

Altra cosa ben diferent, i de debò important, pensem que és el Centre Català de l'Oli Verge Extra, un organisme que entenem que ha d'actuar en igualtat de condicions amb d'altres centres que es puguin crear en d'altres comarques de Catalunya, i que ha de desenvolupar funcions de promoció, de recerca i de desenvolupament; de formació, de planificació, de gestió de subvencions, etcètera, funcions que, com dic, haurien de donar cos a aquest Centre Català de l'Oli Verge Extra, que es podria i que s'hauria d'ubicar a les Borges Blanques.

Segurament, senyores diputades i senyors diputats, les Garrigues és cert que és la comarca de Catalunya, o una de les comarques de Catalunya amb una dependència més gran, en tots els ordres, respecte a la producció de l'oli. Aquest producte representa més de la quarta part del seu producte interior brut i per a molts dels seus pobles és, sens dubte, la principal font d'ingressos. L'oli d'oliva constitueix a les Garrigues el seu element d'identificació cultural i territorial més pregon, i el seu futur econòmic, demogràfic i social està lligat, indissolublement, al conreu de l'olivera, i no gaudeix de cap altre sector productiu que li permeti excel·lir i diferenciar-se de la resta de comarques de Catalunya.

Però, senyores diputades i senyors diputats, faltaria la veritat si afirméssim que les Garrigues és l'única comarca de Catalunya mereixedora d'un centre català de l'oli. És cert que la Moció ens planteja, en aquest cas concret, avui, aquí, ens planteja les Borges Blanques com a candidata a ocupar aquest Centre Català de l'Oli, i nosaltres entenem que aquesta ciutat i aquesta comarca reuneixen les condicions per ubicar-hi un centre d'aquestes característiques, però és ben cert que en altres ciutats i en altres comarques s'hi poden ubicar altres centres de l'oli, que puguin coordinar-se amb el de les Borges Blanques, des d'una relació d'igualtat i d'equiparació de mitjans i competències.

Les Garrigues i les Borges Blanques reuneixen les condicions per acollir aquest centre i, en conseqüència, el nostre vot hi serà favorable, però deixin-me que els digui, senyores diputades i senyors diputats, que una proposta d'aquestes característiques només busca o només pretén o, si no ho busca, penso que ho aconseguir, el protagonisme i l'enfrontament territorial.

Com vostè sap, senyor Tugues, aquest punt de la seva proposta ben segur que no prosperarà, i no prosperarà, precisament, perquè vostè ha buscat el protagonisme i ha fugit de l'acord i del consens que hauria estat positiu per a la comarca de les Garrigues i per a altres zones productores d'oli.

Com vostè sap, la Comissió d'Agricultura debatrà properament una proposició no de llei proposada per la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra, que, fent uns plantejaments positius i de contingut en molts aspectes semblant al que avui vostè aquí ens planteja, ben segur que comptarà amb el suport majoritari, si no

unànime, de tots els grups parlamentaris representats en aquesta cambra legislativa.

No s'hi val, senyor Tugues, no s'hi val a buscar l'enfrontament territorial per aconseguir qui sap quina mena de protagonisme mediàtic, ben segur efímer.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, moltes gràcies, senyor president; si em permet, de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que ens presenta el Grup Mixt i que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues, on ha fet referència, una referència important, a la comarca de les Garrigues, la seva importància del cultiu de l'olivera per a la comarca de les Garrigues..., jo crec que s'ha de fer, en primer lloc, una referència important no solament a la comarca de les Garrigues –i també ho han fet altres grups parlamentaris–, sinó també al Baix Camp, al Baix Ebre i al Montsià, quant a la qualitat i la quantitat d'oli que es produeix a Catalunya.

Dit això, nosaltres voldríem també fer una crida, un cop més, al que és una unitat que hi ha d'haver enfront de l'OCM que per part del comissari Fischler està portant Espanya, i també Catalunya, en una situació de desavantatge enfront d'altres països també mediterranis, també tenint en compte el que s'ha guanyat en aquest procés, passant del que era una previsible ajuda a l'arbre al que és una ajuda a la producció.

Però no és suficient la quantitat màxima garantida que ens correspon a Espanya, entre 625 i 650.000 tones. Malgrat tot, el Parlament andalús i el mateix Partit Socialista fa poc més d'un any deien que aquesta era una quantitat suficient per a l'Estat espanyol, i es veia que no era suficient quan eren unes dades fetes en època de sequera.

Dir que nosaltres, en aquesta Moció que ens presenta el Grup Mixt, votarem que no als punts 4 i 5. Nosaltres agraïm, senyor Tugues, que hagi retirat el segon punt, perquè creiem que estava fora de lloc en el temps, com vostè ja ha exposat. Votarem que no als punts 4 i 5, perquè, en primer lloc, el que és el tema de l'etiquetatge creiem que podria perjudicar, en primer lloc, les denominacions d'origen Garrigues i Siurana; que el tema de l'etiquetatge no solament és un tema en el qual es poden pronunciar la comunitat autònoma i el mateix Parlament de Catalunya, sinó que havent-hi unes denominacions d'origen, com són Garrigues i Siurana, són temes que estan vinculats a l'Estat espanyol i a la mateixa Unió Europea quant als temes d'etiquetatge, i podríem, a més, perjudicar d'altres productes en el futur, no solament l'oli d'oliva.

Votarem que no en el punt cinquè, el que és el tema de la marca d'olis Cat, donat que hi ha una empresa, que és Olis de Catalunya, donat que hi ha una marca que està al mercat, que és Oleastrum. Nosaltres, en més d'una ocasió, hem criticat els mateixos Olis de Cata-

lunya, i creiem que durant aquests anys s'ha millorat, s'ha millorat el que és la promoció d'olis a Catalunya; hem passat de les 150 pessetes que costava un litre de promoció d'Olis de Catalunya a les 70-75; encara són molts diners, però creiem que és suficient que Olis de Catalunya englobi al voltant de setanta cooperatives i també és suficient amb el que són les denominacions d'origen Garrigues i Siurana, com a propulsió dels mateixos olis.

Ens abstindrem als punts sisè i setè, que fan referència al que és la capitalitat de l'oli i al que és ubicar el Centre Català de l'Oli. Aquí s'han fet referències de si la importància més a la qualitat o a la quantitat, en diferents comarques i en diferents indrets de Catalunya. Jo el que sí que voldria dir és que, d'alguna manera, aquest és un tema que ja se n'ha parlat i que nosaltres ja hem fet públic des del Partit Popular, des del Grup Popular, que aquest és un tema que ha de decidir el Govern, que ha de decidir el Govern, i més quan té el sector assegut al costat d'una taula i quan té el sector, i concretament les denominacions Garrigues i Siurana, assegudes a la taula per parlar del que és tant el Centre Català de l'Oli com el que és la capital de l'oli de Catalunya.

Però dir també un tema: crec que estem fent un flac favor al que és el Centre Català de l'Oli. Ens pot passar que aquí discutim allà on ha d'anar situat el Centre Català de l'Oli i que el Centre Català de l'Oli, com ha passat en d'altres temes, finalment es situï a Barcelona i no es situï en una de les comarques productores d'oli de Catalunya. I aquest és un tema que entre tots plegats hauríem de tindre molt en compte i molt clar, i que hauríem de fer un esforç perquè siguin en primer lloc els productors i després les denominacions d'origen, perquè no passés el que he anunciat fa un moment.

Nosaltres, finalment, votarem que sí al punt vuitè, creiem que és un punt encertat el del centre d'investigació de l'oliva arbequina i de reg de suport, pel que és per a les Borges Blanques i per a les Garrigues. I votarem que sí en els punts primer i tercer, sempre que acceptin les esmenes de Convergència i Unió –em sembla que vostès fins i tot han arribat a alguna transaccional–, perquè creiem que donen i clarifiquen molt millor aquests punts.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Des de l'escó també, i tan breument com em sigui possible, perquè crec que s'han exposat ja molt clarament els arguments, els pros i els contres que conflueixen en aquesta Moció.

Una precisió inicial: nosaltres, a la Comissió d'Agricultura, també vam fer ús de l'article 64 –em sembla que és– del Reglament per demanar-li al Grup proponent

d'una proposició no de llei, bàsicament, que la retirés. Personalment li havíem demanat que la retirés i, vist que no ens contestava en sentit afirmatiu, per això ens vam sumar a aquesta petició reglamentària.

I la raó era, i la raó continua essent encara vàlida, en el sentit que aquesta discussió en els termes en què s'ha plantejat, en què es volia plantejar a la Comissió d'Agricultura i en què s'està plantejat avui aquí, no beneficia, des del nostre punt de vista, el sector de l'oli en el seu conjunt, sinó que més aviat s'inscriu en el terreny d'una lluita partidària i partidista entre dos grups que, efectivament, tenen una presència important a la comarca de les Garrigues, però lluita entre uns grups polítics en una comarca determinada molt important, molt propera a mi mateix, en tant que diputat de Lleida i resident en una zona molt pròxima a la comarca de les Garrigues, no hauria de substanciar-se a través d'una lluita en el si del Parlament de Catalunya. Crec que això menysté quelcom molt important que jo crec que el senyor Benet Tugues en el fons voldria potenciar, com voldríem potenciar tots nosaltres, que és el conjunt del sector oleícola català, que es veu afectat, efectivament, per una reforma de l'OCM del sector de l'oli en el conjunt de la Unió Europea, que la posa efectivament en perill, però que la posa en perill en allò que afecta la zona de la Garrigues però també en allò que afecta altres zones de Catalunya i d'Espanya productores d'oli; en les zones de Catalunya, naturalment, en el Baix Camp, en la zona del Baix Ebre, en la zona del Montsià i també en la zona de la Ribera d'Ebre, cadascuna de les quals té produccions molt específiques, alguna de les quals té un volum de producció bastant més important en termes quantitius del que té la zona de les Garrigues, però, naturalment, cadascú que som diputats d'un territori determinat de Catalunya voldríem que aquell territori que ens és més proper tingués el reconeixement que naturalment es mereix i se li deu.

Però jo crec que en el Parlament de Catalunya, en el seu conjunt, no és aquesta la feina que ens pertoca. La feina que ens pertoca davant d'un sector que, en el seu conjunt, pot passar, està passant una situació en uns moments més bona, en uns altres moments no tan bona i, en qualsevol cas, un moment perillós per la reforma que s'està produint en el marc comunitari, jo crec que hauria de prevaldre l'interès de ressaltar i destacar els interessos globals i conjunts de tot el sector de l'oli de Catalunya. I per això vam fer ús d'aquest article del Reglament a la Comissió d'Agricultura, l'hi vaig dir al senyor Benet Tugues personalment, i ho repeteixo avui aquí: em sembla que no era bo que es produís en el marc de la Comissió d'Agricultura aquella discussió, i em penso que tampoc és bo escoltar, després de les intervencions que s'han produït, que s'hagi produït avui aquí. Malgrat tot, la interpellació es va substanciar, la Moció es va presentar i se'ns ha posat a la nostra consideració.

El Grup Socialista, naturalment, votarà a favor dels punts 1 i 3 en funció de l'esmena presentada pel Grup de la majoria i de la proposta transaccional que ens han anunciat que s'havia formulat; ens sembla que introdueix matisos que milloren el contingut de la proposta i,

per tant, tal com queda ja ens va bé. Per tant, votarem a favor dels punts 1 i 3.

Ens satisfà que s'hagi retirat el punt segon, perquè ha decaïgut. Hem anat ja més enllà de l'1 de maig, l'1 de maig era la data de referència fixada per la Unió Comunitària per a realitzar els inventaris d'oliveres a efectes de poder rebre subvenció en el futur, l'1 de maig ja ha passat i, per tant, demanar quelcom sobre una data que ja està superada jo crec que no procedia. Jo crec que ha fet molt bé de retirar el punt número 2.

Respecte als punts quart, cinquè, sisè i setè, nosaltres votarem que no, i votarem que no per les següents raons: ens sembla que, el Govern, l'única cosa que hauria de fer en matèria d'etiquetatge és etiquetar o obligar a etiquetar en aquells aspectes que signifiquen la preservació de la salut i, per tant, per raons sanitàries en la composició dels productes alimentaris, però no en allò que afecta la validesa o la força comercial que pot tenir un producte per ser d'una naturalesa o d'una altra, per tenir una composició o una altra, o per haver sofert un procés d'elaboració o un altre. Per tant, nosaltres no ens sentim gens partidaris d'una interferència del Govern en allò que haurien de ser les activitats regulades pel mateix sector en el seu conjunt o a través de les seves OCM, que hi són.

Ens hem expressat en aquest sentit respecte a algunes altres produccions, a nosaltres ens sembla que el sector ha de ser el màxim interessat que les coses funcionin bé des del punt de vista de la regulació, de la disciplina en allò que està regulat, de la promoció i de la defensa comercial del sector, i, per tant, en allò que hauria d'actuar el mateix sector no ens sembla que hagi d'interferir el Govern, i això afectaria, naturalment, els punts quart i cinquè. Simplement, ens sembla que en els punts quart i cinquè el Govern no hauria d'interferir en absolut.

En els punts sisè i setè, encara amb més raó. La determinació de la capitalitat econòmica en una determinada producció no és quelcom que pugui fer aquest Parlament per majoria i per minoria, ni és quelcom, fins i tot, que pugui fer el Govern per decret. És a dir, serà la dinàmica de les coses, serà la dinàmica econòmica del mateix sector que es reconeixerà més en una ubicació que en una altra, i per tant situarà de fet la capitalitat del sector de l'oli o de qualsevol altra producció en funció d'allò que consideri que el representa més majoritàriament o més eficaçment del que pugui fer el Parlament a través d'una votació o el Govern a través d'una votació.

Per tant, el nostre vot negatiu en els punts sisè i setè no és oposar-nos que Borges pugui ser considerada la capital de l'oli. Si el sector considera que Borges és la ciutat que reuneix el dinamisme i l'empenta necessària com per a ser tinguda pel mateix sector com la capital efectiva, a nosaltres ens semblarà molt bé. Simplement ens sembla que el Parlament no és qui, i el Govern tampoc, ni el Parlament ni el Govern són qui per determinar quina és la capital d'un sector econòmic des del punt de vista de la producció.

I exactament igual en el punt setè: «ubicar a les Borges Blanques el Centre Català de l'Oli». Què significa el Centre Català de l'Oli? Algú hi introduïa una matisació

i deia: «El Centre Català de l'Oli verge o extraverge...» Escoltin, tornem a allò mateix; el sector hauria de pronunciar-se. Si del que es tracta és que l'Administració de la Generalitat, a través, per exemple, de l'IRTA, potencii la recerca i la investigació sobre el sector de l'oli, sobre els efectes del regadiu en les oliveres, sobre les característiques que té un oli respecte a un altre, respecte a les característiques organolèptiques o qualsevol altra característica, és a dir, si ho acotem en aquest terreny potser ens semblaria raonable entrar en aquesta discussió, però si no: què és el Centre Català de l'Oli?, què és, sense més matisacions?

I, per tant, tornem al mateix; és a dir, quan això es precisi més i quan sigui el resultat d'un consens ens sembla molt bé que s'ubiqui a les Borges Blanques, ens sembla molt bé que s'ubiqui a Reus –com ha suggerit algú– o a qualsevol altre lloc, sobretot si és la decisió pactada entre les parts, com naturalment hauria de ser si volem que tingui algun sentit.

I una altra cosa és el punt vuitè, senyor Benet Tugues, una altra cosa és el punt vuitè, on sí que es fa ús o sí que es fa referència a unes singularitats o a unes especificitats pròpies de la comarca de les Garrigues. A la comarca de les Garrigues, efectivament, es produeix en una gran quantitat oliva arbequina que produeix un determinat oli, i la zona de les Garrigues, efectivament, és la zona on s'ha produït més la posada en funcionament del reg per degoteig i, per tant, és possible mesurar en millors condicions que en qualsevol altre territori de Catalunya els efectes que produeix el reg per degoteig sobre les oliveres, sobre les condicions organolèptiques de l'oli i sobre la mateixa vida de les oliveres.

Per tant, això que afecta una singularitat, una especificitat, i que efectivament té molt a veure també amb un centre tècnic o amb els equipaments tècnics per poder procedir, probablement vinculats amb l'IRTA, naturalment a nosaltres ens sembla bé.

En conseqüència, i concloent, senyor president, nosaltres votarem a favor dels punts primer, tercer i vuitè, i votarem en contra dels altres quatre punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues. Ho preciso: per pronunciar-se sobre les esmenes, no per entrar en polèmica amb les intervencions dels altres grups. (*Remor de veus.*)

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Començaré per les esmenes de Convergència i Unió, i començaré, si m'ho permet el senyor president, agraint al senyor Roig les disculpes que ha demanat, que les agraeixo, que no calia, jo avui no he fet referència a aquell lamentable incident; es necessita molt de coratge polític per fer el que vostè ha fet, per dir el que vostè ha dit i, per tant, això, a vostè, senyor

Roig, l'honora i honora, com a portaveu que n'és, el conjunt del seu Grup.

Pel que fa a l'esmena número 1, està transaccionada, perquè el límit temporal que vostès plantejaven a l'esmena, abans de l'aprovació de l'actual OCM, donat que l'OCM encara s'està discutint, està en un caire provisional, doncs, quedava temporalment la cosa molt inconcreta, i per tant, la transacció concreta d'aquelles plantacions que ja eren rendibles abans de l'1 de maig. Per tant, haurem de considerar que aquelles plantacions plantades en els darrers cinc anys no entrarien en aquesta qualificació de zones històriques.

També acceptem l'esmena número 2, que entenem que no modifica el fons de la qüestió, però que precisa d'una manera terminològica la Moció.

Pel que fa a les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la primera, òbviament, està retirada, perquè no té cap sentit, perquè hem retirat ja el punt número 2. Pel que fa a l'esmena número 2, no creiem que porti a res, deixa les coses tal com estan, i, per tant, no la podem acceptar. I, pel que fa a l'esmena número 3, vostès demanen la supressió dels punts 6, 7 i 8 de la Moció, i diu que això són punts que són una provocació. El que passa, senyor Gimeno i altres, és que la provocació no me l'he inventat jo, el debat no me l'he inventat jo; el debat sobre la ubicació del centre no me l'he inventat jo. Jo tinc aquí un recull amplíssim de premsa, de declaracions, contradeclements, acusacions, contraacusacions..., de polítics que no són del Partit per la Independència, en les quals s'acusen mútuament sobre la ubicació del centre. Per tant, jo, el que pensava és que, en portar aquest debat al Parlament alguna cosa faríem, alguna cosa guanyaríem. Si més no, racionalitzar-lo, no deixar-lo en acusacions en els mitjans de comunicació. I això és el que he fet, i no he fet res més que això.

I alguns van dir que aquella iniciativa que finalment no es va votar era magnífica, era magnífica; per tant, no puc acceptar, senyor Gimeno, la retirada d'aquests punts 6, 7 i 8, i em preocupa que sigui provocatiu demanar el Centre Català de l'Oli a les Borges Blanques, i que no sigui provocatiu demanar el Centre Català de l'Oli Verge Extra a les Borges Blanques. No hi veig la diferència, en el fons, entre una cosa i l'altra. No hi veig la diferència, no entenc per què allò que demanem nosaltres és provocatiu i allò que demanen vostès no és provocatiu. No ho entenc, francament, no ho entenc. I com que no ho entenc, no puc acceptar l'esmena 3, que demana la supressió d'aquests punts, i lamento moltíssim, senyor president, no poder entrar en debat i contradir unes afirmacions que s'han fet en aquest debat, que considero absolutament injustes, i que, en fi, me'n quedaré amb les ganes, si més no, ara i aquí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació. En primer lloc, i abans de peticions de votació separada, faig la següent proposta, d'acord amb les intervencions que

5498

s'han produït, que seria: retirat el punt 2 i transaccionats per les esmenes de Convergència i Unió el punt 1 i el punt 3, proposaria la següent votació, a veure si endeguem aquesta llarga sessió: votar conjuntament els punts 1, 3 i 8, i separatament els punts 4 i 5, i també separatament els 6 i 7. No? (*El Sr. Gimeno i Sanz demana per parlar.*) Endavant, senyor Gimeno, vostè em dirà.

El Sr. Gimeno i Sanz

Jo he manifestat que el punt 4 el votàriem favorablement; per tant, el 4 i el 5 no els podríem agrupar.

El president

Per tant, hem de votar el quart separat del 5, i els 6 i 7, juntament, perquè hi ha hagut una petició d'abstenció de dos grups. (*Pausa.*) El 6 i el 7, separatament? Són cinc votacions, eh? D'acord.

Iniciem les votacions. Votarem, en primer lloc, els punts 1, 3 i 8.

Iniciem la votació.

Aquests tres punts de la Moció han sigut aprovats per unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament el punt 4.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 14 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament el punt 5.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 8 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

Procedirem seguidament a votar el punt número 6.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 3 vots a favor, 65 en contra i 17 abstencions.

I, per últim, votarem el punt número 7.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 7 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i nou minuts.